Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)

της 4ης Οκτωβρίου 2024*

Περιεχόμενα

Το νομικό πλαίσιο 4

Ο κανονισμός (ΕΚ) 139/2004 4

Ο κανονισμός (ΕΚ) 802/2004 8

Οι κατευθυντήριες γραμμές για τις οριζόντιες συγκεντρώσεις 8

Το ιστορικό της διαφοράς και η επίδικη απόφαση 11

Η διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση 14

Αιτήματα των διαδίκων 15

Επί της αιτήσεως αναιρέσεως 15

Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως 16

Επί του πρώτου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως 16

– Επιχειρήματα των διαδίκων 16

– Εκτίμηση του Δικαστηρίου 18

Επί του δευτέρου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως 26

– Επιχειρήματα των διαδίκων 26

– Εκτίμηση του Δικαστηρίου 27

Επί του δευτέρου λόγου αναιρέσεως 28

Επί του πρώτου σκέλους του δευτέρου λόγου αναιρέσεως 28

– Επιχειρήματα των διαδίκων 28

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

– Εκτίμηση του Δικαστηρίου 29

Επί του δευτέρου σκέλους του δευτέρου λόγου αναιρέσεως 32

– Επιχειρήματα των διαδίκων 32

– Εκτίμηση του Δικαστηρίου 33

Επί του τρίτου σκέλους του δευτέρου λόγου αναιρέσεως 35

– Επιχειρήματα των διαδίκων 35

– Εκτίμηση του Δικαστηρίου 36

Επί του τετάρτου σκέλους του δευτέρου λόγου αναιρέσεως 36

– Επιχειρήματα των διαδίκων 36

– Εκτίμηση του Δικαστηρίου 36

Επί του τρίτου λόγου αναιρέσεως 38

Επί του πρώτου σκέλους του τρίτου λόγου αναιρέσεως 38

– Επιχειρήματα των διαδίκων 38

– Εκτίμηση του Δικαστηρίου 39

Επί του δευτέρου σκέλους του τρίτου λόγου αναιρέσεως 42

– Επιχειρήματα των διαδίκων 42

– Εκτίμηση του Δικαστηρίου 44

Επί του τρίτου σκέλους του τρίτου λόγου αναιρέσεως 49

– Επιχειρήματα των διαδίκων 49

– Εκτίμηση του Δικαστηρίου 50

Επί του τετάρτου σκέλους του τρίτου λόγου αναιρέσεως 51

– Επιχειρήματα των διαδίκων 51

– Εκτίμηση του Δικαστηρίου 52

Επί του πέμπτου σκέλους του τρίτου λόγου αναιρέσεως 55

– Επιχειρήματα των διαδίκων 55

– Εκτίμηση του Δικαστηρίου 56

Επί του έκτου σκέλους του τρίτου λόγου αναιρέσεως 61

– Επιχειρήματα των διαδίκων 61

– Εκτίμηση του Δικαστηρίου 61

Επί του τετάρτου λόγου αναιρέσεως 63

Επιχειρήματα των διαδίκων 63

Εκτίμηση του Δικαστηρίου 63

Επί του πέμπτου λόγου αναιρέσεως 64

Επιχειρήματα των διαδίκων 64

Εκτίμηση του Δικαστηρίου 65

Επί των δικαστικών εξόδων 68

«Αίτηση αναιρέσεως – Ανταγωνισμός – Κανονισμός (ΕΚ) 139/2004 – Συγκέντρωση επιχειρήσεων – Απόφαση με την οποία η συγκέντρωση κηρύσσεται ασυμβίβαστη με την κοινή αγορά και τη λειτουργία της Συμφωνίας για τον ΕΟΧ – Προσδιορισμός των σχετικών αγορών – Σημαντική παρακώλυση του αποτελεσματικού ανταγωνισμού – Δημιουργία ή ενίσχυση δεσπόζουσας θέσεως – Μη συντονισμένα αποτελέσματα – Επίπεδο απόδειξης – Έννοιες του “σημαντικού παράγοντα ανταγωνισμού” και των “άμεσων ανταγωνιστών” – Αμεσότητα της ανταγωνιστικής σχέσης μεταξύ των επιχειρήσεων που συμμετέχουν στη συγκέντρωση – Δείκτης Herfindahl-Hirschmann – Αιτήσεις παροχής πληροφοριών – Παραμόρφωση»

Στην υπόθεση C-581/22 P,

με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που ασκήθηκε την 1η Σεπτεμβρίου 2022,

thyssenkrupp AG, με έδρα το Duisburg και το Essen (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τους M. Klusmann, O. Schley, και J. Ziebarth, Rechtsanwälte,

αναιρεσείουσα,

όπου ο έτερος διάδικος είναι η:

Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη αρχικώς από τον G. Conte, τον T. Franchoo, την C. Sjödin και τον I. Zaloguin, και, στη συνέχεια, από τους G. Conte, T. Franchoo και I. Zaloguin,

καθής πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους A. Arabadjiev (εισηγητή), πρόεδρο τμήματος, T. von Danwitz, P. G. Xuereb, A. Kumin και I. Ziemele, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: A. Ράντος

γραμματέας: A. Calot Escobar

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

κατόπιν της αποφάσεως που έλαβε, αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, να εκδικάσει την υπόθεση χωρίς ανάπτυξη προτάσεων,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με την υπό κρίση αίτηση αναιρέσεως, η thyssenkrupp AG ζητεί την αναίρεση της απόφασης του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 22ας Ιουνίου 2022, thyssenkrupp κατά Επιτροπής (T-584/19, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, EU:T:2022:386), με την οποία το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή της με αίτημα την ακύρωση της απόφασης C(2019) 4228 final της Επιτροπής, της 11ης Ιουνίου 2019, με την οποία μια συγκέντρωση κηρύσσεται ασυμβίβαστη με την εσωτερική αγορά και τη Συμφωνία για τον ΕΟΧ (υπόθεση M.8713 – Tata Steel/thyssenkrupp/JV) (στο εξής: επίδικη απόφαση).

Το νομικό πλαίσιο

Ο κανονισμός (ΕΚ) 139/2004

2 Η αιτιολογική σκέψη 25 του κανονισμού (ΕΚ) 139/2004 του Συμβουλίου, της 20ής Ιανουαρίου 2004, για τον έλεγχο των συγκεντρώσεων μεταξύ επιχειρήσεων (Κοινοτικός κανονισμός συγκεντρώσεων) (ΕΕ 2004, L 24, σ. 1), διαλαμβάνει τα εξής:

«(25) Λόγω των συνεπειών που μπορεί να έχουν οι συγκεντρώσεις στην ολιγοπωλιακή διάρθρωση των αγορών, είναι ακόμη περισσότερο αναγκαία η διατήρηση συνθηκών αποτελεσματικού ανταγωνισμού στις εν λόγω αγορές. Σε πολλές ολιγοπωλιακές αγορές υπάρχει ορισμένος βαθμός υγιούς ανταγωνισμού. Ωστόσο, υπό ορισμένες συνθήκες, οι συγκεντρώσεις που συνεπάγονται την εξάλειψη των σημαντικών ανταγωνιστικών πιέσεων που είχαν ασκηθεί μεταξύ των συμμετεχ[ουσών] επιχειρήσεων, καθώς και η μείωση της ανταγωνιστικής πίεσης επί των λοιπών ανταγωνιστών, μπορεί, ακόμη και εν απουσία του ενδεχομένου ενός συντονισμού μεταξύ των μελών του ολιγοπωλίου, να οδηγήσει σε σημαντική παρακώλυση του ανταγωνισμού. Τα κοινοτικά δικαστήρια, ωστόσο, δεν έχουν μέχρι στιγμής ερμηνεύσει ρητά τον κανονισμό (ΕΟΚ) αριθ. 4064/89 [του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1989, για τον έλεγχο των συγκεντρώσεων μεταξύ επιχειρήσεων (ΕΕ 1989, L 395, σ. 1),] ως απαιτούντα οι συγκεντρώσεις που προκαλούν τέτοιας φύσεως μη συντονισμένα αποτελέσματα να κηρύσσονται μη συμβατές με την κοινή αγορά. Ως εκ τούτου, προς το συμφέρον της ασφάλειας του δικαίου, θα πρέπει να καταστεί σαφές ότι ο παρών κανονισμός προνοεί για τον αποτελεσματικό έλεγχο τέτοιων συγκεντρώσεων καθιερώνοντας την αρχή βάσει της οποίας θα πρέπει να κηρύσσεται ασυμβίβαστη με την κοινή αγορά οιαδήποτε συγκέντρωση που παρακωλύει σημαντικά τον αποτελεσματικό ανταγωνισμό. Η έννοια της “σημαντικής παρακώλυσης του αποτελεσματικού ανταγωνισμού” στο άρθρο 2 παράγραφοι 2 και 3 θα πρέπει να ερμηνευθεί ως εκτεινόμενη, πέρα από την έννοια της δεσπόζουσας θέσης, μόνο στις

αντιανταγωνιστικές επιπτώσεις μιας συγκέντρωσης που προκύπτουν από τη μη συντονισμένη συμπεριφορά των επιχειρήσεων που δεν έχουν δεσπόζουσα θέση στην εν λόγω αγορά.»

3 Το άρθρο 2 του κανονισμού 139/2004, το οποίο επιγράφεται «Εκτίμηση των συγκεντρώσεων», ορίζει τα εξής:

«1. Σύμφωνα με τους στόχους του παρόντος κανονισμού και τις ακόλουθες διατάξεις, οι συγκεντρώσεις επιχειρήσεων που εμπίπτουν στον παρόντα κανονισμό αξιολογούνται προκειμένου να διαπιστωθεί κατά πόσον είναι συμβατές με την κοινή αγορά.

Κατά την εκτίμηση αυτή, η [Ευρωπαϊκή] Επιτροπή λαμβάνει υπόψη:

α) την ανάγκη διατήρησης και ανάπτυξης συνθηκών αποτελεσματικού ανταγωνισμού εντός της κοινής αγοράς με γνώμονα, μεταξύ άλλων, τη διάρθρωση όλων των σχετικών αγορών καθώς και τον πραγματικό ή δυνητικό ανταγωνισμό από τις επιχειρήσεις που ευρίσκονται εντός ή εκτός της Κοινότητας·

β) τη θέση των συμμετεχουσών επιχειρήσεων στην αγορά και τη χρηματοοικονομική τους ισχύ, τις εναλλακτικές δυνατότητες επιλογής που έχουν οι προμηθευτές και αγοραστές, την πρόσβασή τους στις πηγές εφοδιασμού ή στις αγορές διάθεσης των προϊόντων, την ύπαρξη τυχόν νομικών ή άλλων εμποδίων κατά την είσοδο, την εξέλιξη της προσφοράς και της ζήτησης των σχετικών αγαθών και υπηρεσιών, τα συμφέροντα των ενδιάμεσων και τελικών καταναλωτών, καθώς και την εξέλιξη της τεχνικής και οικονομικής προόδου, εφόσον η εξέλιξη αυτή είναι προς το συμφέρον των καταναλωτών και δεν αποτελεί εμπόδιο για τον ανταγωνισμό.

2. Οι συγκεντρώσεις που δεν ενδέχεται να παρακωλύουν σημαντικά τον αποτελεσματικό ανταγωνισμό στην κοινή αγορά ή σε σημαντικό τμήμα αυτής, ιδίως ως αποτέλεσμα της δημιουργίας ή της ενίσχυσης μιας δεσπόζουσας θέσης, κηρύσσονται συμβατές με την κοινή αγορά.

3. Οι συγκεντρώσεις που ενδέχεται να παρακωλύουν σημαντικά τον αποτελεσματικό ανταγωνισμό στην κοινή αγορά ή σε σημαντικό τμήμα της, ιδίως ως αποτέλεσμα της δημιουργίας ή της ενίσχυσης μιας δεσπόζουσας θέσης, κηρύσσονται ασυμβίβαστες με την κοινή αγορά.

4. Στο μέτρο που η δημιουργία κοινής επιχείρησης που αποτελεί συγκέντρωση σύμφωνα με το άρθρο 3 έχει ως αντικείμενο ή ως αποτέλεσμα τον συντονισμό της ανταγωνιστικής συμπεριφοράς επιχειρήσεων που παραμένουν ανεξάρτητες, ο συντονισμός αυτός αξιολογείται σύμφωνα με τα κριτήρια του άρθρου [101] παράγραφοι 1 και 3 [ΣΛΕΕ], προκειμένου να διαπιστωθεί κατά πόσον η πράξη είναι συμβατή με την κοινή αγορά.

5. Κατά την αξιολόγηση αυτή, η Επιτροπή λαμβάνει υπόψη ιδίως:

– εάν δύο ή περισσότερες μητρικές εταιρείες ασκούν σε σημαντικό βαθμό δραστηριότητες στην ίδια αγορά με την κοινή επιχείρηση ή σε αγορά προηγούμενων ή επόμενων σταδίων από αυτήν της κοινής επιχείρησης ή σε παραπλήσια αγορά στενά συνδεόμενη με την αγορά αυτή,

– εάν ο συντονισμός που απορρέει ευθέως από τη δημιουργία της κοινής επιχείρησης παρέχει στις συμμετέχουσες επιχειρήσεις τη δυνατότητα να εξαλείψουν τον ανταγωνισμό για μεγάλο μέρος των εν λόγω προϊόντων ή υπηρεσιών.»

4 Το άρθρο 3 του κανονισμού, το οποίο επιγράφεται «Ορισμός της συγκέντρωσης», προβλέπει στην παράγραφο 1, στοιχείο β′, και στην παράγραφο 4 τα εξής:

«1. Συγκέντρωση θεωρείται ότι υπάρχει όταν προκύπτει μόνιμη μεταβολή του ελέγχου από:

[…]

β) την απόκτηση, από ένα ή περισσότερα πρόσωπα που ελέγχουν ήδη μία τουλάχιστον επιχείρηση ή από μία ή περισσότερες επιχειρήσεις, άμεσα ή έμμεσα, με την αγορά τίτλων ή στοιχείων του ενεργητικού, με σύμβαση ή με άλλο τρόπο, ελέγχου στο σύνολο ή σε τμήματα μιας ή περισσοτέρων άλλων επιχειρήσεων.

[…]

4. Η δημιουργία κοινής επιχείρησης που εκπληροί μόνιμα όλες τις λειτουργίες μιας αυτόνομης οικονομικής ενότητας αποτελεί συγκέντρωση κατά την έννοια της παραγράφου 1 στοιχείο β).»

5 Το άρθρο 4 του κανονισμού, το οποίο επιγράφεται «Προηγούμενη κοινοποίηση συγκεντρώσεων και προηγούμενη παραπομπή κατόπιν αιτήσεως των μερών που προβαίνουν στην κοινοποίηση», ορίζει στην παράγραφο 1 τα εξής:

«Οι κατά τον παρόντα κανονισμό πράξεις συγκέντρωσης με κοινοτική διάσταση κοινοποιούνται στην Επιτροπή πριν από την πραγματοποίησή τους και μετά τη σύναψη της συμφωνίας, τη δημοσίευση της δημόσιας προσφοράς εξαγοράς ή την απόκτηση ελέγχουσας συμμετοχής.

Η κοινοποίηση μπορεί επίσης να γίνεται στις περιπτώσεις που οι συμμετέχουσες επιχειρήσεις αποδεικνύουν στην Επιτροπή την ύπαρξη καλόπιστης προθέσεως για σύναψη συμφωνίας ή, σε περίπτωση δημόσιας προσφοράς εξαγοράς, εφόσον έχουν δημοσιοποιήσει πρόθεση ανάλογης προσφοράς, υπό την προϋπόθεση ότι η σχεδιαζόμενη συμφωνία ή δημόσια προσφορά εξαγοράς θα καταλήξει σε συγκέντρωση με κοινοτική διάσταση.

Για τους σκοπούς του παρόντος κανονισμού, ο όρος “κοινοποιηθείσα συγκέντρωση” καλύπτει επίσης τις σχεδιαζόμενες συγκεντρώσεις που κοινοποιούνται σύμφωνα με το δεύτερο εδάφιο. Για τους σκοπούς των παραγράφων 4 και 5, ο όρος “συγκέντρωση” καλύπτει και τις σχεδιαζόμενες συγκεντρώσεις κατά την έννοια του δεύτερου εδαφίου.»

6 Το άρθρο 6 του κανονισμού, το οποίο επιγράφεται «Εξέταση της κοινοποίησης και κίνηση της διαδικασίας», προβλέπει στην παράγραφο 1, στοιχείο γ′, τα εξής:

«Η Επιτροπή εξετάζει την κοινοποίηση μόλις τη λάβει.

[…]

γ) Με την επιφύλαξη της παραγράφου 2, εφόσον η Επιτροπή διαπιστώνει ότι η κοινοποιηθείσα συγκέντρωση εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του παρόντος κανονισμού και προκαλεί σοβαρές αμφιβολίες ως προς τη συμβατότητά της με την κοινή αγορά, αποφασίζει να κινήσει διαδικασία. Με την επιφύλαξη του άρθρου 9, οι εν λόγω διαδικασίες περατώνονται με την

έκδοση απόφασης σύμφωνα με το άρθρο 8 παράγραφοι 1 ως 4, εκτός αν οι συμμετέχουσες επιχειρήσεις έχουν αποδείξει κατά τρόπο που ικανοποιεί την Επιτροπή ότι εγκατέλειψαν τη συγκέντρωση.»

7 Το άρθρο 8 του κανονισμού 139/2004, το οποίο επιγράφεται «Εξουσίες της Επιτροπής να λαμβάνει αποφάσεις», ορίζει στις παραγράφους 2 και 3 τα εξής:

«2. Εφόσον η Επιτροπή διαπιστώνει ότι, κατόπιν τροποποιήσεων που επέφεραν οι συμμετέχουσες επιχειρήσεις, μία κοινοποιηθείσα συγκέντρωση πληροί το κριτήριο του άρθρου 2 παράγραφος 2 και, στις περιπτώσεις που αναφέρονται στο άρθρο 2 παράγραφος 4, τα κριτήρια του άρθρου [101] παράγραφος 3 [ΣΛΕΕ], εκδίδει απόφαση με την οποία κηρύσσει τη συγκέντρωση συμβατή με την κοινή αγορά.

Η απόφαση της Επιτροπής μπορεί να συνοδεύεται από όρους και υποχρεώσεις για να εξασφαλίζεται η συμμόρφωση των συμμετεχουσών επιχειρήσεων με τις δεσμεύσεις που έχουν αναλάβει έναντι της Επιτροπής προκειμένου να καταστεί η συγκέντρωση συμβατή με την κοινή αγορά.

Η απόφαση που κηρύσσει μία συγκέντρωση συμβατή με την κοινή αγορά θεωρείται ότι καλύπτει τους περιορισμούς που συνδέονται άμεσα και είναι απαραίτητοι για την πραγματοποίηση της συγκέντρωσης.

3. Εφόσον η Επιτροπή διαπιστώνει ότι μία συγκέντρωση πληροί το κριτήριο του άρθρου 2 παράγραφος 3 ή, στις περιπτώσεις που αναφέρονται στο άρθρο 2 παράγραφος 4, δεν πληροί τα κριτήρια του άρθρου [101] παράγραφος 3 [ΣΛΕΕ], εκδίδει απόφαση με την οποία κηρύσσει τη συγκέντρωση ασυμβίβαστη με την κοινή αγορά.»

8 Το άρθρο 11 του κανονισμού, το οποίο επιγράφεται «Αιτήσεις παροχής πληροφοριών και εξουσία λήψης δηλώσεων», ορίζει στην παράγραφο 1 τα εξής:

«Προς εκπλήρωση των καθηκόντων της βάσει του παρόντος κανονισμού, η Επιτροπή μπορεί, με απλή αίτηση ή απόφαση, να ζητήσει την παροχή όλων των αναγκαίων πληροφοριών από τα πρόσωπα που αναφέρονται στο άρθρο 3 παράγραφος 1 στοιχείο β), καθώς και από τις επιχειρήσεις και ενώσεις επιχειρήσεων.»

9 Το άρθρο 14 του κανονισμού, το οποίο επιγράφεται «Πρόστιμα», ορίζει στην παράγραφο 1, στοιχείο γ', τα εξής:

«Η Επιτροπή δύναται με απόφασή της να επιβάλει στα πρόσωπα που αναφέρονται στο άρθρο 3 παράγραφος 1 στοιχείο β) και σε επιχειρήσεις ή ενώσεις επιχειρήσεων πρόστιμα που μπορούν να φθάνουν το 1 % του συνολικού κύκλου εργασιών, όπως αυτός ορίζεται στο άρθρο 5, που πραγματοποίησαν κατά την προηγούμενη χρήση οι συμμετέχουσες επιχειρήσεις ή ενώσεις επιχειρήσεων, εφόσον, εκ προθέσεως ή εξ αμελείας:

[…]

γ) απαντώντας σε αίτηση που τους υποβλήθηκε με απόφαση βάσει του άρθρου 11 παράγραφος 3, παρέχουν ανακριβείς, ελλιπείς ή παραπλανητικές πληροφορίες ή δεν παρέχουν πληροφορίες εντός της ταχθείσας προθεσμίας».

10 Το άρθρο 15 του κανονισμού, το οποίο επιγράφεται «Χρηματικές ποινές», ορίζει στην παράγραφο 1, στοιχείο α′, τα εξής:

«Η Επιτροπή δύναται με απόφασή της να επιβάλει κατά προσώπων που αναφέρονται στο άρθρο 3 παράγραφος 1 στοιχείο β) και σε επιχειρήσεις ή ενώσεις επιχειρήσεων χρηματικές ποινές που μπορούν να φθάνουν το 5 % του μέσου ημερήσιου κύκλου εργασιών της συμμετέχουσας επιχείρησης ή ένωσης επιχειρήσεων, όπως ορίζεται στο άρθρο 5, για κάθε εργάσιμη ημέρα υπερημερίας, υπολογιζόμενη από την ημερομηνία που ορίζεται στην απόφαση, προκειμένου να τις εξαναγκάζει:

α) να υποβάλουν πλήρεις και ακριβείς πληροφορίες που τους έχει ζητήσει με απόφαση εκδοθείσα δυνάμει του άρθρου 11 παράγραφος 3·

[…]».

Ο κανονισμός (ΕΚ) 802/2004

11 Ο κανονισμός (ΕΚ) 802/2004 της Επιτροπής, της 21ης Απριλίου 2004, για την εφαρμογή του κανονισμού 139/2004 (ΕΕ 2004, L 133, σ. 1, και διορθωτικό ΕΕ 2004, L 172, σ. 9), όπως τροποποιήθηκε με τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 1269/2013 της Επιτροπής, της 5ης Δεκεμβρίου 2013 (ΕΕ 2013, L 336, σ. 1), προέβλεπε στο άρθρο 13, παράγραφος 2, τα εξής:

«Η Επιτροπή απευθύνει εγγράφως στα κοινοποιούντα μέρη τις αιτιάσεις της.

Κατά την ανακοίνωση των αιτιάσεων η Επιτροπή τάσσει προθεσμία εντός της οποίας τα κοινοποιούντα μέρη μπορούν να της γνωστοποιήσουν εγγράφως τις απόψεις τους.

Η Επιτροπή ενημερώνει εγγράφως τα λοιπά εμπλεκόμενα μέρη σχετικά με τις αιτιάσεις αυτές.

Η Επιτροπή τάσσει επίσης προθεσμία εντός της οποίας μπορούν να την ενημερώσουν εγγράφως για τις απόψεις τους τα λοιπά εμπλεκόμενα μέρη.

Η Επιτροπή δεν υποχρεούται να λάβει υπόψη της τις παρατηρήσεις που λαμβάνει μετά τη λήξη της προθεσμίας που έχει θέσει.»

Οι κατευθυντήριες γραμμές για τις οριζόντιες συγκεντρώσεις

12 Τα σημεία 14, 16, 19 έως 21, 28, 32 έως 35, 37 και 38 της ανακοίνωσης της Επιτροπής με τίτλο «Κατευθυντήριες γραμμές για την αξιολόγηση των οριζόντιων συγκεντρώσεων σύμφωνα με τον κανονισμό του Συμβουλίου για τον έλεγχο των συγκεντρώσεων μεταξύ επιχειρήσεων» (ΕΕ 2004, C 31, σ. 5· στο εξής: κατευθυντήριες γραμμές για τις οριζόντιες συγκεντρώσεις) διαλαμβάνουν τα εξής:

«III. Μερίδιο αγοράς και επίπεδα συγκέντρωσης

14. Τα μερίδια αγοράς και τα επίπεδα συγκέντρωσης αποτελούν χρήσιμες πρώτες ενδείξεις για τη διάρθρωση της αγοράς και τη σπουδαιότητα τόσο των συμμετεχόντων μερών όσο και των ανταγωνιστών τους από πλευράς ανταγωνισμού.

[…]

16. Το συνολικό επίπεδο συγκέντρωσης σε μία αγορά μπορεί επίσης να παράσχει χρήσιμες πληροφορίες σχετικά με την κατάσταση του ανταγωνισμού. Για τη μέτρηση των επιπέδων συγκέντρωσης, η Επιτροπή συνήθως χρησιμοποιεί τον δείκτη "HHI" (Herfindahl-Hirschman Index). Ο δείκτης HHI προκύπτει από την άθροιση των τετραγώνων των ατομικών μεριδίων αγοράς όλων των επιχειρήσεων που δραστηριοποιούνται στη συγκεκριμένη αγορά. Με τον δείκτη HHI δίνεται αναλογικά μεγαλύτερη βαρύτητα στα μερίδια αγοράς των μεγαλύτερων επιχειρήσεων. Παρόλο που είναι προτιμότερο να περιλαμβάνονται στον υπολογισμό όλες οι επιχειρήσεις, η απουσία πληροφοριών για τις πολύ μικρές επιχειρήσεις μπορεί να μην έχει τόση σημασία, επειδή οι επιχειρήσεις αυτές δεν επηρεάζουν αισθητά τον HHI. Ενώ το επίπεδο του HHI σε απόλυτους όρους μπορεί να αποτελέσει μία αρχική ένδειξη της ανταγωνιστικής πίεσης στην αγορά μετά τη συγκέντρωση, η μεταβολή του (γνωστή ως "δέλτα") είναι ένα χρήσιμο στοιχείο για τη μεταβολή του επιπέδου συγκέντρωσης που προκύπτει απευθείας από τη συγκέντρωση.

[…]

Επίπεδα HHI

19. Η Επιτροπή δεν είναι πιθανό να εντοπίσει οριζόντια προβλήματα ανταγωνισμού σε αγορές όπου ο δείκτης HHI μετά τη συγκέντρωση δεν ξεπερνά το 1 000. Τέτοιες αγορές κατά κανόνα δεν απαιτούν εκτενή ανάλυση.

20. Είναι επίσης ελάχιστα πιθανό να διαπιστώσει οριζόντια προβλήματα ανταγωνισμού σε μια συγκέντρωση με δείκτη HHI μετά τη συγκέντρωση που κυμαίνεται μεταξύ 1 000 και 2 000 και "δέλτα" κάτω από 250, ή σε μία συγκέντρωση με δείκτη HHI μετά τη συγκέντρωση πάνω από 2 000 κάτω από 150, εκτός αν υπάρχουν ειδικές περιστάσεις, όπως, για παράδειγμα, ένας ή περισσότεροι από τους ακόλουθους παράγοντες:
    α) συγκέντρωση με πιθανότητα εισόδου ή πρόσφατη είσοδο στην αγορά επιχειρήσεων με μικρό μερίδιο αγοράς·
    β) ένα ή περισσότερα συμμετέχοντα μέρη έχουν προβεί σε σημαντικές καινοτομίες με τρόπους που δεν αντανακλώνται στα μερίδια αγοράς·
    γ) σημαντικές σταυροειδείς συμμετοχές μεταξύ των παραγόντων της αγοράς·
    δ) μια από τις συμμετέχουσες επιχειρήσεις είναι "αποστάτης" με μεγάλη πιθανότητα να διακόψει τον συντονισμό της συμπεριφοράς·
    ε) ενδείξεις προηγούμενου ή συνεχιζόμενου συντονισμού ή πρακτικές που τον διευκολύνουν·
    στ) ένα από τα μέρη είχε μερίδιο αγοράς πριν από τη συγκέντρωση άνω του 50 %.

21. Καθένα από τα επίπεδα αυτά του δείκτη HHI, σε συνδυασμό με τα σχετικά "δέλτα", μπορεί να χρησιμεύει σαν αρχική ένδειξη απουσίας προβλημάτων ανταγωνισμού. Ωστόσο, δεν δημιουργεί τεκμήριο είτε για την ύπαρξη είτε για την απουσία των εν λόγω προβλημάτων.

[…]

IV. Πιθανές αρνητικές για τον ανταγωνισμό συνέπειες των οριζόντιων συγκεντρώσεων

Οι συμμετέχουσες επιχειρήσεις είναι άμεσοι ανταγωνιστές

28. Τα προϊόντα μπορούν να διαφοροποιηθούν εντός της σχετικής αγοράς, στη βάση ότι ορισμένα προϊόντα είναι πλησιέστερα υποκατάστατα απ' ό,τι άλλα. Όσο μεγαλύτερη είναι η δυνατότητα υποκατάστασης μεταξύ των προϊόντων των συμμετεχουσών επιχειρήσεων, τόσο πιθανότερο είναι οι τελευταίες να αυξήσουν σημαντικά τις τιμές τους. Για παράδειγμα, η συγκέντρωση μεταξύ δύο παραγωγών που προσφέρουν προϊόντα τα οποία αποτελούν πρώτη και δεύτερη επιλογή για σημαντικό αριθμό πελατών, μπορεί να οδηγήσει σε σημαντική αύξηση τιμών. Έτσι, το γεγονός ότι η άμιλλα μεταξύ των μερών αποτελούσε σημαντική πηγή ανταγωνισμού στην αγορά μπορεί να αποτελεί τον κεντρικό άξονα της ανάλυσης. Επίσης σημαντικές αυξήσεις τιμών είναι πιθανότερες σε περίπτωση υψηλών περιθωρίων προ της συγκέντρωσης. Τα κίνητρα των συμμετεχουσών επιχειρήσεων να αυξήσουν τις τιμές είναι πιθανότερο να περιοριστούν όταν οι αντίπαλες επιχειρήσεις παράγουν στενά υποκατάστατα των προϊόντων των συμμετεχουσών επιχειρήσεων απ' ό,τι εάν προσφέρουν λιγότερο στενά υποκατάστατα. Επομένως μία συγκέντρωση έχει λιγότερες πιθανότητες να παρακωλύσει σημαντικά τον αποτελεσματικό ανταγωνισμό, ιδίως με τη δημιουργία ή ενίσχυση δεσπόζουσας θέσης, όταν υπάρχουν πολλές δυνατότητες υποκατάστασης μεταξύ των προϊόντων των συμμετεχουσών επιχειρήσεων και εκείνων που προσφέρουν οι αντίπαλοι παραγωγοί.

[…]

Οι ανταγωνιστές δεν είναι πιθανόν να αυξήσουν την προσφορά τους αν αυξηθούν οι τιμές

32. Όταν οι συνθήκες που επικρατούν στην αγορά κάνουν απίθανη, σε περίπτωση αύξησης των τιμών, μια σημαντική αύξηση της προσφοράς εκ μέρους των ανταγωνιστών τους, οι συμμετέχουσες εταιρείες μπορεί να έχουν ένα κίνητρο να περιορίσουν την παραγωγή τους κάτω από τα συνολικά επίπεδα που υπήρχαν προ της συγκέντρωσης, αυξάνοντας έτσι τις τιμές στην αγορά. Η συγκέντρωση αυξάνει τα κίνητρα για μείωση της παραγωγής παρέχοντας στην επιχείρηση που προκύπτει από τη συγκέντρωση μια ευρύτερη βάση για τις πωλήσεις της ώστε να έχει μεγαλύτερα περιθώρια, που προκύπτουν από την αύξηση στις τιμές λόγω μείωσης της παραγωγής.

33. Και αντιστρόφως, όταν οι συνθήκες της αγοράς είναι τέτοιες ώστε οι αντίπαλες επιχειρήσεις να έχουν αρκετή παραγωγική ικανότητα και μία αύξηση των πωλήσεων τους σε επαρκή βαθμό να τους είναι επικερδής, δεν είναι πιθανό να διαπιστωθεί από την Επιτροπή ότι η συγκέντρωση θα δημιουργήσει ή θα ενισχύσει δεσπόζουσα θέση ή με άλλο τρόπο θα εμποδίσει σημαντικά τον αποτελεσματικό ανταγωνισμό.

34. Μια τέτοια αύξηση της παραγωγής είναι ελάχιστα πιθανή, ιδίως όταν οι ανταγωνιστές αντιμετωπίζουν πιέσεις που περιστέλλουν την παραγωγική τους ικανότητα ή αν η εκμετάλλευση της υφιστάμενης πλεονάζουσας ικανότητας είναι πολύ πιο δαπανηρή απ' ό,τι η εκμετάλλευση της ήδη χρησιμοποιούμενης.

35. Παρόλο που οι πιέσεις όσον αφορά την παραγωγική ικανότητα είναι συνήθως σημαντικές όταν τα προϊόντα είναι σχετικά ομοιογενή, μπορεί επίσης να συμβαίνει το ίδιο και όταν οι επιχειρήσεις προσφέρουν διαφοροποιημένα προϊόντα.

[…]

Η συγκέντρωση καταργεί ένα σημαντικό παράγοντα ανταγωνισμού

37. Ορισμένες επιχειρήσεις έχουν μεγαλύτερη επιρροή στην ανταγωνιστική διαδικασία απ' όσο δείχνουν τα μερίδια αγοράς τους ή άλλοι ανάλογοι δείκτες. Η συγκέντρωση στην οποία συμμετέχει μία τέτοια επιχείρηση μπορεί να μεταβάλλει σημαντικά την ανταγωνιστική δυναμική κατά τρόπο που βλάπτει τον ανταγωνισμό, ιδίως όταν η αγορά παρουσιάζει ήδη υψηλό βαθμό συγκέντρωσης. Για παράδειγμα, μια επιχείρηση μπορεί να έχει εισέλθει πρόσφατα αλλά να αναμένεται να ασκήσει μελλοντικά σημαντική ανταγωνιστική πίεση στις άλλες επιχειρήσεις που δραστηριοποιούνται στην αγορά.

38. Στις αγορές όπου η καινοτομία αποτελεί σημαντικό παράγοντα ανταγωνισμού, μια συγκέντρωση μπορεί να αυξήσει την ικανότητα και τα κίνητρα των επιχειρήσεων να προβούν σε νέες καινοτομίες στην αγορά, και ως εκ τούτου την ανταγωνιστική πίεση στους αντιπάλους τους να καινοτομήσουν στην αγορά αυτή. Εναλλακτικά, μπορεί να παρακωλυθεί σημαντικά ο αποτελεσματικός ανταγωνισμός από μία συγκέντρωση μεταξύ δύο επιχειρήσεων που διαθέτουν σημαντικές καινοτομίες, για παράδειγμα μεταξύ δύο εταιρειών με προϊόντα "υπό ανάπτυξη" που σχετίζονται με μία ειδική αγορά προϊόντος. Επίσης, μία εταιρεία με σχετικά μικρό μερίδιο αγοράς μπορεί παρόλα αυτά να αποτελεί σημαντικό παράγοντα ανταγωνισμού, εάν έχει "υπό ανάπτυξη" προϊόντα με καλές προοπτικές.»

Το ιστορικό της διαφοράς και η επίδικη απόφαση

13 Το ιστορικό της διαφοράς εκτίθεται στις σκέψεις 1 έως 23 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης και μπορεί να συνοψιστεί ως εξής.

14 Η thyssenkrupp είναι γερμανική εταιρία η οποία δραστηριοποιείται στην παραγωγή πλατέων προϊόντων ανθρακούχου χάλυβα, στις υπηρεσίες σχετικά με υλικά, στην τεχνολογία ανελκυστήρων και στην τεχνολογία βιομηχανικών λύσεων και κατασκευαστικών στοιχείων. Η εταιρία αυτή είναι ένας από τους κύριους Ευρωπαίους παραγωγούς πλατέος ανθρακούχου χάλυβα και δραστηριοποιείται σε όλη την αλυσίδα αξίας του πλατέος ανθρακούχου χάλυβα, από την παραγωγή πρωτογενούς χάλυβα έως τα επενδυμένα τελικά προϊόντα. Παράγει, επομένως, και προμηθεύει σειρά πλατέων προϊόντων ανθρακούχου χάλυβα, συμπεριλαμβανομένου του χάλυβα θερμής έλασης, του χάλυβα ψυχρής έλασης, του επιμεταλλωμένου χάλυβα και του ελασματοποιημένου χάλυβα συσκευασίας, του γαλβανισμένου χάλυβα, του χάλυβα με οργανική επικάλυψη, του χάλυβα με κόκκους καθορισμένης μορφής για ηλεκτρικές εφαρμογές (στο εξής: GOES) και του χάλυβα με κόκκους μη καθορισμένης μορφής για ηλεκτρικές εφαρμογές. Οι δραστηριότητες της thyssenkrupp επικεντρώνονται στη Γερμανία, με το σύνολο των εργοστασίων της να βρίσκεται στο Duisburg (Γερμανία), διαθέτει όμως και μονάδες επεξεργασίας στον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο (ΕΟΧ), ιδίως στη Γαλλία, τη Γερμανία και την Ισπανία.

15 Η Tata Steel Ltd (στο εξής: TSE) είναι ινδική εταιρία η οποία δραστηριοποιείται στην εξόρυξη άνθρακα και σιδηρομεταλλεύματος, στην παραγωγή και την πώληση προϊόντων χάλυβα σε παγκόσμιο επίπεδο. Η TSE παράγει επίσης σιδηροκράματα και συναφή ορυκτά και κατασκευάζει ορισμένα άλλα προϊόντα, όπως γεωργικό εξοπλισμό και έδρανα. Ειδικότερα, η TSE παράγει και πωλεί σειρά προϊόντων ανθρακούχου χάλυβα, συμπεριλαμβανομένου του χάλυβα θερμής έλασης, του χάλυβα ψυχρής έλασης, του επιμεταλλωμένου χάλυβα και του ελασματοποιημένου χάλυβα συσκευασίας, του γαλβανισμένου χάλυβα, του χάλυβα με οργανική επικάλυψη, GOES και του χάλυβα με κόκκους μη καθορισμένης μορφής για ηλεκτρικές εφαρμογές. Η TSE παράγει και άλλα κατάντη προϊόντα, όπως σωλήνες από ανθρακούχο χάλυβα και χαλύβδινα δομικά μέρη.

Τα εργοστάσια της TSE βρίσκονται κυρίως στο Ηνωμένο Βασίλειο και στις Κάτω Χώρες, διαθέτει όμως και ορισμένες μονάδες επεξεργασίας σε άλλες περιοχές στην Ευρώπη, μεταξύ άλλων στο Βέλγιο, τη Γαλλία, τη Γερμανία και τη Σουηδία.

16 Στις 25 Σεπτεμβρίου 2018 η thyssenkrupp και η TSE (στο εξής από κοινού: μετέχουσες στη σχεδιαζόμενη συγκέντρωση επιχειρήσεις) κοινοποίησαν στην Επιτροπή, σύμφωνα με το άρθρο 4, παράγραφος 1, του κανονισμού 139/2004, σχέδιο συγκέντρωσης (στο εξής: σχεδιαζόμενη συγκέντρωση) με το οποίο θα αποκτούσαν τον κοινό έλεγχο νεοσύστατης κοινής επιχείρησης (στο εξής: JV), κατά την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 1, στοιχείο β′, και παράγραφος 4, του κανονισμού.

17 Σύμφωνα με τη σχεδιαζόμενη συγκέντρωση, η JV επρόκειτο να δραστηριοποιηθεί στην παραγωγή πλατέος ανθρακούχου χάλυβα και προϊόντων χάλυβα για ηλεκτρικές εφαρμογές. Έκαστη εκ των μετεχουσών στη σχεδιαζόμενη συγκέντρωση επιχείρηση θα μεταβίβαζε στην JV τις δραστηριότητες και τα στοιχεία του ενεργητικού της για την παραγωγή πλατέος ανθρακούχου χάλυβα και χάλυβα για ηλεκτρικές εφαρμογές στην Ευρώπη. Οι υπηρεσίες χαλυβουργίας της thyssenkrupp επρόκειτο επίσης να μεταβιβαστούν στην JV. Επιπλέον, οι μετέχουσες στη σχεδιαζόμενη συγκέντρωση επιχειρήσεις θα κατείχαν έκαστη το 50 % των μετοχών της JV. Καμία από τις δύο αυτές επιχειρήσεις δεν θα είχε δικαίωμα αρνησικυρίας το οποίο δεν θα αναγνωριζόταν στην άλλη, και, ως εκ τούτου, αμφότερες θα ήλεγχαν από κοινού την κοινή επιχείρηση. Η JV επρόκειτο να επιτελεί σε μόνιμη βάση όλες τις λειτουργίες μιας αυτόνομης οικονομικής οντότητας με δική της παρουσία στην αγορά, τόσο ανάντη όσο και κατάντη. Επομένως, η JV θα ήταν μια πλήρως λειτουργική κοινή επιχείρηση.

18 Με απόφαση της 20ής Οκτωβρίου 2018, η Επιτροπή έκρινε ότι η σχεδιαζόμενη συγκέντρωση ήγειρε σοβαρές αμφιβολίες ως προς τη συμβατότητά της με την εσωτερική αγορά και αποφάσισε να κινήσει διαδικασία εμπεριστατωμένης εξέτασης, σύμφωνα με το άρθρο 6, παράγραφος 1, στοιχείο γ′, του κανονισμού 139/2004.

19 Στις 13 Φεβρουαρίου 2019 η Επιτροπή εξέδωσε ανακοίνωση αιτιάσεων με την οποία κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η σχεδιαζόμενη συγκέντρωση θα παρακώλυε σημαντικά τον αποτελεσματικό ανταγωνισμό σε σημαντικό τμήμα της εσωτερικής αγοράς, κατά την έννοια του άρθρου 2 του κανονισμού 139/2004.

20 Στις 27 Φεβρουαρίου 2019 οι μετέχουσες στη σχεδιαζόμενη συγκέντρωση επιχειρήσεις υπέβαλαν την απάντησή τους επί της ανακοίνωσης αιτιάσεων. Επιβεβαίωσαν ότι δεν ζητούσαν ακρόαση.

21 Στις 20 Μαρτίου 2019 η Επιτροπή τους απέστειλε επιστολή με την οποία εξέθετε τα πραγματικά περιστατικά και τα αποδεικτικά στοιχεία που επιβεβαίωναν τις αντιρρήσεις που είχαν διατυπωθεί στην ανακοίνωση αιτιάσεων. Οι μετέχουσες στη σχεδιαζόμενη συγκέντρωση επιχειρήσεις υπέβαλαν τις παρατηρήσεις τους επί του εγγράφου αυτού στις 25 Μαρτίου 2019.

22 Την 1η Απριλίου 2019 οι μετέχουσες στη σχεδιαζόμενη συγκέντρωση επιχειρήσεις πρότειναν δεσμεύσεις για την επίλυση των προβλημάτων ανταγωνισμού που είχαν διαπιστωθεί στην ανακοίνωση αιτιάσεων.

23 Στις 23 Απριλίου 2019 οι εν λόγω επιχειρήσεις πρότειναν αναθεωρημένες δεσμεύσεις.

24 Στο πλαίσιο της διοικητικής διαδικασίας, πέραν των αιτήσεων παροχής πληροφοριών που απηύθυνε στις μετέχουσες στη σχεδιαζόμενη συγκέντρωση επιχειρήσεις, η Επιτροπή επικοινώνησε με ορισμένους παράγοντες της αγοράς, ιδίως με τους πελάτες και τους ανταγωνιστές των μετεχουσών στη σχεδιαζόμενη συγκέντρωση επιχειρήσεων, και τους ζήτησε, σύμφωνα με το άρθρο 11 του κανονισμού 139/2004, να της παράσχουν πληροφορίες. Ομοίως, έλαβε χώρα σειρά συζητήσεων και συναντήσεων μεταξύ των μετεχουσών στη σχεδιαζόμενη συγκέντρωση επιχειρήσεων και της Επιτροπής. Επιπλέον, η Επιτροπή απέστειλε σειρά εγγράφων στις εν λόγω επιχειρήσεις και τους παρέσχε επανειλημμένως πρόσβαση στον φάκελο.

25 Στις 11 Ιουνίου 2019 η Επιτροπή εξέδωσε, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 8, παράγραφος 3, του κανονισμού 139/2004, την επίδικη απόφαση με την οποία κήρυξε τη σχεδιαζόμενη συγκέντρωση ασυμβίβαστη με την εσωτερική αγορά και τον ΕΟΧ.

26 Με την απόφαση αυτή, η Επιτροπή προέβη σε εκτιμήσεις σχετικά, μεταξύ άλλων, με τις επίμαχες αγορές, τις συνέπειες της σχεδιαζόμενης συγκέντρωσης στον ανταγωνισμό και τις δεσμεύσεις των μετεχουσών στη σχεδιαζόμενη συγκέντρωση επιχειρήσεων.

27 Όσον αφορά τις σχετικές αγορές προϊόντων, η Επιτροπή κατέληξε, με την αιτιολογική σκέψη 256 της επίδικης απόφασης, στο συμπέρασμα ότι ο γαλβανισμένος χάλυβας θερμής εμβάπτισης (στο εξής: HDG) και ο ηλεκτρολυτικά γαλβανισμένος χάλυβας (στο εξής: EG) συνιστούσαν πιθανώς χωριστές αγορές προϊόντων, αλλά ότι παρείλκε η διατύπωση συμπεράσματος επί του συγκεκριμένου αυτού ζητήματος.

28 Στην αιτιολογική σκέψη 257 της απόφασης αυτής, η Επιτροπή κατέληξε, κατ' ουσίαν, στο συμπέρασμα ότι η παραγωγή και η προμήθεια HDG στην αυτοκινητοβιομηχανία (στο εξής: Auto HDG) συνιστούσαν διαφορετική αγορά προϊόντων από εκείνη της παραγωγής και της προμήθειας HDG για άλλες εφαρμογές.

29 Στην αιτιολογική σκέψη 301 της εν λόγω απόφασης, η Επιτροπή κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η παραγωγή και η προμήθεια λευκοσίδηρου (στο εξής: TP) και ηλεκτρολυτικά επιχρωμιωμένου χάλυβα (στο εξής: ECCS) συσκευασίας συνιστούσαν χωριστές αγορές προϊόντων.

30 Στην αιτιολογική σκέψη 302 της ίδιας απόφασης, η Επιτροπή κατέληξε, επιπλέον, στο συμπέρασμα ότι η παραγωγή και η προμήθεια ελασματοποιημένου χάλυβα συσκευασίας συνιστούσαν επίσης χωριστή αγορά προϊόντων.

31 Όσον αφορά τις σχετικές γεωγραφικές αγορές, στην αιτιολογική σκέψη 456 της επίδικης απόφασης, η Επιτροπή έκρινε, κατ' ουσίαν, ότι η σχετική γεωγραφική αγορά για την παραγωγή και την προμήθεια του Auto HDG εκτεινόταν το πολύ σε επίπεδο ΕΟΧ και ότι, επιπλέον, υπήρχαν ενδείξεις γεωγραφικής διαφοροποίησης εντός του ΕΟΧ.

32 Στην αιτιολογική σκέψη 457 της επίδικης απόφασης, η Επιτροπή διαπίστωσε ότι οι σχετικές γεωγραφικές αγορές για την παραγωγή και την προμήθεια TP, ECCS και ελασματοποιημένου χάλυβα συσκευασίας εκτείνονταν το πολύ σε επίπεδο ΕΟΧ.

33 Όσον αφορά τις επιπτώσεις της σχεδιαζόμενης συγκέντρωσης στον ανταγωνισμό, η Επιτροπή έκρινε, στις αιτιολογικές σκέψεις 1250 και 1669 της επίδικης απόφασης, ότι η συγκέντρωση θα παρακώλυε σημαντικά τον αποτελεσματικό ανταγωνισμό όσον αφορά την παραγωγή και την προμήθεια Auto HDG στον ΕΟΧ λόγω μη συντονισμένων οριζόντιων αποτελεσμάτων από την εξάλειψη σημαντικής ανταγωνιστικής πίεσης.

34 Στις αιτιολογικές σκέψεις 1416, 1417, 1419 και 1670 της επίδικης απόφασης, η Επιτροπή έκρινε επίσης ότι η σχεδιαζόμενη συγκέντρωση θα παρακώλυε σημαντικά τον αποτελεσματικό ανταγωνισμό όσον αφορά την παραγωγή και την προμήθεια του TP και του ελασματοποιημένου χάλυβα συσκευασίας εντός του EOX, καθόσον θα δημιουργούσε δεσπόζουσα θέση στις σχετικές αγορές. Συναφώς, η Επιτροπή διευκρίνισε ότι, εν πάση περιπτώσει, η σχεδιαζόμενη συγκέντρωση θα παρήγε επίσης μη συντονισμένα οριζόντια αποτελέσματα όσον αφορά την παραγωγή και την προμήθεια του TP και του ελασματοποιημένου χάλυβα συσκευασίας εντός του EOX λόγω της εξάλειψης σημαντικής ανταγωνιστικής πίεσης.

35 Στις αιτιολογικές σκέψεις 1418, 1419 και 1671 της επίδικης απόφασης, η Επιτροπή διαπίστωσε ότι η σχεδιαζόμενη συγκέντρωση θα παρακώλυε σημαντικά τον αποτελεσματικό ανταγωνισμό όσον αφορά την παραγωγή και την προμήθεια του ECCS συσκευασίας εντός του EOX λόγω μη συντονισμένων οριζόντιων αποτελεσμάτων από την εξάλειψη σημαντικής ανταγωνιστικής πίεσης.

36 Όσον αφορά τις δεσμεύσεις που είχαν προτείνει οι μετέχουσες στη σχεδιαζόμενη συγκέντρωση επιχειρήσεις, η Επιτροπή κατέληξε στο συμπέρασμα, στις αιτιολογικές σκέψεις 1668 και 1672 της επίδικης απόφασης, ότι οι δεσμεύσεις αυτές δεν εξάλειφαν πλήρως τα σημαντικά εμπόδια στον αποτελεσματικό ανταγωνισμό από τη σχεδιαζόμενη συγκέντρωση σε σχέση, αφενός, με τον επιμεταλλωμένο χάλυβα (TP και ECCS) καθώς και τον ελασματοποιημένο χάλυβα συσκευασίας εντός του EOX και, αφετέρου, τον Auto HDG εντός του EOX, και ότι δεν ήταν από καμία άποψη πλήρεις και αποτελεσματικές. Επιπλέον, η Επιτροπή έκρινε ότι δεν ήταν δυνατόν να συναχθεί με τον απαιτούμενο βαθμό βεβαιότητας ότι η δραστηριότητα της JV θα ήταν βιώσιμη υπό την προβλεπόμενη διορθωτική δομή.

37 Ως εκ τούτου, η Επιτροπή κήρυξε τη σχεδιαζόμενη συγκέντρωση ασυμβίβαστη με την εσωτερική αγορά.

Η διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

38 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 22 Αυγούστου 2019, η thyssenkrupp άσκησε προσφυγή με αίτημα την ακύρωση της επίδικης απόφασης.

39 Προς στήριξη της προσφυγής, η thyssenkrupp προέβαλε οκτώ λόγους ακυρώσεως.

40 Ο πρώτος λόγος ακυρώσεως αφορούσε διαδικαστικές πλημμέλειες, πλάνη περί το δίκαιο και πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως όσον αφορά τον ορισμό των αγορών του Auto HDG και του χάλυβα συσκευασίας. Ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως αφορούσε διαδικαστικές πλημμέλειες, πλάνη περί το δίκαιο και πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως όσον αφορά τον ορισμό των γεωγραφικών αγορών του Auto HDG και του χάλυβα συσκευασίας. Ο τρίτος λόγος ακυρώσεως αφορούσε διαδικαστικές πλημμέλειες, πλάνη περί το δίκαιο και πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως όσον αφορά το συμπέρασμα περί σημαντικής παρακώλυσης του αποτελεσματικού ανταγωνισμού στη φερόμενη αγορά του Auto HDG. Ο τέταρτος λόγος ακυρώσεως αφορούσε διαδικαστικές πλημμέλειες, πλάνη περί το δίκαιο και πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως όσον αφορά το συμπέρασμα περί σημαντικής παρακώλυσης του αποτελεσματικού ανταγωνισμού στις αγορές του TP, του ECCS και του ελασματοποιημένου χάλυβα συσκευασίας. Ο πέμπτος λόγος ακυρώσεως αφορούσε διαδικαστικές πλημμέλειες και πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως σε σχέση με τα διορθωτικά μέτρα που είχαν προτείνει οι μετέχουσες στη σχεδιαζόμενη συγκέντρωση επιχειρήσεις. Ο έκτος λόγος ακυρώσεως αφορούσε έλλειψη αιτιολογίας της επίδικης απόφασης όσον αφορά τον GOES. Ο έβδομος λόγος ακυρώσεως αφορούσε διαδικαστική πλημμέλεια λόγω της μη επιβολής

υποχρέωσης στους παράγοντες της αγοράς να απαντήσουν στις αιτήσεις παροχής πληροφοριών. Ο όγδοος λόγος ακυρώσεως αφορούσε πλάνη εκτιμήσεως όσον αφορά την ανάλυση της συγκέντρωσης στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 7ης Μαΐου 2018, COMP/M.8.444 ArcelorMittal/Ilva (στο εξής: υπόθεση AM/Ilva) κατόπιν της φερόμενης αποτυχίας της συγκέντρωσης αυτής.

41 Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε όλους αυτούς τους λόγους ακυρώσεως και, ως εκ τούτου, την προσφυγή της thyssenkrupp στο σύνολό της.

Αιτήματα των διαδίκων

42 Η thyssenkrupp ζητεί από το Δικαστήριο:

– να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση·

– να ακυρώσει την επίδικη απόφαση·

– επικουρικώς, να αναπέμψει την υπόθεση ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου προκειμένου αυτό να αποφανθεί σύμφωνα με την απόφαση του Δικαστηρίου· και

– να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η αναιρεσείουσα ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και του Δικαστηρίου.

43 Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:

– να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως και

– να καταδικάσει την thyssenkrupp στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Επί της αιτήσεως αναιρέσεως

44 Προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως, η thyssenkrupp προβάλλει πέντε λόγους αναιρέσεως.

45 Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως προβάλλεται πολλαπλή πλάνη περί το δίκαιο όσον αφορά, μεταξύ άλλων, τον ορισμό χωριστής αγοράς προϊόντος για τον Auto HDG, τον ορισμό της σχετικής γεωγραφικής αγοράς, την αξιολόγηση των κινήτρων της ArcelorMittal (στο εξής: AM) να ασκήσει ανταγωνιστική πίεση στην αύξηση των τιμών μετά τη συγκέντρωση, την ενδεχόμενη ύπαρξη σημαντικής παρακώλυσης του αποτελεσματικού ανταγωνισμού καθώς και το επίπεδο απόδειξης που ισχύει για την Επιτροπή. Με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως προβάλλεται, κατ' ουσίαν, ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε, κατ' αρχάς, σε πολλαπλή πλάνη περί το δίκαιο σχετικά με τον καθορισμό των αγορών του Auto HDG και του ελασματοποιημένου χάλυβα. Εν συνεχεία, το Γενικό Δικαστήριο κακώς, κατά την thyssenkrupp, απέρριψε ορισμένα επιχειρήματά της ως αλυσιτελή. Τέλος, παρέλειψε να αποφανθεί επί ορισμένων αιτιάσεων του δικογράφου της προσφυγής διότι δεν κατανόησε ορθώς τις αιτιάσεις που είχε διατυπώσει η thyssenkrupp. Με τον τρίτο λόγο αναιρέσεως προβάλλεται, πρώτον, εσφαλμένη ερμηνεία του άρθρου 2 και της αιτιολογικής σκέψης 25 του κανονισμού 139/2004, καθώς και το ότι το Γενικό Δικαστήριο κακώς έκρινε ότι η Επιτροπή μπορούσε να στηριχθεί στους ίδιους παράγοντες για να στηρίξει τις δύο θεωρίες της περί προσβολής του ανταγωνισμού. Δεύτερον, το Γενικό Δικαστήριο ερμήνευσε, κατ' ουσίαν, εσφαλμένα την έννοια του «σημαντικού παράγοντα του ανταγωνισμού». Τρίτον,

ερμήνευσε εσφαλμένα την έννοια των «άμεσων ανταγωνιστών». Τέταρτον, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πολλαπλή πλάνη όσον αφορά την ενδεχόμενη συμπεριφορά της AM μετά την υλοποίηση της σχεδιαζόμενης συγκέντρωσης και το ζήτημα του εάν η επιχείρηση αυτή θα μπορούσε να θεωρηθεί βιώσιμη εναλλακτική λύση για τους αγοραστές TP ή ECCS. Πέμπτον, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πολλαπλή πλάνη όσον αφορά τον αντίκτυπο που μπορούσαν να έχουν οι εισαγωγές προϊόντων Auto HDG και χάλυβα συσκευασίας στον ανταγωνισμό. Έκτον, το Γενικό Δικαστήριο παραμόρφωσε ορισμένα αποδεικτικά στοιχεία και υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κατά τον δικαστικό έλεγχο του υπολογισμού του HHI, όσον αφορά τις αγορές HDG, TP και ECCS. Με τον τέταρτο λόγο αναιρέσεως προβάλλεται, αφενός, ότι το Γενικό Δικαστήριο, παραμορφώνοντας ορισμένα αποδεικτικά στοιχεία, δεν αποφάνθηκε επί της επιχειρηματολογίας της thyssenkrupp και, αφετέρου, ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο διαπιστώνοντας ότι η Επιτροπή δεν είχε προσβάλει τα δικαιώματα άμυνας της thyssenkrupp. Με τον πέμπτο λόγο αναιρέσεως προβάλλεται, κατ' ουσίαν, ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν αποφάνθηκε επί του εβδόμου λόγου ακυρώσεως διότι δεν τον είχε κατανοήσει ορθώς.

Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως

Επί του πρώτου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως

– *Επιχειρήματα των διαδίκων*

46 Η thyssenkrupp υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε, με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, σε πολλαπλή πλάνη περί το δίκαιο, η οποία αφορά πέντε διαφορετικές νομικές κατηγορίες. Πρώτον, το Γενικό Δικαστήριο δεν προέβη σε ορθό και πλήρη δικαστικό έλεγχο της επίδικης απόφασης. Δεύτερον, το Γενικό Δικαστήριο αρκέστηκε να επαναλάβει και να περιγράψει την εκτίμηση της Επιτροπής όπως περιλαμβανόταν στην απόφαση αυτή. Τρίτον, το Γενικό Δικαστήριο υιοθέτησε την εκτίμηση της Επιτροπής και δεν προέβη σε ιδία εκτίμηση. Τέταρτον, το Γενικό Δικαστήριο παρέθεσε αποδεικτικά στοιχεία χωρίς να τα εξετάσει. Πέμπτον, το Γενικό Δικαστήριο παρέλειψε να αποφανθεί επί κρίσιμων σημείων ή ισχυρισμών.

47 Συναφώς, η thyssenkrupp προσκομίζει πίνακα στον οποίο εκτίθενται σχηματικά περισσότερες από εβδομήντα σκέψεις της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, οι αντίστοιχες κατηγορίες σφαλμάτων καθώς και το αντικείμενο κάθε προβαλλόμενου σφάλματος.

48 Στο πλαίσιο αυτό, παρέχοντας, κατ' ουσίαν, πέντε συγκεκριμένα παραδείγματα πλάνης περί το δίκαιο στην οποία φέρεται να υπέπεσε το Γενικό Δικαστήριο, η thyssenkrupp εγείρει πέντε συγκεκριμένες αιτιάσεις.

49 Πρώτον, η thyssenkrupp ισχυρίζεται ότι, στις σκέψεις 58 έως 63 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, οι οποίες αφορούν τον ορισμό ορισμένων σχετικών αγορών, το Γενικό Δικαστήριο δεν προέβη σε αξιολόγηση συγκεκριμένων αιτιολογικών σκέψεων της επίδικης απόφασης, αλλά περιορίστηκε να τις επαναλάβει αρκετές φορές. Ενεργώντας κατ' αυτόν τον τρόπο, το Γενικό Δικαστήριο δεν εξέτασε εάν η συλλογιστική της Επιτροπής ήταν ορθή ούτε αιτιολόγησε την εν λόγω παράλειψη εκτιμήσεως.

50 Δεύτερον, το Γενικό Δικαστήριο, απορρίπτοντας, στις σκέψεις 80 έως 85 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, την επιχειρηματολογία της thyssenkrupp με την οποία η τελευταία επιχειρούσε να αποδείξει ότι η Επιτροπή όφειλε να είχε εφαρμόσει το κριτήριο «Small but Significant and

Non-transitory Increase in Price (SSNIP)», το οποίο στηρίζεται σε μικρή αλλά σημαντική και μη παροδική αύξηση τιμών (στο εξής: κριτήριο SSNIP), προκειμένου να αξιολογήσει τη δυνατότητα υποκατάστασης από πλευράς προσφοράς στις αγορές του HDG, δεν εξέτασε την εκτίμηση της Επιτροπής επί του σημείου αυτού, αλλά απλώς την επανέλαβε.

51 Τρίτον, στις σκέψεις 186 έως 189 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο αρκέστηκε να συνοψίσει το σκεπτικό της Επιτροπής όπως αυτό εκτίθεται στην επίδικη απόφαση, χωρίς να προβεί σε ιδία εκτίμηση, όπερ το οδήγησε στην εσφαλμένη κρίση ότι υφίσταντο διάφορα αποδεικτικά στοιχεία που αποδείκνυαν ότι οι διαπιστώσεις της Επιτροπής ήταν έγκυρες και ότι το εν λόγω θεσμικό όργανο είχε λάβει σιωπηρώς υπόψη τις αντιρρήσεις της thyssenkrupp.

52 Τέταρτον, η thyssenkrupp εκτιμά ότι, στις σκέψεις 279 και 283 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο κακώς έκρινε ότι η Επιτροπή δεν ήταν υποχρεωμένη ούτε να αξιολογήσει τα οικονομικά αποδεικτικά στοιχεία που είχαν προσκομιστεί ενώπιόν της ούτε να αποδείξει τη θεωρία της περί προσβολής του ανταγωνισμού. Η thyssenkrupp υποστηρίζει ότι, εν πάση περιπτώσει, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας, στη σκέψη 279 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, ότι θα μπορούσαν να μη ληφθούν υπόψη τα συγκεκριμένα και διαθέσιμα οικονομικά αποδεικτικά στοιχεία σχετικά με τις μελλοντικές επιπτώσεις της σχεδιαζόμενης συγκέντρωσης. Κατά την άποψή της, το Γενικό Δικαστήριο δεν μπορεί να κρίνει ότι, λαμβανομένης υπόψη της αρχής της ελευθερίας αποδείξεως κατά το δίκαιο της Ένωσης, η έλλειψη οικονομικών μελετών που προσδιορίζουν την πιθανή εξέλιξη της κατάστασης στη σχετική αγορά και καταδεικνύουν την ύπαρξη κινήτρων για τους παράγοντες της αγοράς καθώς και για την προκύπτουσα από τη συγκέντρωση οντότητα να συμπεριφερθούν με συγκεκριμένο τρόπο δεν είναι αφ' εαυτής αποφασιστικής σημασίας.

53 Όπως υποστηρίζει η thyssenkrupp, τούτο ισχύει ακόμη και σε περίπτωση κατά την οποία πρέπει να ληφθεί υπόψη το εμπορικό συμφέρον ορισμένης επιχείρησης προκειμένου να διαπιστωθεί εάν το συμφέρον αυτό κατατείνει υπέρ συγκεκριμένης συμπεριφοράς. Συγκεκριμένα, «το εμπορικό συμφέρον επιχείρησης» αποτελεί αφ' εαυτού οικονομικό κατά βάση ζήτημα, το οποίο απαιτεί ανάλυση οικονομικών αποδείξεων, το δε Γενικό Δικαστήριο δεν μπορεί να αποσυνδέσει το αμιγώς οικονομικό αυτό ζήτημα από την εξέταση των διαθέσιμων οικονομικών αποδείξεων. Επιπλέον, η ανεπάρκεια οικονομικών στοιχείων στις εκτιμήσεις της Επιτροπής και του Γενικού Δικαστηρίου συνιστούν παραμόρφωση των αποδεικτικών στοιχείων στην οποία υπέπεσαν η Επιτροπή και το Γενικό Δικαστήριο.

54 Πέμπτον, κατά την thyssenkrupp, το Γενικό Δικαστήριο δεν προέβη σε πλήρη έλεγχο της επίδικης απόφασης, δεδομένου ότι, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 279 έως 290 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο περιορίστηκε στην εξέταση συγκεκριμένων ζητημάτων.

55 Επικουρικώς, η thyssenkrupp ισχυρίζεται ότι το Γενικό Δικαστήριο παρέβη την υποχρέωσή του αιτιολογήσεως σε σχέση με το σύνολο των σκέψεων της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης που παρατίθενται στον προσκομισθέντα από αυτήν πίνακα.

56 Η Επιτροπή αμφισβητεί τόσο το παραδεκτό όσο και το βάσιμο της επιχειρηματολογίας της thyssenkrupp.

– *Εκτίμηση του Δικαστηρίου*

57 Όσον αφορά το παραδεκτό της επιχειρηματολογίας της thyssenkrupp, η οποία εκτίθεται σχηματικά σε πίνακα στον οποίο εμφαίνονται οι σκέψεις της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, οι αντίστοιχες κατηγορίες σφαλμάτων καθώς και το αντικείμενο κάθε προβαλλόμενου σφάλματος, υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, από το άρθρο 256, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ, από το άρθρο 58, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης καθώς και από το άρθρο 168, παράγραφος 1, στοιχείο δ′, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου συνάγεται ότι η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να προσδιορίζει με ακρίβεια τα επικρινόμενα σημεία της απόφασης της οποίας ζητείται η αναίρεση, καθώς και τα νομικά επιχειρήματα που στηρίζουν κατά τρόπο συγκεκριμένο το αίτημα αυτό, άλλως η αίτηση αναιρέσεως ή ο οικείος λόγος αναιρέσεως είναι απαράδεκτα (απόφαση της 28ης Σεπτεμβρίου 2023, QI κ.λπ. κατά Επιτροπής και ΕΚΤ, C-262/22 P, EU:C:2023:714, σκέψη 71).

58 Δεν πληροί ιδίως τις ανωτέρω απαιτήσεις και πρέπει να κηρύσσεται απαράδεκτος λόγος με τον οποίο προβάλλονται επιχειρήματα τα οποία δεν είναι αρκούντως σαφή και ακριβή ώστε να παρέχεται στο Δικαστήριο η δυνατότητα να ασκήσει τον εκ μέρους του έλεγχο νομιμότητας, μεταξύ άλλων διότι τα ουσιώδη στοιχεία επί των οποίων στηρίζεται ο λόγος αναιρέσεως δεν προκύπτουν κατά τρόπο αρκούντως συνεκτικό και κατανοητό από το κείμενο της αιτήσεως αναιρέσεως, το οποίο είναι συναφώς διατυπωμένο κατά τρόπο ασαφή και διφορούμενο. Το Δικαστήριο έχει επίσης κρίνει ότι έπρεπε να απορριφθεί ως προδήλως απαράδεκτη αίτηση αναιρέσεως στερούμενη συνεκτικής δομής, περιοριζόμενη σε γενικόλογες διαπιστώσεις που δεν προσδιόριζαν επακριβώς τα σημεία της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης τα οποία ενδεχομένως ενείχαν πλάνη περί το δίκαιο (απόφαση της 28ης Σεπτεμβρίου 2023, QI κ.λπ. κατά Επιτροπής και ΕΚΤ, C-262/22 P, EU:C:2023:714, σκέψη 72).

59 Διαπιστώνεται όμως ότι, εν προκειμένω, μολονότι η thyssenkrupp προσδιορίζει με ακρίβεια στον προσκομισθέντα από αυτήν πίνακα τις σκέψεις της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης κατά των οποίων βάλλει με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, δεν εκθέτει κατά τρόπο ακριβή και συγκεκριμένο τα νομικά σφάλματα στα οποία φέρεται να υπέπεσε το Γενικό Δικαστήριο στις σκέψεις αυτές.

60 Η αφηρημένη και σχηματική απλώς απαρίθμηση περισσότερων από εβδομήντα σκέψεων της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, των αντίστοιχων κατηγοριών σφαλμάτων καθώς και του αντικειμένου κάθε προβαλλόμενου σφάλματος δεν ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις που εκτίθενται στις σκέψεις 57 και 58 της παρούσας απόφασης. Κατά συνέπεια, όλες οι αιτιάσεις που δεν στηρίζονται κατά τρόπο συγκεκριμένο σε νομικά επιχειρήματα πρέπει να απορριφθούν ως απαράδεκτες.

61 Επομένως, μόνον οι πέντε αιτιάσεις ως προς τις οποίες η thyssenkrupp προσδιόρισε επακριβώς τα επικρινόμενα σημεία της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης και προέβαλε νομικά επιχειρήματα που στηρίζουν συγκεκριμένα τους ισχυρισμούς της μπορούν να θεωρηθούν παραδεκτές.

62 Όσον αφορά το βάσιμο της πρώτης αιτίασης της thyssenkrupp ότι, στις σκέψεις 58 έως 63 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο δεν προέβη σε ιδία εκτίμηση των επιχειρημάτων της, αλλά αρκέστηκε να παραθέσει πολλάκις ορισμένες αιτιολογικές σκέψεις της επίδικης απόφασης, χωρίς να αιτιολογήσει την παράλειψη αυτή εκτιμήσεως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η εν λόγω αιτίαση στηρίζεται σε εσφαλμένη ερμηνεία της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης.

63 Στις σκέψεις 58 έως 70 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε την επιχειρηματολογία της thyssenkrupp με την οποία η εταιρία αυτή αμφισβητούσε τις διαπιστώσεις της Επιτροπής ότι, αφενός, «ο EG και ο HDG αποτελούν πιθανώς χωριστές αγορές» και, αφετέρου, «το αποτέλεσμα της εκτιμήσεως από πλευράς ανταγωνισμού θα ήταν το ίδιο, ανεξαρτήτως του εάν θεωρηθεί ότι υφίσταται χωριστή αγορά για τον HDG ή μια συνολική αγορά γαλβανισμένου χάλυβα (HDG + EG)». Όπως προκύπτει από τη σκέψη 52 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, την οποία δεν αμφισβητεί η thyssenkrupp, η εταιρία αυτή είχε υποστηρίξει ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου ότι οι ανωτέρω διαπιστώσεις ήταν εσφαλμένες για τρεις λόγους. Πρώτον, οι ανταγωνιστές διαθέτουν σημαντική πλεονάζουσα παραγωγική ικανότητα σε σχέση με τον EG, η συμπερίληψη του οποίου θα μείωνε τα μερίδια παραγωγικής ικανότητας των μετεχουσών στη συγκέντρωση επιχειρήσεων. Δεύτερον, η συμπερίληψη αυτή θα καταδείκνυε ότι η πλεονάζουσα παραγωγική ικανότητα δεν είναι μικρή και δεν βρίσκεται, μετά τη συγκέντρωση, σε μεγάλο βαθμό στα χέρια της AM και των μετεχουσών στη σχεδιαζόμενη συγκέντρωση επιχειρήσεων. Τρίτον, τίποτε δεν δικαιολογεί τη μη συμπερίληψη του EG στη σχετική αγορά Auto HDG.

64 Μολονότι, κατά την εκτίμηση των επιχειρημάτων αυτών, το Γενικό Δικαστήριο παρέπεμψε σε ορισμένες αιτιολογικές σκέψεις της επίδικης απόφασης, γεγονός παραμένει ότι το έπραξε στο πλαίσιο της εκ μέρους του εξέτασης της απόφασης αυτής και των εκεί εκτιμήσεων της Επιτροπής.

65 Πρώτον, στις σκέψεις 58 και 59 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι το συμπέρασμα της Επιτροπής στην αιτιολογική σκέψη 132 της επίδικης απόφασης, κατά το οποίο δεν ήταν αναγκαίο να καθοριστεί εάν ο HDG και ο EG αποτελούσαν διαφορετικές μεταξύ τους αγορές προϊόντων ή εάν υπήρχε συνολική αγορά γαλβανισμένου χάλυβα, στηριζόταν σε δύο περιστάσεις οι οποίες εκτίθενται στις αιτιολογικές σκέψεις 133 έως 136 της επίδικης απόφασης. Αφενός, η Επιτροπή είχε επισημάνει ότι η TSE δεν δραστηριοποιούνταν στην αγορά του EG. Αφετέρου, το θεσμικό αυτό όργανο είχε εκτιμήσει ότι η συμπερίληψη του EG στην ίδια αγορά με τον HDG θα αύξανε το συνδυασμένο μερίδιο της εν λόγω αγοράς που κατείχαν οι μετέχουσες στη σχεδιαζόμενη συγκέντρωση επιχειρήσεις. Ωστόσο, δεδομένου του μικρού όγκου του EG σε σχέση με τον HDG και του μικρού ποσοστού γαλβανισμένου χάλυβα που αντιπροσώπευε, το αποτέλεσμα της σχετικής με τον ανταγωνισμό εκτίμησης θα ήταν, κατά την Επιτροπή, πιθανότατα το ίδιο. Το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε ότι η thyssenkrupp δεν είχε αμφισβητήσει το σκεπτικό αυτό. Υπό τις συνθήκες αυτές, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, στη σκέψη 59 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, ότι δεν μπορούσε, ως εκ τούτου, να προσαφθεί στην Επιτροπή ότι δεν είχε αιτιολογήσει το συμπέρασμά της στην αιτιολογική σκέψη 132 της επίδικης απόφασης.

66 Δεύτερον, από τις σκέψεις 60 έως 62 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης προκύπτει ότι το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε την εκτίμηση της Επιτροπής σχετικά με τη δυνατότητα υποκατάστασης μεταξύ HDG και EG. Πράγματι, στη σκέψη 60 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε ότι «δεν ήταν δυνατή η υποκατάσταση μεταξύ HDG και EG από πλευράς προσφοράς, δεδομένου ότι, όπως προκύπτει από την αιτιολογική σκέψη 138 της [επίδικης] απόφασης, στην οποία μνημονεύεται εσωτερικό έγγραφο της TSE το οποίο δεν αμφισβητήθηκε από την [thyssenkrupp], οι διαδικασίες παραγωγής του HDG και του EG είναι διαφορετικές, είναι δε αναμφισβήτητο ότι ο εξοπλισμός που χρησιμοποιείται για την παραγωγή του ενός δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί για την παραγωγή του άλλου. Επομένως, όπως αναφέρεται στην αιτιολογική σκέψη 144 της επίδικης απόφασης, η μετάβαση από τον HDG στον EG δεν είναι, από πλευράς προσφοράς, αρκετά γρήγορη και οικονομική».

67 Όσον αφορά τη δυνατότητα υποκατάστασης μεταξύ HDG και EG από πλευράς ζήτησης, το Γενικό Δικαστήριο στηρίχθηκε στις αιτιολογικές σκέψεις 137 και 144 της επίδικης απόφασης για να καταλήξει, στη σκέψη 61 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, στο συμπέρασμα ότι, ακόμη και αν υποτεθεί ότι η υποκατάσταση μεταξύ HDG και EG, η οποία είναι δυνατή μόνον προς μία κατεύθυνση, ήτοι από τον EG προς τον HDG, μπορούσε να δικαιολογήσει τη διεύρυνση του ορισμού της σχετικής αγοράς, γεγονός παραμένει ότι το σύνολο της διαθέσιμης πλεονάζουσας παραγωγικής ικανότητας σχετικά με τον EG δεν θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί για να ικανοποιήσει τη ζήτηση των πελατών για HDG.

68 Βάσει του σκεπτικού αυτού, το οποίο δεν αμφισβητήθηκε συγκεκριμένα από την thyssenkrupp, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, στη σκέψη 62 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, ότι η ενδεχόμενη συνεκτίμηση της πλεονάζουσας παραγωγικής ικανότητας σε σχέση με τον EG δεν θα ασκούσε καμία επιρροή στη διαπίστωση της Επιτροπής στην αιτιολογική σκέψη 132 της επίδικης απόφασης.

69 Τρίτον, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, στη σκέψη 63 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, ότι η thyssenkrupp δεν είχε στηρίξει τον ισχυρισμό της ότι οι ανταγωνιστές των μετεχουσών στη σχεδιαζόμενη συγκέντρωση επιχειρήσεων, πλην της AM, διέθεταν σημαντική πλεονάζουσα παραγωγική ικανότητα σε σχέση με τον EG.

70 Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν μπορεί να προσαφθεί στο Γενικό Δικαστήριο ότι δεν προέβη σε ιδία εκτίμηση της συλλογιστικής της Επιτροπής και ότι αρκέστηκε να παραθέσει ορισμένες αιτιολογικές σκέψεις της επίδικης απόφασης.

71 Επομένως, η πρώτη από τις πέντε συγκεκριμένες αιτιάσεις που προβλήθηκαν στο πλαίσιο του πρώτου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη.

72 Με τη δεύτερη αιτίασή της, η thyssenkrupp ισχυρίζεται, κατ' ουσίαν, ότι το Γενικό Δικαστήριο, απορρίπτοντας, στις σκέψεις 80 έως 85 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, την επιχειρηματολογία της με την οποία επιδίωκε να αποδείξει ότι η Επιτροπή όφειλε να είχε εφαρμόσει το κριτήριο SSNIP για να αξιολογήσει τη δυνατότητα υποκατάστασης από πλευράς προσφοράς στις αγορές του HDG, δεν προέβη σε ιδία εκτίμηση των επιχειρημάτων της thyssenkrupp, αλλά απλώς επανέλαβε την εκτίμηση της Επιτροπής.

73 Διαπιστώνεται όμως ότι και η αιτίαση αυτή στηρίζεται σε εσφαλμένη ερμηνεία της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης και, ιδίως, των σκέψεων 74 έως 85 αυτής.

74 Από τις σκέψεις 74 έως 76 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης προκύπτει ότι, κατόπιν υπομνήσεως του περιεχομένου της παραγράφου 15 της ανακοίνωσης της Επιτροπής όσον αφορά τον ορισμό της σχετικής αγοράς για τους σκοπούς του κοινοτικού δικαίου ανταγωνισμού (ΕΕ 1997, C 372, σ. 5, στο εξής: ανακοίνωση όσον αφορά τον ορισμό της αγοράς), το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η Επιτροπή δεν δεσμεύεται από κανένα κριτήριο κατά τον προσδιορισμό της δυνατότητας υποκατάστασης των οικείων προϊόντων και ότι διατηρεί το δικαίωμα να επιλέξει, μεταξύ των αποδεικτικών στοιχείων που επιτρέπουν να εκτιμηθεί η δυνατότητα υποκατάστασης, εκείνα που σε κάθε περίπτωση κρίνει ως τα πλέον κατάλληλα. Ως εκ τούτου, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι το θεσμικό αυτό όργανο δεν ήταν υποχρεωμένο να εφαρμόσει το κριτήριο SSNIP.

75 Στη σκέψη 78 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε ότι ο ορισμός της «σχετικής αγοράς» δεν απαιτεί από την Επιτροπή να ακολουθεί μια αυστηρή ιεραρχική κατάταξη των διαφόρων πηγών πληροφοριών ή των διαφόρων ειδών αποδεικτικών στοιχείων, αλλά ότι, αντιθέτως, η Επιτροπή είναι υποχρεωμένη να προβεί σε συνολική εκτίμηση και μπορεί να λάβει υπόψη διάφορα αποδεικτικά στοιχεία.

76 Στο πλαίσιο αυτό, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η thyssenkrupp, το Γενικό Δικαστήριο προέβη, στις σκέψεις 79 έως 84 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, σε ιδία εξέταση των επιχειρημάτων της εταιρίας αυτής προκειμένου να εξακριβώσει εάν και με ποιον τρόπο η Επιτροπή είχε εξετάσει τη δυνατότητα υποκατάστασης από πλευράς προσφοράς όσον αφορά τον Auto HDG, περιλαμβανομένης της παραγωγικής ικανότητας HDG ο οποίος χρησιμοποιείται επί του παρόντος για τους πελάτες εκτός της αυτοκινητοβιομηχανίας.

77 Κατόπιν της εξέτασης αυτής, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε, στη σκέψη 85 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, ότι η Επιτροπή ουδόλως είχε υποπέσει σε πλάνη στηρίζοντας τα συμπεράσματά της σχετικά με τον ορισμό χωριστής αγοράς Auto HDG στην εκ μέρους της εκτίμηση των συλλεγέντων αποδεικτικών στοιχείων, χωρίς να προσφύγει στο κριτήριο SSNIP, οπότε η δεύτερη αιτίαση που είχε προβάλει η thyssenkrupp στο πλαίσιο του πρώτου σκέλους του πρώτου λόγου ακυρώσεως ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου έπρεπε να απορριφθεί.

78 Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν μπορεί να προσαφθεί στο Γενικό Δικαστήριο ότι δεν προέβη σε ιδία εκτίμηση των επιχειρημάτων της thyssenkrupp και ότι απλώς επανέλαβε την εκτίμηση της Επιτροπής. Επομένως, η δεύτερη από τις πέντε συγκεκριμένες αιτιάσεις που προβλήθηκαν στο πλαίσιο του πρώτου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη.

79 Με την τρίτη αιτίασή της, η thyssenkrupp υποστηρίζει ότι, στις σκέψεις 186 έως 189 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο απλώς επανέλαβε το σκεπτικό της Επιτροπής στην επίδικη απόφαση, χωρίς να προβεί σε ιδία εκτίμηση των επιχειρημάτων που είχαν προβληθεί ενώπιόν του, όπερ το οδήγησε στην εσφαλμένη κρίση ότι στην επίδικη απόφαση μνημονεύονταν διάφορα αποδεικτικά στοιχεία που αποδείκνυαν ότι οι διαπιστώσεις της Επιτροπής ήταν έγκυρες και ότι το εν λόγω θεσμικό όργανο είχε λάβει σιωπηρώς υπόψη τις αντιρρήσεις της thyssenkrupp.

80 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, στις εν λόγω σκέψεις 186 έως 189 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε την επιχειρηματολογία της thyssenkrupp ότι η Επιτροπή δεν είχε λάβει υπόψη, στο πλαίσιο της εκ μέρους της ερμηνείας ορισμένων εσωτερικών εγγράφων της thyssenkrupp και της TSE, τις εξηγήσεις που είχαν παράσχει οι εταιρίες αυτές κατά τη διοικητική διαδικασία και οι οποίες αποδείκνυαν ότι τα έγγραφα αυτά δεν ήταν ικανά να αποδείξουν ότι η γεωγραφική έκταση των αγορών του Auto HDG και του χάλυβα συσκευασίας περιοριζόταν στον ΕΟΧ.

81 Πάντως, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η thyssenkrupp, το Γενικό Δικαστήριο εξέθεσε τους λόγους για τους οποίους τα επιχειρήματα της εταιρίας αυτής, περί των οποίων γίνεται λόγος στην προηγούμενη σκέψη της παρούσας απόφασης, δεν μπορούσαν, κατά την κρίση του, να ευδοκιμήσουν.

82 Συγκεκριμένα, προβαίνοντας σε λεπτομερή εξέταση της επίδικης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο εκτίμησε, κατ' αρχάς, στη σκέψη 186 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, ότι τα στοιχεία που είχε λάβει υπόψη η Επιτροπή συνίσταντο όχι μόνο σε εσωτερικά έγγραφα των μετεχουσών στη σχεδιαζόμενη συγκέντρωση επιχειρήσεων, αλλά και σε δηλώσεις ανταγωνιστών κατά τη διάρκεια της έρευνας αγοράς της Επιτροπής.

83 Στη συνέχεια, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, στη σκέψη 187 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, ότι η thyssenkrupp δεν είχε αποδείξει ότι η Επιτροπή είχε προβεί σε ερμηνεία προδήλως αντίθετη προς το γράμμα των εσωτερικών εγγράφων των μετεχουσών στη σχεδιαζόμενη συγκέντρωση επιχειρήσεων.

84 Επιπλέον, στη σκέψη 188 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο προέβη σε ιδία εξέταση της επιχειρηματολογίας της thyssenkrupp όσον αφορά την εκ μέρους της Επιτροπής εκτίμηση των εν λόγω εγγράφων και διαπίστωσε ότι οι εξηγήσεις της εταιρίας αυτής δεν ήταν αρκούντως πειστικές ώστε να ανατρέψουν τις εκτιμήσεις της Επιτροπής στις αιτιολογικές σκέψεις 351 έως 361 της επίδικης απόφασης.

85 Τέλος, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, στη σκέψη 189 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, ότι δεν μπορούσε να προσαφθεί στην Επιτροπή ότι δεν έλαβε υπόψη την επιχειρηματολογία των μετεχουσών στη σχεδιαζόμενη συγκέντρωση επιχειρήσεων, δεδομένου ότι το εν λόγω θεσμικό όργανο απάντησε εμμέσως πλην σαφώς στην επιχειρηματολογία αυτή κρίνοντας ότι οι εξηγήσεις που είχαν παράσχει η thyssenkrupp και TSE δεν ήταν ικανές να μεταβάλουν την εκτίμηση που είχε υιοθετήσει η Επιτροπή στην ανακοίνωση αιτιάσεων.

86 Ως εκ τούτου, δεν μπορεί να προσαφθεί στο Γενικό Δικαστήριο ότι δεν προέβη το ίδιο σε εξέταση των επιχειρημάτων της thyssenkrupp και ότι απλώς επανέλαβε τις εκτιμήσεις της Επιτροπής.

87 Επομένως, η τρίτη από τις πέντε συγκεκριμένες αιτιάσεις που προβλήθηκαν στο πλαίσιο του πρώτου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη.

88 Με την τέταρτη αιτίασή της, η thyssenkrupp ισχυρίζεται ότι Γενικό Δικαστήριο κακώς έκρινε, στις σκέψεις 279 και 283 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, ότι η Επιτροπή δεν ήταν υποχρεωμένη ούτε να αξιολογήσει τα οικονομικά στοιχεία που είχαν προσκομιστεί ενώπιόν της ούτε να αποδείξει τη θεωρία περί προσβολής του ανταγωνισμού στην οποία το εν λόγω θεσμικό όργανο φέρεται να είχε στηριχθεί για να απαγορεύσει τη σχεδιαζόμενη συγκέντρωση. Υποστηρίζει ότι, εν πάση περιπτώσει, το Γενικό Δικαστήριο εσφαλμένως έκρινε, στη σκέψη 279 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, ότι θα μπορούσαν να μη ληφθούν υπόψη τα συγκεκριμένα και διαθέσιμα οικονομικά αποδεικτικά στοιχεία σχετικά με τις μελλοντικές επιπτώσεις της σχεδιαζόμενης συγκέντρωσης. Επιπλέον, η thyssenkrupp φρονεί ότι η ανεπάρκεια οικονομικών στοιχείων στις εκτιμήσεις της Επιτροπής και του Γενικού Δικαστηρίου συνιστούν παραμόρφωση των αποδεικτικών στοιχείων στην οποία υπέπεσαν η Επιτροπή και το Γενικό Δικαστήριο.

89 Συναφώς, διαπιστώνεται ότι η αιτίαση αυτή στηρίζεται σε εσφαλμένη ερμηνεία της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης και είναι, εν πάση περιπτώσει, αβάσιμη.

90 Πράγματι, όπως προκύπτει από τη σκέψη 277 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η Επιτροπή οφείλει να στηρίζεται σε αξιόπιστα και συνεκτικά αποδεικτικά στοιχεία και ότι όλα τα στοιχεία αυτά πρέπει να αποτελούν το σύνολο των κρίσιμων δεδομένων που πρέπει να λαμβάνονται υπόψη κατά την εκτίμηση μιας σύνθετης κατάστασης.

91 Στη σκέψη 278 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε επίσης ότι ο έλεγχος των συγκεντρώσεων εκ μέρους της Επιτροπής απαιτεί ανάλυση των προοπτικών εξέλιξης μιας αγοράς, η οποία συνίσταται στην εξέταση του τρόπου με τον οποίο μια τέτοια συγκέντρωση θα μπορούσε να μεταβάλει τους παράγοντες που καθορίζουν την κατάσταση του ανταγωνισμού σε συγκεκριμένη αγορά, με αποτέλεσμα να συνιστά σημαντική παρακώλυση του αποτελεσματικού ανταγωνισμού. Διευκρίνισε ότι μια τέτοια ανάλυση απαιτεί θεωρητική διερεύνηση των διαφόρων αλληλουχιών αιτίου και αιτιατού προκειμένου να επιλεγεί η πλέον πιθανή.

92 Επιπλέον, στη σκέψη 279 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι «εναπόκειται στην Επιτροπή να προσκομίσει ισχυρά αποδεικτικά στοιχεία ως προς την πιθανότητα των αλληλουχιών αυτών. Σε ορισμένες περιπτώσεις, τα στοιχεία αυτά μπορούν να συνίστανται σε οικονομικές μελέτες που αποδεικνύουν την πιθανή εξέλιξη της κατάστασης στη σχετική αγορά και καταδεικνύουν την ύπαρξη κινήτρων για τους παράγοντες της αγοράς και για την προκύπτουσα από τη συγκέντρωση οντότητα να συμπεριφερθούν με συγκεκριμένο τρόπο. Εντούτοις, λαμβανομένης υπόψη της αρχής της ελευθερίας αποδείξεως στο δίκαιο της Ένωσης, η έλλειψη αυτού του είδους αποδείξεως δεν είναι αφ' εαυτής καθοριστική. Ειδικότερα, σε περίπτωση κατά την οποία είναι πρόδηλο ότι το εμπορικό συμφέρον μιας επιχείρησης συνηγορεί κατά κύριο λόγο υπέρ μιας συγκεκριμένης συμπεριφοράς, η Επιτροπή δεν υποπίπτει σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως κρίνοντας ότι είναι πιθανόν οι παράγοντες της αγοράς ή η προκύπτουσα από τη συγκέντρωση οντότητα να υιοθετήσουν πράγματι την προβλεπόμενη συμπεριφορά. Στην περίπτωση αυτή, οι απλές οικονομικές και εμπορικές συνθήκες της συγκεκριμένης περίπτωσης μπορούν να αποτελέσουν τέτοια ισχυρά αποδεικτικά στοιχεία.»

93 Υπό το πρίσμα αυτών ακριβώς των σκέψεων, το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε την αιτίαση της thyssenkrupp περί πρόδηλης πλάνης εκτιμήσεως όσον αφορά τα κίνητρα της AM να ασκήσει πίεση σε ενδεχόμενη αύξηση των τιμών μετά τη σχεδιαζόμενη συγκέντρωση.

94 Συγκεκριμένα, στη σκέψη 283 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι, «προκειμένου να προσδιοριστεί η πιθανή εξέλιξη της κατάστασης στη σχετική αγορά και να εκτιμηθεί η ύπαρξη κινήτρων για τους παράγοντες της αγοράς ή για την προκύπτουσα από τη συγκέντρωση οντότητα να συμπεριφερθούν με συγκεκριμένο τρόπο, η Επιτροπή δεν υποχρεούται να στηριχθεί σε οικονομικές μελέτες». Κατά το Γενικό Δικαστήριο, η Επιτροπή «μπορεί να βασιστεί σε εκτιμήσεις σχετικά με το κατά πόσον οι εν λόγω παράγοντες ή οντότητα πρόκειται να υιοθετήσουν πράγματι την προβλεπόμενη συμπεριφορά, όταν είναι πρόδηλο ότι το εμπορικό συμφέρον μιας επιχείρησης συνηγορεί κατά κύριο λόγο υπέρ συγκεκριμένης συμπεριφοράς, πράγμα το οποίο η Επιτροπή απέδειξε ότι συντρέχει εν προκειμένω». Έκρινε, συνεπώς, «ότι η Επιτροπή μπορούσε συναφώς να στηριχθεί, μεταξύ άλλων, σε απλές οικονομικές και εμπορικές συνθήκες της συγκεκριμένης υπόθεσης».

95 Επισημαίνεται ότι από τις προαναφερθείσες σκέψεις της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης ουδόλως προκύπτει ότι το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η Επιτροπή δεν ήταν υποχρεωμένη ούτε να αξιολογήσει τα οικονομικά αποδεικτικά στοιχεία που είχαν προσκομίσει ενώπιόν της οι ενδιαφερόμενοι ούτε να αποδείξει τη θεωρία της περί προσβολής του ανταγωνισμού.

96 Συγκεκριμένα, το Γενικό Δικαστήριο υπογράμμισε, στις σκέψεις 279 και 280 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, ότι εναπόκειται στην Επιτροπή να προσκομίσει ισχυρά στοιχεία προκειμένου να αποδείξει ότι μια συγκέντρωση είναι ικανή να παρακωλύσει σημαντικά τον αποτελεσματικό ανταγωνισμό στην εσωτερική αγορά ή σε σημαντικό τμήμα αυτής.

97 Βεβαίως, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, κατ' ουσίαν, ότι η Επιτροπή δεν ήταν υποχρεωμένη, προκειμένου να προσδιορίσει την πιθανή εξέλιξη της κατάστασης στη σχετική αγορά και να εκτιμήσει την ύπαρξη κινήτρων για τους παράγοντες της αγοράς ή για την προκύπτουσα από τη συγκέντρωση οντότητα να συμπεριφερθούν με συγκεκριμένο τρόπο, να στηριχθεί κατ' ανάγκην σε οικονομικές μελέτες, ιδίως, όταν από άλλα αποδεικτικά στοιχεία προέκυπτε προδήλως ότι το εμπορικό συμφέρον μιας επιχείρησης συνηγορούσε κυρίως υπέρ συγκεκριμένης συμπεριφοράς.

98 Ωστόσο, επισημαίνεται, συναφώς, ότι ούτε από τον κανονισμό 139/2004 ούτε από τη νομολογία προκύπτει ότι τα μόνα αποδεικτικά μέσα που γίνονται δεκτά προκειμένου να προσδιοριστεί η πιθανή εξέλιξη της κατάστασης στην οικεία αγορά και να εκτιμηθεί η ύπαρξη κινήτρων για τους παράγοντες της αγοράς ή για την προκύπτουσα από τη συγκέντρωση οντότητα να συμπεριφερθούν με συγκεκριμένο τρόπο είναι οι οικονομικές μελέτες.

99 Πράγματι, υπενθυμίζεται ότι η κρατούσα στο δίκαιο της Ένωσης αρχή είναι αυτή της ελεύθερης εκτίμησης των αποδείξεων (απόφαση της 10ης Σεπτεμβρίου 2020, Hamas κατά Συμβουλίου, C-386/19 P, EU:C:2020:691, σκέψη 73 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία), οπότε η Επιτροπή έχει, κατ' αρχήν, τη δυνατότητα να στηρίζεται σε κάθε είδους αποδεικτικά μέσα, πράγμα που δεν αναιρεί την απαίτηση που απορρέει από τη νομολογία να είναι τα αποδεικτικά στοιχεία αρκούντως σημαντικά, συγκλίνοντα, αξιόπιστα, συνεκτικά και ακριβή (πρβλ. απόφαση της 13ης Ιουλίου 2023, Επιτροπή κατά CK Telecoms UK Investments, C-376/20 P, EU:C:2023:561, σκέψεις 75 και 125).

100 Εν προκειμένω, το Γενικό Δικαστήριο παρέπεμψε, με τη σκέψη 277 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, στο σκεπτικό που περιλαμβάνεται στη σκέψη 35 της ίδιας απόφασης, στο οποίο υπενθυμίζεται ότι τα δικαιοδοτικά όργανα της Ένωσης οφείλουν να ελέγχουν όχι μόνον την ακρίβεια των αποδεικτικών στοιχείων των οποίων γίνεται επίκληση, την αξιοπιστία και τη συνοχή τους, αλλά και εάν τα στοιχεία αυτά αποτελούν το σύνολο των κρίσιμων δεδομένων που πρέπει να ληφθούν υπόψη για να αξιολογηθεί μια περίπλοκη κατάσταση και εάν μπορούν να τεκμηριώσουν τα συμπεράσματα που συνήχθησαν από αυτά. Υπό το πρίσμα, ιδίως, της εν λόγω σκέψης 35, το Γενικό Δικαστήριο προέβη στις εκτιμήσεις που εκτίθενται στις σκέψεις 282 και 283 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, εξετάζοντας τα αποδεικτικά στοιχεία που είχε λάβει υπόψη η Επιτροπή στην επίδικη απόφαση, πέραν της οικονομικής ανάλυσης δεδομένων που είχαν προσκομίσει η thyssenkrupp και η TSE, προκειμένου να αντικρούσει την οικονομική ανάλυση των τελευταίων κατά τη διοικητική διαδικασία.

101 Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε στην προσαπτόμενη πλάνη περί το δίκαιο όσον αφορά τις σκέψεις 279 και 283 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης.

102 Τέλος, όσον αφορά την επιχειρηματολογία περί παραμορφώσεως των αποδεικτικών στοιχείων από το Γενικό Δικαστήριο, υπενθυμίζεται συναφώς ότι από το άρθρο 256, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ, το άρθρο 58, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης καθώς και από το άρθρο 168, παράγραφος 1, στοιχείο δ', και το άρθρο 169, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου προκύπτει ότι η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να προσδιορίζει επακριβώς τα επίμαχα στοιχεία της απόφασης της οποίας ζητείται η αναίρεση καθώς και τα νομικά επιχειρήματα που στηρίζουν κατά τρόπο συγκεκριμένο το αίτημα αυτό. Επομένως, ο αναιρεσείων ο οποίος προβάλλει παραμόρφωση αποδεικτικών στοιχείων υποχρεούται να προσδιορίσει επακριβώς τα στοιχεία που, κατ' αυτόν, παραμόρφωσε

το Γενικό Δικαστήριο και να καταδείξει τα σφάλματα ανάλυσης τα οποία, κατά την εκτίμησή του, οδήγησαν το Γενικό Δικαστήριο στην παραμόρφωση αυτή (απόφαση της 26ης Ιουλίου 2017, Staatliche Porzellan-Manufaktur Meissen κατά EUIPO, C-471/16 P, EU:C:2017:602, σκέψη 34).

103 Η thyssenkrupp δεν προσδιορίζει όμως επακριβώς με την επιχειρηματολογία της τα αποδεικτικά στοιχεία τα οποία παραμόρφωσε το Γενικό Δικαστήριο.

104 Συνεπώς, η επιχειρηματολογία αυτή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

105 Υπό τις συνθήκες αυτές, η τέταρτη από τις πέντε συγκεκριμένες αιτιάσεις που προβλήθηκαν στο πλαίσιο του πρώτου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως εν μέρει αβάσιμη και εν μέρει απαράδεκτη.

106 Όσον αφορά, τέλος, την πέμπτη και τελευταία αιτίαση της thyssenkrupp ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν προέβη σε πλήρη έλεγχο της επίδικης απόφασης, καθόσον, στις σκέψεις 279 έως 290 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το δικαστήριο αυτό περιορίστηκε στην εξέταση συγκεκριμένων ζητημάτων, υπενθυμίζεται ότι από τους κανόνες που διέπουν τη διαδικασία ενώπιον των δικαιοδοτικών οργάνων της Ένωσης, και δη από το άρθρο 21 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης καθώς και από το άρθρο 76 και το άρθρο 84, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, απορρέει ότι η διαφορά καθορίζεται και οριοθετείται, κατ’ αρχήν, από τους διαδίκους και ότι ο δικαστής της Ένωσης δεν μπορεί να αποφαίνεται ultra petita (απόφαση της 13ης Ιουλίου 2023, Επιτροπή κατά CK Telecoms UK Investments, C-376/20 P, EU:C:2023:561, σκέψη 324).

107 Ορισμένοι λόγοι μπορούν, ή ενδέχεται να πρέπει, να εξετάζονται αυτεπαγγέλτως, όπως η έλλειψη αιτιολογίας ή η ανεπαρκής αιτιολογία της επίμαχης απόφασης, η οποία συνιστά ουσιώδη τύπο, όμως λόγος ο οποίος αφορά την ουσιαστική νομιμότητά της και στηρίζεται σε παραβίαση των Συνθηκών ή οποιουδήποτε κανόνα δικαίου σχετικού με την εφαρμογή τους, κατά την έννοια του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, μπορεί, αντιθέτως, να εξετασθεί από τον δικαστή της Ένωσης μόνον εφόσον έχει προβληθεί από τον προσφεύγοντα (απόφαση της 13ης Ιουλίου 2023, Επιτροπή κατά CK Telecoms UK Investments, C-376/20 P, EU:C:2023:561, σκέψη 325).

108 Επομένως, ο δικαστικός έλεγχος τον οποίο μπορεί να ασκήσει το Γενικό Δικαστήριο συνδέεται, κατ’ αρχήν, αυστηρά με τους συγκεκριμένους λόγους που προβάλλονται με το δικόγραφο της προσφυγής.

109 Επομένως, η τελευταία από τις πέντε συγκεκριμένες αιτιάσεις που προβλήθηκαν στο πλαίσιο του πρώτου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη.

110 Επιπλέον, λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθέντων, ο επικουρικώς προβληθείς ισχυρισμός της thyssenkrupp ότι το Γενικό Δικαστήριο παρέβη, όσον αφορά τις πέντε αυτές συγκεκριμένες αιτιάσεις, την υποχρέωσή του αιτιολογήσεως πρέπει επίσης να απορριφθεί.

111 Ως εκ τούτου, το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως εν μέρει αβάσιμο και εν μέρει απαράδεκτο.

Επί του δευτέρου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως

– *Επιχειρήματα των διαδίκων*

112 Με την πρώτη αιτίασή της, η thyssenkrupp υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο καθόσον δεν διαπίστωσε ότι η Επιτροπή όφειλε, προκειμένου να αποδείξει σημαντική παρακώλυση του αποτελεσματικού ανταγωνισμού, να προβεί σε εξέταση δύο σταδίων, κατά την έννοια της σκέψης 51 της απόφασης της 10ης Ιουλίου 2008, Bertelsmann και Sony Corporation of America κατά Impala (C-413/06 P, EU:C:2008:392), καθώς και των σκέψεων 113 επ. της απόφασης του Γενικού Δικαστηρίου της 28ης Μαΐου 2020, CK Telecoms UK Investments κατά Επιτροπής (T-399/16, EU:T:2020:217).

113 Κατά την άποψή της, η εξέταση αυτή συνεπάγεται, πρώτον, την αξιολόγηση της μελλοντικής συμπεριφοράς που πρόκειται να επιδείξει η προκύπτουσα από τη συγκέντρωση οντότητα και οι λοιποί παράγοντες μετά την εν λόγω συγκέντρωση, μέσω της εκτιμήσεως των πλέον πιθανών οικονομικών αποτελεσμάτων της εν λόγω συγκέντρωσης.

114 Δεύτερον, η εν λόγω εξέταση δύο σταδίων προϋποθέτει εκτίμηση, μέσω της ανάλυσης των προοπτικών εξέλιξης της αγοράς αναφοράς, του ζητήματος εάν η μελλοντική αυτή συμπεριφορά πρόκειται κατά πάσα πιθανότητα να οδηγήσει σε κατάσταση στην οποία ο αποτελεσματικός ανταγωνισμός στη σχετική αγορά παρακωλύεται σημαντικά.

115 Με τη δεύτερη αιτίασή της, η thyssenkrupp υποστηρίζει ότι, ιδίως στις σκέψεις 270 έως 290, 304, 432 και 433, 448 έως 453, 540 έως 544, 551, 570, 613, 633, 737 και 754 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας ότι η Επιτροπή δεν ήταν υποχρεωμένη να αποδείξει με «σοβαρή πιθανότητα» την ενδεχόμενη ύπαρξη, εν προκειμένω, σημαντικής παρακώλυσης του αποτελεσματικού ανταγωνισμού.

116 Από τη σκέψη 118 της απόφασης της 28ης Μαΐου 2020, CK Telecoms UK Investments κατά Επιτροπής (T-399/16, EU:T:2020:217), προκύπτει ότι η Επιτροπή οφείλει να αποδείξει με σοβαρή πιθανότητα την ύπαρξη σημαντικών παρακωλύσεων του αποτελεσματικού ανταγωνισμού κατόπιν της συγκέντρωσης και ότι η απαίτηση περί αποδείξεων που ισχύει για το θεσμικό αυτό όργανο είναι, κατά συνέπεια, αυστηρότερη από εκείνη σύμφωνα με την οποία η σημαντική παρακώλυση του αποτελεσματικού ανταγωνισμού είναι «περισσότερο πιθανή παρά απίθανη».

117 Κατά την thyssenkrupp, η εφαρμογή ενός λιγότερο αυστηρού βαθμού αποδείξεως, όπως αυτόν που εφάρμοσε το Γενικό Δικαστήριο στην υπό κρίση υπόθεση, επιφέρει αντιστροφή του βάρους αποδείξεως, διότι ο κοινοποιών υποχρεούται να αποδείξει με «σοβαρή πιθανότητα» την απουσία σημαντικής παρακώλυσης του αποτελεσματικού ανταγωνισμού.

118 Επιπλέον, η thyssenkrupp εκτιμά ότι το Γενικό Δικαστήριο, παραλείποντας να απαιτήσει από την Επιτροπή να αποδείξει με «σοβαρή πιθανότητα» ότι η σχεδιαζόμενη συγκέντρωση επρόκειτο να οδηγήσει σε σημαντική παρακώλυση του αποτελεσματικού ανταγωνισμού στην εσωτερική αγορά, δέχθηκε ότι η Επιτροπή μπορούσε να στηριχθεί σε ένα γενικό τεκμήριο περί υπάρξεως τέτοιας παρακώλυσης.

119 Η Επιτροπή αμφισβητεί τόσο το παραδεκτό όσο και το βάσιμο της επιχειρηματολογίας της thyssenkrupp.

120 Με το υπόμνημά της απαντήσεως, η thyssenkrupp διευκρινίζει ότι, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η Επιτροπή, το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως είναι παραδεκτό, δεδομένου ότι οι ελλείψεις στην εκ μέρους της Επιτροπής ανάλυση της συγκέντρωσης όσον αφορά την ανάγκη εξέτασης σε δύο στάδια είχαν ήδη προβληθεί πρωτοδίκως, όπως προκύπτει από τα σημεία 14 επ., 26 επ., 58 επ., 63, 69, 72 επ., 128, 135, 139 και 153 του δικογράφου της προσφυγής.

– *Εκτίμηση του Δικαστηρίου*

121 Όσον αφορά, πρώτον, το παραδεκτό της πρώτης αιτίασης του δευτέρου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως της thyssenkrupp, μολονότι η εταιρία αυτή ισχυρίζεται ότι είχε επανειλημμένως επισημάνει ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου ότι οι διαπιστώσεις της Επιτροπής σχετικά με τον Auto HDG και τον χάλυβα συσκευασίας ενείχαν πολλαπλή πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως και πλάνη περί το δίκαιο, εντούτοις δεν απέδειξε ότι είχε προβάλει πρωτοδίκως συγκεκριμένους λόγους ακυρώσεως που αφορούσαν, αφενός, την προβαλλόμενη υποχρέωση της Επιτροπής και του Γενικού Δικαστηρίου να προβούν σε εξέταση δύο σταδίων, κατά την έννοια της σκέψης 51 της απόφασης της 10ης Ιουλίου 2008, Bertelsmann και Sony Corporation of America κατά Impala (C-413/06 P, EU:C:2008:392), καθώς και των σκέψεων 113 επ. της απόφασης της 28ης Μαΐου 2020, CK Telecoms UK Investments κατά Επιτροπής (T-399/16, EU:T:2020:217).

122 Κανένα από τα σημεία του δικογράφου της προσφυγής στα οποία αναφέρεται η thyssenkrupp προκειμένου να αποδείξει ότι είχε προβάλει ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου τις εκτιθέμενες στην προηγούμενη σκέψη αιτιάσεις δεν περιέχει τέτοιους λόγους ή τέτοια συγκεκριμένα επιχειρήματα.

123 Αρκεί να υπομνησθεί συναφώς ότι, κατά το άρθρο 170, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, η αίτηση αναιρέσεως δεν μπορεί να μεταβάλει το αντικείμενο της ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου δίκης. Πράγματι, όταν έχει ασκηθεί αναίρεση, η αρμοδιότητα του Δικαστηρίου περιορίζεται στον έλεγχο της νομικής λύσης που δόθηκε κατόπιν της εξέτασης των ισχυρισμών που προβλήθηκαν πρωτοδίκως. Δεν μπορεί, επομένως, διάδικος να προβάλει για πρώτη φορά ενώπιον του Δικαστηρίου ισχυρισμό που δεν είχε προβάλει ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, καθώς τούτο θα σήμαινε ότι ο διάδικος αυτός θα είχε τη δυνατότητα να υποβάλει στην κρίση του Δικαστηρίου, του οποίου η αρμοδιότητα στις αναιρετικές διαδικασίες είναι περιορισμένη, διαφορά με περιεχόμενο ευρύτερο από τη διαφορά που εκδίκασε το Γενικό Δικαστήριο (απόφαση της 25ης Μαρτίου 2021, Slovak Telekom κατά Επιτροπής, C-165/19 P, EU:C:2021:239, σκέψεις 98 και 99 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

124 Δεδομένου ότι η πρώτη αιτίαση του δευτέρου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως δεν είχε προβληθεί από την thyssenkrupp ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως απαράδεκτη.

125 Όσον αφορά το παραδεκτό της δεύτερης αιτίασης του δεύτερου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως με την οποία προβάλλεται η υποχρέωση της Επιτροπής να αποδείξει την ύπαρξη σημαντικής παρακώλυσης του αποτελεσματικού ανταγωνισμού σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 139/2004, υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, η παράβαση των κανόνων περί αποδείξεως αποτελεί νομικό ζήτημα το οποίο μπορεί να προβληθεί παραδεκτώς κατ' αναίρεση (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 28ης Νοεμβρίου 2019, ABB κατά Επιτροπής, C-593/18 P, EU:C:2019:1027, σκέψη 28 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Όπως, όμως, υπομνήσθηκε στη σκέψη 115 της παρούσας απόφασης, η thyssenkrupp προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι έκρινε ότι η Επιτροπή δεν ήταν υποχρεωμένη να αποδείξει με «σοβαρή

πιθανότητα» την ενδεχόμενη ύπαρξη σημαντικής παρακώλυσης του αποτελεσματικού ανταγωνισμού. Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η δεύτερη αιτίαση του δευτέρου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως είναι παραδεκτή.

126 Όσον αφορά το βάσιμο της αιτίασης αυτής, αρκεί η διαπίστωση ότι το επιχείρημα της thyssenkrupp στηρίζεται στην παραδοχή ότι από τη σκέψη 118 της απόφασης της 28ης Μαΐου 2020, CK Telecoms UK Investments κατά Επιτροπής (T-399/16, EU:T:2020:217), προκύπτει ότι η Επιτροπή υποχρεούται να αποδείξει με σοβαρή πιθανότητα την ύπαρξη σημαντικών παρακωλύσεων του αποτελεσματικού ανταγωνισμού μετά τη συγκέντρωση και ότι η απαίτηση περί αποδείξεων που ισχύει για το θεσμικό αυτό όργανο είναι, κατά συνέπεια, αυστηρότερη από εκείνη σύμφωνα με την οποία η σημαντική παρακώλυση του αποτελεσματικού ανταγωνισμού είναι «περισσότερο πιθανή παρά απίθανη».

127 Όπως όμως έκρινε το Δικαστήριο στις σκέψεις 87 και 88 της απόφασης της 13ης Ιουλίου 2023, Επιτροπή κατά CK Telecoms UK Investments (C-376/20 P, EU:C:2023:561), η παραδοχή αυτή είναι εσφαλμένη. Πράγματι, λαμβανομένου, ιδίως, υπόψη ότι η δομή του άρθρου 2, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 139/2004 είναι συμμετρική και ότι οι οικονομικές αναλύσεις της Επιτροπής στον τομέα του ελέγχου των συγκεντρώσεων αναφέρονται στο μέλλον, γίνεται δεκτό ότι, προκειμένου να κριθεί ορισμένη συγκέντρωση ασυμβίβαστη ή συμβατή με την εσωτερική αγορά, αρκεί η Επιτροπή να αποδείξει, με αρκούντως σημαντικά και συγκλίνοντα στοιχεία, ότι είναι μάλλον πιθανό παρά απίθανο η συγκεκριμένη συγκέντρωση να παρακωλύσει σημαντικά τον αποτελεσματικό ανταγωνισμό στην εσωτερική αγορά ή σε σημαντικό τμήμα αυτής.

128 Υπό τις συνθήκες αυτές, η δεύτερη αιτίαση του δευτέρου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως είναι αβάσιμη.

129 Κατά συνέπεια, το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως εν μέρει προδήλως απαράδεκτο και εν μέρει αβάσιμο.

Επί του δευτέρου λόγου αναιρέσεως

Επί του πρώτου σκέλους του δευτέρου λόγου αναιρέσεως

– *Επιχειρήματα των διαδίκων*

130 Η thyssenkrupp υποστηρίζει ότι, στις σκέψεις 55 έως 71, 74 έως 85, 88 έως 93, 98 έως 107 και 112 έως 114 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πολλαπλή πλάνη ως τον καθορισμό της σχετικής εν προκειμένω αγοράς. Κατά την άποψή της, το Γενικό Δικαστήριο παραμόρφωσε επίσης τα αποδεικτικά στοιχεία και/ή παρέβη την υποχρέωσή του αιτιολογήσεως.

131 Πρώτον, η thyssenkrupp εκτιμά ότι το Γενικό Δικαστήριο κακώς έκρινε, στις σκέψεις 55 έως 57 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, ότι η Επιτροπή δεν είχε στηρίξει την επίδικη απόφαση στην ύπαρξη χωριστής αγοράς για τον Auto HDG.

132 Δεύτερον, η thyssenkrupp ισχυρίζεται, κατ’ ουσίαν, ότι η Επιτροπή είχε υποπέσει σε πρόδηλη πλάνη καθόσον περιορίστηκε, στα σημεία 9.1 έως 9.4 της επίδικης απόφασης, να αναλύσει από απόψεως ανταγωνισμού τη σχεδιαζόμενη συγκέντρωση στηριζόμενη μόνο στην αγορά του Auto

HDG και όχι και σε μια ευρύτερη αγορά που να καλύπτει τον EG και τον HDG. Κατά την εταιρία αυτή, το εν λόγω πρόδηλο σφάλμα της Επιτροπής έπρεπε να είχε εντοπιστεί και διαπιστωθεί από το Γενικό Δικαστήριο.

133 Τρίτον και τελευταίον, η thyssenkrupp υποστηρίζει ότι, για τον καθορισμό της σχετικής αγοράς, το Γενικό Δικαστήριο κακώς επέβαλε, ιδίως με τη σκέψη 103 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, «απαίτηση περί πλήρους δυνατότητας υποκατάστασης» μεταξύ του Auto HDG και του HDG για άλλες εφαρμογές πλην της αυτοκινητοβιομηχανίας. Το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε επίσης σε πλάνη περί το δίκαιο καθόσον δεν απαίτησε από την Επιτροπή να καθορίσει, προκειμένου να διαπιστωθεί η δυνατότητα υποκατάστασης από πλευράς προσφοράς, τεχνικά κριτήρια βάσει των οποίων θα μπορούσαν να περιληφθούν ή να αποκλειστούν ορισμένες αλυσίδες παραγωγής της σχετικής αγοράς προϊόντων. Επιπλέον, κατά την άποψή της, το Γενικό Δικαστήριο αντέστρεψε το βάρος αποδείξεως καθόσον απαίτησε από τους κοινοποιούντες να αποδείξουν ότι δεν υφίσταται κανένας παράγοντας ικανός να περιορίσει τις δυνατότητες υποκατάστασης μεταξύ της παραγωγής του Auto HDG και του HDG για άλλες εφαρμογές πλην της αυτοκινητοβιομηχανίας.

134 Η Επιτροπή αμφισβητεί τόσο το παραδεκτό όσο και το βάσιμο της επιχειρηματολογίας της thyssenkrupp.

– *Εκτίμηση του Δικαστηρίου*

135 Όσον αφορά, πρώτον, το παραδεκτό του πρώτου σκέλους του δευτέρου λόγου αναιρέσεως με το οποίο η αναιρεσείουσα προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι υπέπεσε σε πολλαπλή πλάνη ως προς τον καθορισμό της σχετικής εν προκειμένω αγοράς, υπενθυμίζεται ότι, όπως προκύπτει από τη νομολογία που παρατίθεται στις σκέψεις 57 και 58 της παρούσας απόφασης, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να παραθέτει επακριβώς τα επικρινόμενα σημεία της απόφασης της οποίας ζητείται η αναίρεση, καθώς και τα νομικά επιχειρήματα που στηρίζουν κατά τρόπο συγκεκριμένο το αίτημα αυτό, άλλως η αίτηση αναιρέσεως ή ο οικείος λόγος αναιρέσεως είναι απαράδεκτα. Δεν πληροί τις ανωτέρω απαιτήσεις και πρέπει να κηρύσσεται απαράδεκτος λόγος με τον οποίο προβάλλονται επιχειρήματα τα οποία δεν είναι αρκούντως σαφή και ακριβή ώστε να παρέχεται στο Δικαστήριο η δυνατότητα να ασκήσει τον εκ μέρους του έλεγχο, μεταξύ άλλων διότι τα ουσιώδη στοιχεία επί των οποίων στηρίζεται ο λόγος αναιρέσεως δεν προκύπτουν κατά τρόπο συνεκτικό και κατανοητό από την αίτηση αναιρέσεως. Το Δικαστήριο έχει επίσης κρίνει ότι έπρεπε να απορριφθεί ως προδήλως απαράδεκτη αίτηση αναιρέσεως στερούμενη συνεκτικής δομής, περιοριζόμενη σε γενικόλογες διαπιστώσεις, μη προσδιορίζουσες επακριβώς τα σημεία της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης τα οποία ενδεχομένως ενείχαν πλάνη περί το δίκαιο.

136 Εν προκειμένω, όμως, οι αιτιάσεις που διατύπωσε η thyssenkrupp σχετικά με τις σκέψεις της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης πλην των σκέψεων 55 έως 57 και 103 αυτής, καθόσον δεν στηρίζονται σε συγκεκριμένα νομικά επιχειρήματα, πρέπει να απορριφθούν ως απαράδεκτες. Το ίδιο ισχύει όσον αφορά το επιχείρημα ότι το Γενικό Δικαστήριο παρέβη την υποχρέωσή του αιτιολογήσεως.

137 Στο μέτρο που η thyssenkrupp βάλλει κατά των σκέψεων 55 έως 57 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης επίσης για τον λόγο ότι, σε αντίθεση με τη διαπίστωση που περιλαμβάνεται στην αιτιολογική σκέψη 132 της επίδικης απόφασης, η Επιτροπή είχε, κατ' ουσίαν, στηριχθεί, σε άλλα τμήματα της απόφασης αυτής, στην ύπαρξη χωριστής αγοράς για τον Auto HDG, πρέπει να γίνει

δεκτό ότι η thyssenkrupp αμφισβητεί το βάσιμο της διαπίστωσης αυτής και ζητεί, ως εκ τούτου, από το Δικαστήριο να προβεί σε νέα εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών, πράγμα απαράδεκτο στο πλαίσιο της αναιρετικής διαδικασίας.

138 Δεύτερον, όσον αφορά το παραδεκτό της επιχειρηματολογίας περί παραμορφώσεως από το Γενικό Δικαστήριο ορισμένων αποδεικτικών στοιχείων, υπενθυμίζεται ότι, όπως προκύπτει από τη σκέψη 102 της παρούσας απόφασης, όταν ο αναιρεσείων προβάλλει παραμόρφωση των αποδεικτικών στοιχείων εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου, οφείλει να προσδιορίζει επακριβώς τα στοιχεία τα οποία διατείνεται ότι παραμόρφωσε το Γενικό Δικαστήριο και να καταδεικνύει τα σφάλματα αναλύσεως στα οποία υπέπεσε, κατά την εκτίμησή του, το Γενικό Δικαστήριο και τα οποία είχαν ως αποτέλεσμα την εκ μέρους του παραμόρφωση.

139 Με την επιχειρηματολογία της, η thyssenkrupp δεν προσδιορίζει όμως επακριβώς τα αποδεικτικά στοιχεία τα οποία παραμόρφωσε το Γενικό Δικαστήριο.

140 Συνεπώς, η επιχειρηματολογία αυτή πρέπει επίσης να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

141 Τρίτον, όσον αφορά το παραδεκτό της επιχειρηματολογίας της thyssenkrupp ότι, κατ' ουσίαν, το Γενικό Δικαστήριο όφειλε να αντιληφθεί και να κρίνει ότι η Επιτροπή είχε υποπέσει σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως καθόσον περιορίστηκε, στα σημεία 9.1 έως 9.4 της επίδικης απόφασης, να αναλύσει από απόψεως ανταγωνισμού τη σχεδιαζόμενη συγκέντρωση στηριζόμενη μόνο στην αγορά του Auto HDG και όχι και σε μια ευρύτερη αγορά που να καλύπτει τον EG και τον HDG, επισημαίνεται ότι, ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, η εταιρία αυτή είχε απλώς υποστηρίξει ότι ήταν εσφαλμένο το συμπέρασμα της Επιτροπής ότι το αποτέλεσμα της εκτίμησης από απόψεως ανταγωνισμού θα ήταν το ίδιο για τη μία ή την άλλη αγορά. Αντιθέτως προς όσα είχε υποστηρίξει η εν λόγω εταιρία με το υπόμνημά της απαντήσεως, η διαπίστωση αυτή επιβεβαιώνεται από τα σημεία 14 επ. του δικογράφου της προσφυγής στα οποία είχε παραπέμψει συναφώς.

142 Όπως επισημάνθηκε στη σκέψη 123 της παρούσας απόφασης, κατά το άρθρο 170, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, η αίτηση αναιρέσεως δεν μπορεί να μεταβάλει το αντικείμενο της ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου δίκης. Πράγματι, όταν έχει ασκηθεί αναίρεση, η αρμοδιότητα του Δικαστηρίου περιορίζεται στον έλεγχο της νομικής λύσης που δόθηκε κατόπιν της εξέτασης των ισχυρισμών που προβλήθηκαν πρωτοδίκως. Συνεπώς, οι διάδικοι δεν επιτρέπεται να προβάλουν για πρώτη φορά ενώπιον του Δικαστηρίου λόγο που δεν είχαν προβάλει ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, διότι άλλως θα τους παρεχόταν η δυνατότητα να υποβάλουν στην κρίση του Δικαστηρίου, του οποίου η αρμοδιότητα στις αναιρετικές διαδικασίες είναι περιορισμένη, διαφορά με αντικείμενο ευρύτερο της διαφοράς που εκδίκασε το Γενικό Δικαστήριο.

143 Επομένως, η επιχειρηματολογία αυτή της thyssenkrupp πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

144 Τέταρτον και τελευταίον, όσον αφορά το παραδεκτό του επιχειρήματος της thyssenkrupp ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο καθόσον δεν απαίτησε από την Επιτροπή να καθορίσει, προκειμένου να διαπιστωθεί η δυνατότητα υποκατάστασης από πλευράς προσφοράς, τεχνικά κριτήρια βάσει των οποίων θα μπορούσαν να περιληφθούν ή να αποκλειστούν ορισμένες αλυσίδες παραγωγής της σχετικής αγοράς προϊόντων, αρκεί η επισήμανση ότι, εφόσον η thyssenkrupp δεν είχε προβάλει ένα τέτοιο επιχείρημα πρωτοδίκως, η επιχειρηματολογία αυτή πρέπει επίσης να χαρακτηριστεί ως «νέος ισχυρισμός» και, ως εκ τούτου, να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

145 Όσον αφορά, κατά πρώτον, το βάσιμο της επιχειρηματολογίας της thyssenkrupp με την οποία η εταιρία αυτή προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι κακώς διαπίστωσε ότι η Επιτροπή δεν είχε στηρίξει την επίδικη απόφαση στην ύπαρξη χωριστής αγοράς για τον Auto HDG, πρέπει να γίνει δεκτό ότι, εν πάση περιπτώσει, η επιχειρηματολογία αυτή στηρίζεται σε εσφαλμένη ερμηνεία της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης. Στις σκέψεις 55 έως 57 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο δεν προέβη σε τέτοια διαπίστωση. Συγκεκριμένα, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε, στις εν λόγω σκέψεις 55 έως 57, ότι, κατά την Επιτροπή, δεν ήταν αναγκαίο να καθοριστεί, εν προκειμένω, εάν ο HDG και ο EG αποτελούσαν ή όχι χωριστές αγορές προϊόντων, δεδομένου ότι το αποτέλεσμα της εκτίμησης από απόψεως ανταγωνισμού θα ήταν το ίδιο είτε επρόκειτο για αγορά διαφορετική από τον HDG είτε για μια συνολική αγορά γαλβανισμένου χάλυβα (HDG + EG).

146 Επομένως, η αιτίαση αυτή της thyssenkrupp πρέπει επίσης να απορριφθεί ως αβάσιμη.

147 Κατά δεύτερον, όσον αφορά την αιτίαση της thyssenkrupp ότι, για τους σκοπούς του καθορισμού της σχετικής αγοράς, το Γενικό Δικαστήριο κακώς επέβαλε, μεταξύ άλλων, με τη σκέψη 103 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, «απαίτηση περί πλήρους δυνατότητας υποκατάστασης» μεταξύ του Auto HDG και του HDG για άλλες εφαρμογές πλην της αυτοκινητοβιομηχανίας, πρέπει να γίνει δεκτό ότι και η αιτίαση αυτή στηρίζεται σε εσφαλμένη ερμηνεία της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης.

148 Πράγματι, στις σκέψεις 101 έως 103 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο απλώς απάντησε σε ένα από τα επιχειρήματα της thyssenkrupp. Από τη σκέψη 95 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, η οποία συνοψίζει πιστά το επιχείρημα αυτό, προκύπτει ότι η thyssenkrupp είχε υποστηρίξει, ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, ότι υφίστατο δυνατότητα πλήρους υποκατάστασης από πλευράς προσφοράς για τους εν λόγω τύπους χάλυβα και ότι, με εξαίρεση την περίπτωση του προηγμένου χάλυβα υψηλής αντοχής που απαιτεί ειδικά εργαλεία, η συντριπτική πλειονότητα των αλυσίδων παραγωγής HDG εντός του EOX ήταν ικανές να παράγουν άλλου είδους HDG για τους πελάτες της αυτοκινητοβιομηχανίας ή θα μπορούσαν να αναβαθμιστούν συναφώς με επενδύσεις ήσσονος σημασίας.

149 Επιπλέον, ιδίως από τις σκέψεις 101 και 102 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης προκύπτει ότι το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε το ζήτημα εάν, υπό το πρίσμα του σημείου 20 της ανακοίνωσης όσον αφορά τον ορισμό της αγοράς, οι προμηθευτές μπορούσαν ευχερώς να μετατοπίζουν το φάσμα των προϊόντων τους σε τέτοιον βαθμό ώστε να δικαιολογείται η επέκταση της αγοράς στο σύνολο του HDG. Από το σημείο αυτό δεν προκύπτει, όμως, καμία απαίτηση περί πλήρους δυνατότητας υποκατάστασης.

150 Στη σκέψη 103 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι οι αναγκαίες επενδύσεις για την αναβάθμιση των αλυσίδων παραγωγής ούτως ώστε να προσαρμοστούν στην παραγωγή Auto HDG πόρρω απείχαν από το να είναι ήσσονος σημασίας. Ως εκ τούτου, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι δεν μπορούσε να προσαφθεί στην Επιτροπή ότι είχε θεωρήσει τον Auto HDG και τον HDG πλήρως υποκαταστάσιμους από πλευράς προσφοράς για άλλες εφαρμογές πλην της αυτοκινητοβιομηχανίας.

151 Υπό τις συνθήκες αυτές, η αιτίαση ότι το Γενικό Δικαστήριο επέβαλε «απαίτηση περί πλήρους δυνατότητας υποκατάστασης» μεταξύ του Auto HDG και του HDG για άλλες εφαρμογές πλην της αυτοκινητοβιομηχανίας πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη.

152 Κατά τρίτον, όσον αφορά την επιχειρηματολογία της thyssenkrupp ότι το Γενικό Δικαστήριο αντέστρεψε το βάρος αποδείξεως απαιτώντας από τα κοινοποιούντα μέρη να αποδείξουν ότι δεν υφίστατο κανένας παράγοντας ικανός να περιορίσει τις δυνατότητες υποκατάστασης μεταξύ της παραγωγής του Auto HDG και του HDG για άλλες εφαρμογές πλην της αυτοκινητοβιομηχανίας, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η επιχειρηματολογία αυτή στηρίζεται σε εσφαλμένη ερμηνεία της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης.

153 Συγκεκριμένα, στις σκέψεις 79 έως 83 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε ότι η Επιτροπή είχε όντως εξετάσει τη δυνατότητα υποκατάστασης από πλευράς προσφοράς και ότι είχε αποδείξει ότι η δυνατότητα αυτή δεν αρκούσε για να δικαιολογήσει τη συμπερίληψη του HDG στην οικεία αγορά προϊόντων για εφαρμογές άλλες πλην της αυτοκινητοβιομηχανίας. Τούτου δοθέντος, δεν μπορεί να προσαφθεί στο Γενικό Δικαστήριο ότι αντέστρεψε το βάρος αποδείξεως, απαιτώντας όχι από την Επιτροπή, αλλά από τα κοινοποιούντα μέρη να αποδείξουν ότι δεν υφίστανται παράγοντες ικανοί να περιορίσουν τις δυνατότητες υποκατάστασης μεταξύ της παραγωγής του Auto HDG και του HDG για άλλες εφαρμογές πλην της αυτοκινητοβιομηχανίας.

154 Ως εκ τούτου, το πρώτο σκέλος του δευτέρου λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως εν μέρει απαράδεκτο και εν μέρει αβάσιμο.

Επί του δευτέρου σκέλους του δευτέρου λόγου αναιρέσεως

– *Επιχειρήματα των διαδίκων*

155 Η thyssenkrupp προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι παρέβη το άρθρο 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 139/2004 κρίνοντας, στις σκέψεις 118 έως 122 και 127 έως 136 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, ότι ο ελασματοποιημένος χάλυβας συσκευασίας συνιστούσε χωριστή αγορά προϊόντων.

156 Ειδικότερα, η thyssenkrupp υποστηρίζει, πρώτον, ότι η εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου όσον αφορά τη δυνατότητα υποκατάστασης από πλευράς προσφοράς ενέχει πλάνη περί το δίκαιο, ανεπαρκή αιτιολογία και παραμόρφωση των αποδεικτικών στοιχείων. Η εταιρία αυτή ισχυρίζεται ότι το Γενικό Δικαστήριο κακώς έκρινε, στη σκέψη 118 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, ότι η Επιτροπή είχε διαπιστώσει, στην αιτιολογική σκέψη 293 της επίδικης απόφασης, ότι οι επιχειρήσεις του τομέα του χάλυβα συσκευασίας δεν παρήγαν ελασματοποιημένο χάλυβα χρησιμοποιώντας τον υπάρχοντα εξοπλισμό παραγωγής χάλυβα με οργανική επικάλυψη.

157 Συγκεκριμένα, στην εν λόγω αιτιολογική σκέψη 293, η Επιτροπή απλώς ανέφερε ότι η παραγωγή ελασματοποιημένου χάλυβα απαιτούσε ειδικό εξοπλισμό κατασκευής, πράγμα που τη διέκρινε από την παραγωγή TP και ECCS. Κατά την thyssenkrupp, το Γενικό Δικαστήριο όφειλε να είχε εξετάσει εάν ο υπάρχων εξοπλισμός παραγωγής χάλυβα με οργανική επικάλυψη μπορούσε να χρησιμοποιηθεί για την παραγωγή ελασματοποιημένου χάλυβα, καθιστώντας κατ’ αυτόν τον τρόπο δυνατή την υποκατάσταση από πλευράς προσφοράς.

158 Δεύτερον, η thyssenkrupp ισχυρίζεται ότι, στη σκέψη 119 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο αντέστρεψε το βάρος αποδείξεως κρίνοντας ότι εναπόκειτο στην εταιρία αυτή να αποδείξει τη δυνατότητα υποκατάστασης από πλευράς ευρύτερης προσφοράς.

159 Τρίτον και τελευταίον, η thyssenkrupp ισχυρίζεται, αφενός, ότι, ιδίως στις σκέψεις 132 έως 134 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο καθόσον δεν διαπίστωσε ότι η Επιτροπή όφειλε, σύμφωνα με τις απαιτήσεις που απορρέουν από την ανακοίνωση όσον αφορά τον ορισμό της αγοράς, να είχε χρησιμοποιήσει το κριτήριο SSNIP για τον προσδιορισμό του φάσματος υποκαταστάσιμων προϊόντων.

160 Αφετέρου, κατά την thyssenkrupp, στη σκέψη 132 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο παραμόρφωσε τα αποδεικτικά στοιχεία κρίνοντας ότι από την ανάγνωση των απαντήσεων που είχαν δώσει οι πελάτες σε ερωτήσεις σχετικά με τη δυνατότητα υποκατάστασης μεταξύ ελασματοποιημένου χάλυβα και λακαρισμένου χάλυβα στο πλαίσιο της έρευνας αγοράς της Επιτροπής προέκυπτε σαφώς ότι η πλειονότητα των πελατών που είχαν λάβει μέρος είχαν προβάλει πειστικά επιχειρήματα υπέρ της ύπαρξης ορίων στη δυνατότητα υποκατάστασης.

161 Η Επιτροπή αντικρούει την επιχειρηματολογία της thyssenkrupp.

– *Εκτίμηση του Δικαστηρίου*

162 Όσον αφορά, πρώτον, την επιχειρηματολογία της thyssenkrupp ότι, κατ' ουσίαν, αφενός, στη σκέψη 118 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο δεν αναπαρήγαγε πιστά την αιτιολογική σκέψη 293 της επίδικης απόφασης και, αφετέρου, ότι, για τον καθορισμό της δυνατότητας υποκατάστασης από πλευράς προσφοράς, το Γενικό Δικαστήριο δεν εξέτασε εάν ο υπάρχων εξοπλισμός παραγωγής χάλυβα με οργανική επικάλυψη μπορούσε να χρησιμοποιηθεί για την παραγωγή ελασματοποιημένου χάλυβα, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η επιχειρηματολογία αυτή στηρίζεται σε εσφαλμένη ερμηνεία τόσο της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης όσο και της επίδικης.

163 Αφενός, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το Γενικό Δικαστήριο αναπαρήγαγε πιστά την αιτιολογική σκέψη 293 της επίδικης απόφασης, καθόσον από την εν λόγω αιτιολογική σκέψη προκύπτει ότι, κατά την άποψη της Επιτροπής, το γεγονός ότι οι μετέχουσες στη σχεδιαζόμενη συγκέντρωση επιχειρήσεις διέθεταν ειδικές αλυσίδες παραγωγής για τον ελασματοποιημένο χάλυβα και ότι οι ανταγωνιστές των μετεχουσών στη συγκέντρωση επιχειρήσεων που διέθεταν αλυσίδες παραγωγής χάλυβα με οργανική επικάλυψη δεν δραστηριοποιούνταν στην παραγωγή και προμήθεια ελασματοποιημένου χάλυβα κλόνιζε το επιχείρημα των επιχειρήσεων αυτών ότι η ύπαρξη αλυσίδων παραγωγής χάλυβα με οργανική επικάλυψη καθιστούσε δυνατή την υποκατάσταση από πλευράς προσφοράς.

164 Αφετέρου, από τις σκέψεις 118 έως 121 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης προκύπτει ότι, για τον καθορισμό της δυνατότητας υποκατάστασης από πλευράς προσφοράς, το Γενικό Δικαστήριο έλαβε υπόψη τον υπάρχοντα εξοπλισμό παραγωγής χάλυβα με οργανική επικάλυψη όσον αφορά τη δυνατότητα παραγωγής ελασματοποιημένου χάλυβα.

165 Πράγματι, κατ' αρχάς, στη σκέψη 119 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η ύπαρξη τεχνικής δυνατότητας αποτελεί αναγκαία αλλά όχι επαρκή προϋπόθεση για τη δυνατότητα υποκατάστασης από πλευράς προσφοράς. Στη συνέχεια, στη σκέψη 120 της εν λόγω απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε ότι, όπως προκύπτει από το σημείο 23 της ανακοίνωσης όσον αφορά τον ορισμό της αγοράς, προκειμένου η δυνατότητα υποκατάστασης από πλευράς προσφοράς να είναι κρίσιμη για τον καθορισμό της αγοράς προϊόντων, οι προμηθευτές πρέπει να είναι σε θέση να μετατοπίζουν την παραγωγή τους, μεταξύ άλλων, χωρίς σημαντικές καθυστερήσεις και χωρίς σημαντικές πρόσθετες επενδύσεις, πράγμα το οποίο δεν συμβιβάζεται με την ανάγκη ενός πρόσθετου σταδίου παραγωγής για τη μετατροπή του TP ή

του ECCS σε ελασματοποιημένο χάλυβα, ως προς την οποία απαιτείται πρόσθετη επίστρωση, ήτοι τοποθέτηση πλαστικής μεμβράνης σε μεταλλικό υπόστρωμα. Τέλος, στη σκέψη 121 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η διαπίστωση της Επιτροπής στην αιτιολογική σκέψη 293 της επίδικης απόφασης ότι η thyssenkrupp και η TSE διαθέτουν ειδικές γραμμές ελασματοποίησης για την εκτέλεση του πρόσθετου αυτού σταδίου παραγωγής ελασματοποιημένου χάλυβα καταδεικνύει ότι οι επιχειρήσεις αυτές χρειάστηκε να υποβληθούν σε σημαντικό πρόσθετο κόστος, πράγμα που έρχεται σε αντίθεση με μια ενδεχόμενη δυνατότητα υποκατάστασης από πλευράς προσφοράς, κατά την έννοια του σημείου 23 της ανακοίνωσης όσον αφορά τον ορισμό της αγοράς.

166 Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν μπορεί να προσαφθεί στο Γενικό Δικαστήριο ότι δεν είχε εξετάσει εάν ο υπάρχων εξοπλισμός παραγωγής χάλυβα με οργανική επικάλυψη μπορούσε να χρησιμοποιηθεί για την παραγωγή ελασματοποιημένου χάλυβα ώστε να καθίσταται κατ' αυτόν τον τρόπο δυνατή η υποκατάσταση από πλευράς προσφοράς.

167 Δεύτερον, όσον αφορά την επιχειρηματολογία της thyssenkrupp ότι, στη σκέψη 119 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο αντέστρεψε το βάρος αποδείξεως καθόσον έκρινε ότι εναπόκειτο στην εταιρία αυτή να αποδείξει τυχόν δυνατότητα υποκατάστασης από πλευράς ευρύτερης προσφοράς, διαπιστώνεται ότι η επιχειρηματολογία αυτή στηρίζεται επίσης σε εσφαλμένη ερμηνεία της εν λόγω απόφασης.

168 Πράγματι, ουδόλως προκύπτει από την εν λόγω σκέψη 119 ότι το Γενικό Δικαστήριο απαίτησε από την thyssenkrupp να αποδείξει την ύπαρξη δυνατότητας υποκατάστασης από πλευράς ευρύτερης προσφοράς απαλλάσσοντας ταυτοχρόνως την Επιτροπή από το βάρος αποδείξεως που φέρει στον τομέα των συγκεντρώσεων.

169 Αντιθέτως, από τις σκέψεις 118 έως 121 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης προκύπτει ότι το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η Επιτροπή είχε τεκμηριώσει εν προκειμένω την εκτίμησή της περί της δυνατότητας υποκατάστασης από πλευράς προσφοράς και ότι η thyssenkrupp δεν είχε αποδείξει ότι η εκτίμηση αυτή της Επιτροπής ενείχε διαδικαστικές πλημμέλειες, πλάνη περί το δίκαιο ή πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως.

170 Συνεπώς, δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι Γενικό Δικαστήριο απάλλαξε την Επιτροπή από την υποχρέωσή της να αποδείξει κατά πόσον η υλοποίηση της σχεδιαζόμενης συγκέντρωσης θα παρακώλυε σημαντικά τον αποτελεσματικό ανταγωνισμό στην εσωτερική αγορά ή σε σημαντικό τμήμα αυτής. Επίσης, το Γενικό Δικαστήριο δεν απαίτησε από την thyssenkrupp να αποδείξει την ύπαρξη δυνατότητας υποκατάστασης από πλευράς ευρύτερης προσφοράς.

171 Τρίτον και τελευταίον, όσον αφορά, αφενός, την αιτίαση της thyssenkrupp ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο παραλείποντας να διαπιστώσει ότι η Επιτροπή δεν είχε χρησιμοποιήσει το κριτήριο SSNIP για τον προσδιορισμό του φάσματος υποκαταστάσιμων προϊόντων, πρέπει να σημειωθεί ότι, όπως επιβεβαιώνεται από το σημείο 15 της ανακοίνωσης όσον αφορά τον ορισμό της αγοράς, το κριτήριο SSNIP δεν αποτελεί παρά «τρόπο» εκτίμησης της δυνατότητας υποκατάστασης μεταξύ των οικείων προϊόντων. Από το σημείο 25 της εν λόγω ανακοίνωσης προκύπτει επίσης ότι «[υ]πάρχει μια σειρά στοιχείων που επιτρέπουν να προσδιοριστεί ο βαθμός στον οποίο είναι δυνατόν να επιτευχθεί υποκατάσταση» και ότι «[η] Επιτροπή στηρίζεται σε εμπειρικά στοιχεία και χρησιμοποιεί όλα τα διαθέσιμα στοιχεία που μπορεί να είναι χρήσιμα για την εκτίμηση συγκεκριμένης περίπτωσης [και] δεν χρησιμοποιεί αυστηρά μια σειρά πηγών πληροφοριών ή αποδεικτικών στοιχείων».

172 Εξ αυτού συνάγεται ότι η Επιτροπή δεν έχει θέσει περιορισμούς στη δράση της υπό την έννοια ότι πρέπει σε κάθε περίπτωση να εφαρμόζει το κριτήριο SSNIP για να διαπιστώσει εάν υφίσταται δυνατότητα υποκατάστασης μεταξύ των οικείων προϊόντων. Η Επιτροπή διαθέτει, επομένως, περιθώριο εκτιμήσεως και μπορεί να επιλέξει, μεταξύ του συνόλου αποδεικτικών στοιχείων που αναφέρονται στο σημείο 25 της ανακοίνωσης όσον αφορά τον ορισμό της αγοράς, εκείνα που, σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση, κρίνει ως τα πλέον κατάλληλα.

173 Όσον αφορά, αφετέρου, την αιτίαση της thyssenkrupp περί παραμορφώσεως των αποδεικτικών στοιχείων σχετικά με τη δυνατότητα υποκατάστασης μεταξύ ελασματοποιημένου χάλυβα και λακαρισμένου χάλυβα, επισημαίνεται ότι η εταιρία αυτή απλώς ισχυρίζεται, κατ' ουσίαν, ότι, στη σκέψη 132 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο παραμόρφωσε τα αποδεικτικά στοιχεία κρίνοντας ότι από την ανάγνωση των απαντήσεων που είχαν δώσει οι πελάτες στις ερωτήσεις σχετικά με τη δυνατότητα υποκατάστασης μεταξύ ελασματοποιημένου χάλυβα και λακαρισμένου χάλυβα προέκυπτε σαφώς ότι η πλειονότητα των πελατών που είχαν λάβει μέρος είχαν προβάλει πειστικά επιχειρήματα υπέρ της ύπαρξης ορίων στη δυνατότητα αυτή υποκατάστασης. Η διαπίστωση ότι η θέση αυτή είναι εκείνη της «πλειονότητας» των πελατών συνιστά, όπως ισχυρίζεται η thyssenkrupp, παραμόρφωση των αποδεικτικών στοιχείων. Κατά την εταιρία αυτή, η συναγωγή ενός τέτοιου συμπεράσματος δεν απαιτεί νέα εκτίμηση επί της ουσίας, αλλά απλώς καταμέτρηση των απαντήσεων.

174 Αντί, όμως, να προσδιορίσει με ακρίβεια τα αποδεικτικά στοιχεία τα οποία, κατά την άποψή της, παραμόρφωσε το Γενικό Δικαστήριο, η thyssenkrupp απλώς παραπέμπει στο δικόγραφο της προσφυγής της και στο μνημονευόμενο στη σκέψη 132 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης παράρτημα A.4d, το οποίο αριθμεί 592 σελίδες και περιλαμβάνει το σύνολο των απαντήσεων των πελατών στις ερωτήσεις που είχε θέσει η Επιτροπή στο πλαίσιο της έρευνάς της αγοράς.

175 Επομένως, δεδομένου ότι η thyssenkrupp δεν προσδιορίζει επακριβώς τα αποδεικτικά στοιχεία που φέρεται να παραμορφώθηκαν εν προκειμένω, η επιχειρηματολογία της πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

176 Επομένως, το δεύτερο σκέλος του δευτέρου λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως εν μέρει απαράδεκτο και εν μέρει αβάσιμο.

Επί του τρίτου σκέλους του δευτέρου λόγου αναιρέσεως

– *Επιχειρήματα των διαδίκων*

177 Η thyssenkrupp προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι κακώς έκρινε, στη σκέψη 56 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, ότι τα επιχειρήματά της με τα οποία επιδίωκε να αποδείξει ότι ο HDG και ο EG ανήκουν στην ίδια αγορά έπρεπε να απορριφθούν στο σύνολό τους ως αλυσιτελή.

178 Η Επιτροπή αντικρούει την επιχειρηματολογία της thyssenkrupp.

– *Εκτίμηση του Δικαστηρίου*

179 Συναφώς, πρέπει να τονιστεί ότι, στη σκέψη 56 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, κατ' ουσίαν, ότι, εφόσον η Επιτροπή δεν είχε καταλήξει οριστικά στο συμπέρασμα ότι ο HDG και ο EG ανήκαν σε δύο χωριστές αγορές, τα επιχειρήματα που είχε προβάλει η thyssenkrupp για να αποδείξει ότι ο HDG και ο EG ανήκουν στην ίδια αγορά έπρεπε να απορριφθούν ως αλυσιτελή στο σύνολό τους.

180 Στη σκέψη 57 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι τα επιχειρήματα αυτά έπρεπε, εν πάση περιπτώσει, να απορριφθούν και ως αβάσιμα για τους λόγους που εκτίθενται στις σκέψεις 58 έως 70 της εν λόγω απόφασης.

181 Δεδομένου, όμως, ότι, όπως προκύπτει κατ' ουσίαν από τις σκέψεις 62 έως 70 της παρούσας απόφασης, η thyssenkrupp δεν απέδειξε ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο στις σκέψεις 58 έως 70 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το τρίτο σκέλος του δευτέρου λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αλυσιτελές.

Επί του τετάρτου σκέλους του δευτέρου λόγου αναιρέσεως

– *Επιχειρήματα των διαδίκων*

182 Η thyssenkrupp υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν αποφάνθηκε επί της πρώτης αιτίασης του πρώτου λόγου ακυρώσεως και παρέβη την υποχρέωσή του αιτιολογήσεως καθόσον παρερμήνευσε την αιτίαση της εταιρίας αυτής σχετικά με την ανάγκη να ληφθεί υπόψη η προγενέστερη πρακτική λήψης αποφάσεων της Επιτροπής και, ειδικότερα, η απόφαση στην υπόθεση AM/Ilva.

183 Συγκεκριμένα, η thyssenkrupp φέρεται να ισχυρίστηκε πρωτοδίκως στηριζόμενη σε ορισμένα στοιχεία της υπόθεσης AM/Ilva, τα οποία θα έπρεπε κατά την άποψή της να είχαν ληφθεί υπόψη και στην υπό κρίση υπόθεση, δεδομένου ότι αφορούσαν τα ίδια προϊόντα και τις ίδιες σχετικές αγορές, ότι δεν υπήρχε καμία πραγματική βάση από την οποία θα μπορούσε να συναχθεί η ύπαρξη χωριστής αγοράς για τον Auto HDG. Ειδικότερα, όπως αναφέρει, τα εν λόγω στοιχεία περιλάμβαναν διαπιστώσεις όσον αφορά τη δυνατότητα υποκατάστασης από πλευράς προσφοράς μεταξύ προϊόντων υψηλής ποιότητας και βασικών προϊόντων και την πίεση που ασκούν στις τιμές τα βασικά προϊόντα, καθώς και το γεγονός ότι η AM επρόκειτο να αποκτήσει από την Ilva δύο μεγάλα εργοστάσια παραγωγής HDG, ικανά να παράγουν μεγάλες ποσότητες HDG και Auto HDG υψηλής ποιότητας.

184 Η Επιτροπή αντικρούει την επιχειρηματολογία της thyssenkrupp.

– *Εκτίμηση του Δικαστηρίου*

185 Συναφώς, από το δικόγραφο της προσφυγής προκύπτει σαφώς ότι η thyssenkrupp είχε ισχυριστεί ότι, στην υπόθεση AM/Ilva, ο Auto HDG δεν θεωρήθηκε χωριστή αγορά και ότι δεν συνέτρεχε λόγος να θεωρηθεί ότι, στην υπό κρίση υπόθεση, υπήρχε τέτοια αγορά. Κατά την εταιρία αυτή, η ανυπαρξία μιας τέτοιας χωριστής αγοράς στηρίζεται σε δύο γενικές εκτιμήσεις της Επιτροπής στις αιτιολογικές σκέψεις 295 και 602 επ. της απόφασης AM/Ilva.

186 Πάντως, στις σκέψεις 65 έως 69 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο αντιλήφθηκε ορθώς την αιτίαση της thyssenkrupp, μολονότι απέρριψε τα επιχειρήματά της.

187 Συγκεκριμένα, στη σκέψη 65 της απόφασης αυτής, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η παραπομπή στις προγενέστερες αποφάσεις της Επιτροπής σχετικά με τα πλατέα προϊόντα ανθρακούχου χάλυβα και, ειδικότερα, στην απόφαση στην υπόθεση AM/Ilva ήταν αλυσιτελής.

188 Στη σκέψη 66 της της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι, κατά πάγια νομολογία του, όταν η Επιτροπή αποφαίνεται επί της συμβατότητας συγκέντρωσης προς την εσωτερική αγορά βάσει κοινοποίησης και φακέλου που αφορούν ειδικά την πράξη αυτή, ο προσφεύγων δεν μπορεί να αμφισβητήσει την ορθότητα των οικείων διαπιστώσεων για τον λόγο ότι διαφέρουν από τις διαπιστώσεις που είχαν προηγουμένως γίνει σε άλλη υπόθεση, βάσει διαφορετικής κοινοποίησης και διαφορετικού φακέλου, ακόμη και αν υποτεθεί ότι οι αγορές αναφοράς στις δύο υποθέσεις είναι παρεμφερείς, ή ακόμη και ίδιες. Συνεπώς, κατά το Γενικό Δικαστήριο, στο μέτρο που η thyssenkrupp επικαλείται, εν προκειμένω, αναλύσεις της Επιτροπής σε προηγούμενη απόφασή της, το σχετικό τμήμα της επιχειρηματολογίας της προβάλλεται αλυσιτελώς.

189 Επιπλέον, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, στη σκέψη 68 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, ότι, εν πάση περιπτώσει, ούτε η Επιτροπή ούτε, κατά μείζονα λόγο, το Γενικό Δικαστήριο δεσμεύονται, εν προκειμένω, από τις πραγματικές διαπιστώσεις και τις οικονομικές εκτιμήσεις στις οποίες προέβη η Επιτροπή με προηγούμενες αποφάσεις της σχετικά με τα πλατέα προϊόντα ανθρακούχου χάλυβα και, ειδικότερα, με την απόφαση στην υπόθεση AM/Ilva, στις οποίες αναφέρεται η thyssenkrupp. Ακόμη και αν υποτεθεί ότι η ανάλυση που περιλαμβάνεται στην τελευταία αυτή απόφαση είναι διαφορετική από εκείνη της επίδικης εν προκειμένω απόφασης, χωρίς η διαφορά αυτή να δικαιολογείται αντικειμενικώς, το Γενικό Δικαστήριο θα έπρεπε να ακυρώσει την επίδικη στην παρούσα διαδικασία απόφαση μόνον εάν αυτή, και όχι η απόφαση AM/Ilva, ενείχε σφάλματα.

190 Συναφώς, στη σκέψη 69 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η thyssenkrupp δεν μπορούσε να προσάψει στην Επιτροπή ότι δεν είχε ακολουθήσει, με την επίδικη απόφαση, την προγενέστερη πρακτική της λήψης αποφάσεων, υποστηρίζοντας ότι το θεσμικό αυτό όργανο δεν είχε προβεί στις ίδιες εκτιμήσεις των πραγματικών περιστατικών της υπό κρίση υπόθεσης και εκείνων των προηγούμενων υποθέσεων και, ειδικότερα, της υπόθεσης AM/Ilva, στις οποίες παραπέμπει.

191 Ως εκ τούτου, το τέταρτο σκέλος του δευτέρου λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.

192 Επομένως, ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως εν μέρει απαράδεκτος και εν μέρει αβάσιμος.

Επί του τρίτου λόγου αναιρέσεως

Επί του πρώτου σκέλους του τρίτου λόγου αναιρέσεως

– *Επιχειρήματα των διαδίκων*

193 Με την πρώτη αιτίασή της, η thyssenkrupp προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι προέβη, ιδίως στις σκέψεις 561 και 562 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, σε εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή του άρθρου 2 και της αιτιολογικής σκέψης 25 του κανονισμού 139/2004, καθόσον έκρινε ότι η Επιτροπή μπορούσε να καταλήξει στο συμπέρασμα, στην αιτιολογική σκέψη 1419 της επίδικης απόφασης, ότι ήταν πιθανή η σημαντική παρακώλυση του αποτελεσματικού ανταγωνισμού λόγω της δημιουργίας δεσπόζουσας θέσης όσον αφορά τον TP και τον ελασματοποιημένο χάλυβα συσκευασίας καθώς και η σημαντική παρακώλυση του αποτελεσματικού ανταγωνισμού λόγω μη συντονισμένων οριζόντιων αποτελεσμάτων στις αγορές TP, ECCS και ελασματοποιημένου χάλυβα συσκευασίας. Κατά την thyssenkrupp, η αιτιολογική σκέψη 25 του κανονισμού 139/2004 δεν επιτρέπει την παράλληλη εφαρμογή των δύο διαφορετικών αυτών εννοιών. Κατά την άποψή της, από την εν λόγω αιτιολογική σκέψη ουδόλως προκύπτει ότι η νομοθετική τροποποίηση που επήλθε με τον κανονισμό αυτόν αποσκοπούσε στη διευκόλυνση μιας μη περιοριστικής ερμηνείας του κριτηρίου της σημαντικής παρακώλυσης του αποτελεσματικού ανταγωνισμού. Επομένως, κατά την thyssenkrupp, η έννοια των μη συντονισμένων αποτελεσμάτων στις ολιγοπωλιακές αγορές μπορεί να εφαρμοστεί μόνον εφόσον δεν διαπιστώνεται δεσπόζουσα θέση.

194 Εν προκειμένω, όπως υποστηρίζει η thyssenkrupp, η Επιτροπή και το Γενικό Δικαστήριο άφησαν ανοικτό το ζήτημα εάν η προκύπτουσα από τη σχεδιαζόμενη συγκέντρωση οντότητα επρόκειτο να αποκτήσει δεσπόζουσα θέση και, κατά συνέπεια, εσφαλμένως μείωσαν το όριο παρέμβασης. Όπως, όμως, έκρινε το Γενικό Δικαστήριο με την απόφαση της 28ης Μαΐου 2020, CK Telecoms UK Investments κατά Επιτροπής (T-399/16, EU:T:2020:217), από κανένα στοιχείο δεν προκύπτει ότι το άρθρο 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 139/2004 αποσκοπούσε στην καθιέρωση χαμηλότερου ορίου παρέμβασης.

195 Με τη δεύτερη αιτίασή της, η thyssenkrupp ισχυρίζεται, κατ' ουσίαν, ότι, στις σκέψεις 564 και 565 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο, χωρίς να προβεί σε ιδία ανάλυση, αρκέστηκε να παραπέμψει στις αιτιολογικές σκέψεις 1413 έως 1419 της επίδικης απόφασης για να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι η Επιτροπή «διέκρινε σαφώς τα στοιχεία στα οποία στηρίζεται η διαπίστωση περί δημιουργίας δεσπόζουσας θέσης από εκείνα που την οδήγησαν στο συμπέρασμα περί της ύπαρξης μη συντονισμένων οριζόντιων αποτελεσμάτων». Ωστόσο, κατά την thyssenkrupp, η αξιολόγηση των οικονομικών επιπτώσεων πρέπει να είναι διαφορετική αναλόγως του εάν η συγκέντρωση αφορά δεσπόζουσα θέση ή μη συντονισμένα αποτελέσματα σε ολιγοπωλιακή αγορά. Η thyssenkrupp υποστηρίζει ότι, ακόμη και αν υποτεθεί ότι, στη σκέψη 565 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο μπορούσε να θεωρήσει ότι ήταν δυνατό να ληφθούν υπόψη οι ίδιοι παράγοντες προκειμένου να στηριχθούν οι δύο θεωρίες της Επιτροπής περί προσβολής του ανταγωνισμού, το Γενικό Δικαστήριο δεν μπορούσε να κρίνει ότι η Επιτροπή είχε διακρίνει με επαρκή σαφήνεια τις δύο αυτές θεωρίες και τις σχετικές αγορές.

196 Επιπλέον, η thyssenkrupp υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο κακώς έκρινε, στη σκέψη 563 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, ότι η ίδια δεν είχε αναφερθεί σε κανένα ειδικό στοιχείο της ανάλυσης της Επιτροπής προκειμένου να της προσάψει παράλειψη διάκρισης μεταξύ των δύο θεωριών περί προσβολής του ανταγωνισμού. Πράγματι, κατά την εταιρία αυτή, η ίδια η ουσία

της αιτίασής της ότι η Επιτροπή δεν είχε προβεί σε τέτοια διάκριση δεν επιτρέπει να περιγραφεί το ακριβές σημείο της ανάλυσης της Επιτροπής στο οποίο εμφιλοχώρησε η προσαπτόμενη παράλειψη.

197 Με την τρίτη και τελευταία αιτίασή της, η thyssenkrupp προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι περιορίστηκε, στις σκέψεις 567 και 568 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, να συνοψίσει την επίδικη απόφαση χωρίς να εκτιμήσει το περιεχόμενό της.

198 Η Επιτροπή αμφισβητεί το βάσιμο της επιχειρηματολογίας της thyssenkrupp καθώς και το παραδεκτό της δεύτερης αιτίασης.

– *Εκτίμηση του Δικαστηρίου*

199 Όσον αφορά την πρώτη αιτίαση της thyssenkrupp, υπενθυμίζεται ότι, κατά το άρθρο 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 139/2004, οι συγκεντρώσεις οι οποίες ενδέχεται να παρακωλύουν σημαντικά τον αποτελεσματικό ανταγωνισμό στην εσωτερική αγορά ή σε σημαντικό τμήμα αυτής, ιδίως ως αποτέλεσμα της δημιουργίας ή της ενίσχυσης δεσπόζουσας θέσης, κηρύσσονται ασυμβίβαστες με την εσωτερική αγορά.

200 Όπως προκύπτει, κατ' ουσίαν, από την αιτιολογική σκέψη 25 του κανονισμού 139/2004, το άρθρο 2, παράγραφος 3, του κανονισμού αυτού αφορά την ασυμβατότητα με την εσωτερική αγορά συγκέντρωσης μεταξύ επιχειρήσεων που δραστηριοποιούνται σε ολιγοπωλιακή αγορά όταν η συγκέντρωση αυτή συνιστά σημαντική παρακώλυση του αποτελεσματικού ανταγωνισμού, ακόμη και αν η προκύπτουσα από τη συγκέντρωση οντότητα δεν κατέχει δεσπόζουσα θέση στην οικεία αγορά.

201 Ειδικότερα, από τη δεύτερη περίοδο της αιτιολογικής σκέψης 25 του κανονισμού 139/2004 προκύπτει ότι η έννοια της «σημαντικής παρακώλυσης του αποτελεσματικού ανταγωνισμού», κατά το άρθρο 2, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού αυτού, πρέπει να ερμηνεύεται ως εκτεινόμενη, πέρα από την έννοια της δεσπόζουσας θέσης, μόνο στα αντίθετα προς τον ανταγωνισμό αποτελέσματα μιας συγκέντρωσης τα οποία προκύπτουν από τη μη συντονισμένη συμπεριφορά επιχειρήσεων που δεν έχουν δεσπόζουσα θέση στην οικεία αγορά. Πράγματι, όπως επισημαίνεται στην τρίτη περίοδο της εν λόγω αιτιολογικής σκέψης, οι συγκεντρώσεις που συνεπάγονται την εξάλειψη των σημαντικών ανταγωνιστικών πιέσεων που είχαν ασκηθεί μεταξύ των μετεχουσών στη συγκέντρωση επιχειρήσεων καθώς και η μείωση της ανταγωνιστικής πίεσης επί των λοιπών ανταγωνιστών μπορούν, ακόμη και εν απουσία του ενδεχομένου ενός συντονισμού μεταξύ των μελών του ολιγοπωλίου, να οδηγήσουν σε σημαντική παρακώλυση του ανταγωνισμού.

202 Στο πλαίσιο αυτό, επισημαίνεται ότι τα πλέον σαφή μη συντονισμένα οριζόντια αποτελέσματα επέρχονται όταν η προκύπτουσα από συγκέντρωση οντότητα αποκτά ή ενισχύει ατομική δεσπόζουσα θέση.

203 Όπως έκρινε το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 562 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης στηριζόμενο στη σκέψη 51 της απόφασης της 13ης Φεβρουαρίου 1979, Hoffmann-La Roche κατά Επιτροπής (85/76, EU:C:1979:36), μια αγορά μπορεί να κυριαρχείται από συγκεκριμένη επιχείρηση και ταυτοχρόνως να είναι ολιγοπωλιακή. Πάντως, και σε μια τέτοια ολιγοπωλιακή αγορά, η ατομική δεσπόζουσα θέση ορισμένης επιχείρησης μπορεί να ενισχυθεί από τα μη συντονισμένα οριζόντια αποτελέσματα συγκέντρωσης, όπως αυτά περί των οποίων γίνεται λόγος στη σκέψη 201 της παρούσας απόφασης.

204 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Γενικό Δικαστήριο δεν υπέπεσε, στις σκέψεις 561 και 562 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, σε πλάνη περί το δίκαιο κατά την ερμηνεία του άρθρου 2, παράγραφος 3, και της αιτιολογικής σκέψης 25 του κανονισμού 139/2004, κρίνοντας ότι οι έννοιες, αφενός, της δημιουργίας ή της ενίσχυσης δεσπόζουσας θέσης και, αφετέρου, της ύπαρξης μη συντονισμένων οριζόντιων αποτελεσμάτων που απορρέουν από την εξάλειψη σημαντικής ανταγωνιστικής πίεσης σε ολιγοπωλιακή αγορά είναι συμβατές μεταξύ τους και δεν αποκλείουν η μία την άλλη.

205 Επομένως, η πρώτη αιτίαση πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη.

206 Όσον αφορά την ένσταση απαραδέκτου που προέβαλε η Επιτροπή σε σχέση με τη δεύτερη αιτίαση υποστηρίζοντας ότι η thyssenkrupp δεν είχε τεκμηριώσει την αιτίαση αυτή με συγκεκριμένα νομικά επιχειρήματα, αρκεί να επισημανθεί ότι, με την αίτησή της αναιρέσεως, η εν λόγω εταιρία προέβαλε αρκούντως συγκεκριμένα νομικά επιχειρήματα. Αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η Επιτροπή, με τα επιχειρήματα αυτά η thyssenkrupp δεν ζητεί από το Δικαστήριο να προβεί σε νέα εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών της υπό κρίση υπόθεσης. Επομένως, η ένσταση απαραδέκτου πρέπει να απορριφθεί.

207 Όσον αφορά το βάσιμο της δεύτερης αιτίασης, επιβάλλεται η διαπίστωση, πρώτον, ότι, αντιθέτως προς ό,τι υποστηρίζει η thyssenkrupp, το Γενικό Δικαστήριο προέβη σε ιδία ανάλυση της επιχειρηματολογίας της εταιρίας αυτής όσον αφορά το ζήτημα εάν, εν προκειμένω, η Επιτροπή είχε στηριχθεί στους ίδιους παράγοντες για να καταλήξει σε δύο διαφορετικά συμπεράσματα.

208 Πράγματι, από τις σκέψεις 564 και 565 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης προκύπτει ότι το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι, στις αιτιολογικές σκέψεις 1413 έως 1419 της επίδικης απόφασης, η Επιτροπή είχε αναλύσει χωριστά, αφενός, τη δημιουργία δεσπόζουσας θέσης και, αφετέρου, την ύπαρξη μη συντονισμένων οριζόντιων αποτελεσμάτων, έστω και αν οι δύο αυτές αναλύσεις στηρίζονταν, εν μέρει, στα ίδια πραγματικά στοιχεία. Ειδικότερα, το Γενικό Δικαστήριο διευκρίνισε, στη σκέψη 564 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, ότι «η Επιτροπή διαπίστωσε, πρωτίστως, στηριζόμενη στις εκτιμήσεις που εκτίθενται στα σημεία 9.5.3 έως 9.5.12 της επίδικης απόφασης, ότι είχε δημιουργηθεί δεσπόζουσα θέση βάσει των μεριδίων αγοράς και διαφόρων άλλων στοιχείων που μνημονεύονται στα σημεία 9.5.3 έως 9.5.9 της επίδικης απόφασης και, επικουρικώς, ότι υπήρχαν μη συντονισμένα οριζόντια αποτελέσματα που απορρέουν από την εξάλειψη σημαντικής ανταγωνιστικής πίεσης».

209 Όσον αφορά το γεγονός ότι οι αναλύσεις αυτές στηρίζονταν, εν μέρει, στα ίδια πραγματικά στοιχεία, στη σκέψη 565 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι «η ανάλυση της Επιτροπής σχετικά με τη δεσπόζουσα θέση καθώς και εκείνη σχετικά με τα μη συντονισμένα οριζόντια αποτελέσματα δεν μπορούν να πραγματοποιηθούν παρά μόνον επί τη βάσει των ίδιων κατ' ανάγκην πραγματικών στοιχείων, όπως τα μερίδια αγοράς και η παραγωγική ικανότητα, οι εισαγωγές, η αντίδραση των ανταγωνιστών και η αγοραστική δύναμη, όπως τα στοιχεία αυτά εξετάστηκαν στα επιμέρους τμήματα του σημείου 9.5 της [επίδικης] απόφασης, δεδομένου ότι τα ίδια στοιχεία έπρεπε να ληφθούν υπόψη και για τις δύο αναλύσεις».

210 Επομένως, από το ανωτέρω σκεπτικό του Γενικού Δικαστηρίου προκύπτει ότι προέβη το ίδιο σε εξέταση της ανάλυσης της Επιτροπής σχετικά με τα αποτελέσματα της επίμαχης συγκέντρωσης.

211 Δεύτερον, δεδομένου ότι, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 202 έως 204 της παρούσας απόφασης, οι έννοιες, αφενός, της δημιουργίας ή της ενίσχυσης δεσπόζουσας θέσης και, αφετέρου, της ύπαρξης μη συντονισμένων οριζόντιων αποτελεσμάτων που απορρέουν από την εξάλειψη

σημαντικής ανταγωνιστικής πίεσης σε ολιγοπωλιακή αγορά δεν αποκλείουν η μία την άλλη και ότι τα πλέον σαφή μη συντονισμένα οριζόντια αποτελέσματα επέρχονται όταν η προκύπτουσα από συγκέντρωση οντότητα αποκτά ή ενισχύει ατομική δεσπόζουσα θέση, δεν μπορεί να προσαφθεί στο Γενικό Δικαστήριο ότι υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας, στη σκέψη 565 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, ότι η Επιτροπή μπορούσε έως έναν βαθμό να στηριχθεί στους ίδιους παράγοντες και ενδείξεις για να αποδείξει ότι η σχεδιαζόμενη συγκέντρωση ήταν πιθανό να οδηγήσει στη δημιουργία δεσπόζουσας θέσης ή σε μη συντονισμένα οριζόντια αποτελέσματα.

212 Τρίτον και τελευταίον, όσον αφορά το επιχείρημα της thyssenkrupp ότι, στη σκέψη 563 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο εσφαλμένως έκρινε ότι η ίδια δεν είχε αναφερθεί σε κανένα συγκεκριμένο στοιχείο της ανάλυσης της Επιτροπής για να στηρίξει την αιτίασή της ότι το θεσμικό αυτό όργανο δεν είχε κάνει διάκριση μεταξύ των δύο θεωριών της περί προσβολής του ανταγωνισμού, αρκεί η επισήμανση ότι, καθόσον η thyssenkrupp δεν απέδειξε ότι το Γενικό Δικαστήριο κακώς έκρινε, στις σκέψεις 564 και 565 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, ότι η Επιτροπή είχε διακρίνει τα στοιχεία στα οποία στηρίζονται οι δύο αυτές θεωρίες, το επιχείρημα αυτό πρέπει να απορριφθεί ως αλυσιτελές.

213 Υπό τις συνθήκες αυτές, η δεύτερη αιτίαση της thyssenkrupp πρέπει επίσης να απορριφθεί ως αβάσιμη.

214 Όσον αφορά την τρίτη και τελευταία αιτίαση, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, καθόσον το επιχείρημα της thyssenkrupp που εκτίθεται στη σκέψη 567 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης και εξετάστηκε στις σκέψεις 567 και 568 της απόφασης αυτής αφορούσε μόνον το ζήτημα εάν η εκτίμηση της Επιτροπής σχετικά με τα στοιχεία που είναι ικανά να αποδείξουν τη δημιουργία ή την ενίσχυση δεσπόζουσας θέσης πρέπει να πραγματοποιείται κατά τρόπο διαφορετικό από την εκτίμηση των λοιπών μη συντονισμένων αποτελεσμάτων, δεν μπορεί να προσαφθεί στο Γενικό Δικαστήριο ότι δεν προέβη το ίδιο σε ανάλυση της οικονομικής εκτίμησης της Επιτροπής όταν προσπαθούσε να απαντήσει ακριβώς στο επιχείρημα αυτό.

215 Συγκεκριμένα, στη σκέψη 568 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο υπογράμμισε, αφενός, ότι, «όσον αφορά την αγορά του ΤΡ, η Επιτροπή αξιολόγησε τα κίνητρα της ΑΜ να αντιμετωπίσει μια ενδεχόμενη αύξηση των τιμών εκ μέρους της προκύπτουσας από τη σχεδιαζόμενη συγκέντρωση οντότητας, λαμβάνοντας ιδίως υπόψη οικονομικά στοιχεία, όπως η ολιγοπωλιακή δομή της αγοράς, η μειωμένη προθυμία των πελατών να αυξήσουν την εξάρτησή τους από την ΑΜ, το γεγονός ότι η αντιμετώπιση ενδεχόμενης αύξησης των τιμών θα οδηγούσε σε μείωση των τιμών στο σύνολο του όγκου παραγωγής και η έλλειψη πλεονάζουσας παραγωγικής ικανότητας εκ μέρους της ΑΜ (αιτιολογικές σκέψεις 1288 και 1289)». Αφετέρου, «όσον αφορά την αγορά ECCS, η Επιτροπή αξιολόγησε τα κίνητρα της ΑΜ να αντισταθμίσει μια τέτοια αύξηση, στηριζόμενη ιδίως στην ολιγοπωλιακή διάρθρωση της αγοράς και σε ανάλυση των εσωτερικών εγγράφων της προσφεύγουσας από τα οποία προέκυπτε, κατά την προσφεύγουσα, η πιθανή συμπεριφορά της ΑΜ στην εν λόγω αγορά (αιτιολογικές σκέψεις 1294 έως 1297)». Επιπλέον, δεδομένου ότι η thyssenkrupp δεν απέδειξε ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο στις σκέψεις 567 και 568 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, οι αιτιάσεις της σχετικά με τη σκέψη 566 της απόφασης αυτής είναι αλυσιτελείς.

216 Υπό τις συνθήκες αυτές, η τρίτη και τελευταία αιτίαση της thyssenkrupp πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη. Κατά συνέπεια, το πρώτο σκέλος του τρίτου λόγου αναιρέσεως απορρίπτεται.

Επί του δευτέρου σκέλους του τρίτου λόγου αναιρέσεως

– *Επιχειρήματα των διαδίκων*

217 Με την πρώτη αιτίασή της, η thyssenkrupp υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο παρερμήνευσε το περιεχόμενο της πρώτης αιτίασης του πέμπτου σκέλους του τρίτου λόγου ακυρώσεως και δεν προσδιόρισε ορθώς τα κριτήρια βάσει των οποίων έπρεπε να εκτιμηθεί εάν η TSE μπορούσε να χαρακτηριστεί ως «σημαντικός παράγοντας του ανταγωνισμού».

218 Συγκεκριμένα, με την αιτίαση αυτή, η thyssenkrupp ισχυρίζεται ότι είχε υποστηρίξει, ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, ότι, στην επίδικη απόφαση, η Επιτροπή δεν είχε προσδιορίσει το εφαρμοστέο νομικό κριτήριο για τον χαρακτηρισμό της TSE ως «σημαντικού παράγοντα του ανταγωνισμού» ούτε είχε αναλύσει εάν η επίμαχη κατάσταση ενέπιπτε σε μία από τις δύο περιπτώσεις που περιγράφονται στα σημεία 37 και 38 των κατευθυντήριων γραμμών για τις οριζόντιες συγκεντρώσεις. Κατά την thyssenkrupp, η Επιτροπή απλώς ανέφερε, στην αιτιολογική σκέψη 965 της επίδικης απόφασης, ότι, πριν από τη σχεδιαζόμενη συγκέντρωση, η TSE αποτελούσε σημαντικό παράγοντα του ανταγωνισμού, ακόμη και πέραν αυτού που θα μπορούσε να υποδηλώνει το τότε μερίδιό της στην αγορά, ιδίως διότι σχεδίαζε ενεργά να επεκτείνει την παρουσία της στη σχετική αγορά.

219 Στο πλαίσιο αυτό, η thyssenkrupp υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο κακώς προέβη, στη σκέψη 463 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, σε ευρύτατη ερμηνεία της έννοιας του «σημαντικού παράγοντα του ανταγωνισμού» και, ως εκ τούτου, υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας συναφώς ότι η έννοια αυτή καλύπτει καταστάσεις στις οποίες τα μερίδια αγοράς ορισμένης επιχείρησης παρέχουν απλώς μια χρήσιμη πρώτη ένδειξη για τη σημασία των παραγόντων της αγοράς από απόψεως ανταγωνισμού.

220 Επιπλέον, το Γενικό Δικαστήριο όφειλε, κατά την άποψή της, να είχε λάβει υπόψη τα συμπεράσματα που απορρέουν από τη σκέψη 174 της απόφασης της 28ης Μαΐου 2020, CK Telecoms UK Investments κατά Επιτροπής (T-399/16, EU:T:2020:217), κατά τα οποία ένας «σημαντικός παράγοντας του ανταγωνισμού» πρέπει να διακρίνεται από απόψεως συνεπειών στον ανταγωνισμό από τους ανταγωνιστές του, διότι άλλως οποιαδήποτε επιχείρηση σε ολιγοπωλιακή αγορά ασκεί ανταγωνιστική πίεση θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως «σημαντικός παράγοντας του ανταγωνισμού».

221 Με τη δεύτερη αιτίασή της, η thyssenkrupp προβάλλει έξι κύρια επιχειρήματα.

222 Πρώτον, η εκτίμηση στην οποία προέβη το Γενικό Δικαστήριο κατά την εξέταση της δεύτερης αιτίασης του πέμπτου σκέλους του τρίτου λόγου ακυρώσεως ενέχει, κατά την άποψή της, πλάνη περί το δίκαιο, δεδομένου ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν άσκησε αποτελεσματικό δικαστικό έλεγχο. Ειδικότερα, η thyssenkrupp εκτιμά ότι, ιδίως στις σκέψεις 476, 478, 484 και 486 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο περιορίστηκε στο να επαναλάβει και να περιγράψει την εκτίμηση της Επιτροπής όπως αυτή περιλαμβάνεται στην επίδικη απόφαση και δεν εξέθεσε τους λόγους που θα επέτρεπαν να γίνει αντιληπτό εάν το Γενικό Δικαστήριο εκτιμούσε ότι τα επιχειρήματα και τα αποδεικτικά στοιχεία που είχε προσκομίσει η Επιτροπή αρκούσαν για να στηρίξουν τις διαπιστώσεις της ότι, κατ' ουσίαν, η TSE πραγματοποιεί επενδύσεις υψηλότερες του μέσου όρου και επικεντρώνεται στην αύξηση του μεριδίου της αγοράς στον τομέα του Auto HDG.

223 Δεύτερον, η thyssenkrupp φρονεί ότι το Γενικό Δικαστήριο κακώς έκρινε, στη σκέψη 477 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, ότι, όσον αφορά τα στοιχεία που προσκομίσθηκαν για να αποδειχθεί ότι άλλοι προμηθευτές Auto HDG πραγματοποιούσαν επίσης, κατά τον ίδιο χρόνο, ανάλογες επενδύσεις με αυτές που πραγματοποίησε η TSE στον εν λόγω τομέα, έπρεπε να δοθεί μεγαλύτερη βαρύτητα στις δηλώσεις που είχαν κάνει οι προμηθευτές αυτοί στο πλαίσιο της έρευνας αγοράς της Επιτροπής από ό,τι στα αποδεικτικά στοιχεία που είχαν προσκομίσει η thyssenkrupp και η TSE.

224 Τρίτον, στις σκέψεις 478 και 485 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο εσφαλμένως παρέπεμψε στην αιτιολογική σκέψη 1079 της επίδικης απόφασης κατά την εκ μέρους του εξέταση της εκτίμησης της Επιτροπής σχετικά με το εάν η TSE μπορούσε να χαρακτηριστεί ως «σημαντικός παράγοντας του ανταγωνισμού». Κατά την άποψή της, η εν λόγω αιτιολογική σκέψη ουδεμία σχέση έχει με την εκτίμηση αυτή.

225 Τέταρτον, η thyssenkrupp εκτιμά ότι η σκέψη 482 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης ενέχει αντιφατική αιτιολογία. Όπως ισχυρίζεται, αφενός, στην εν λόγω σκέψη 482, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε ότι η Επιτροπή δεν είχε υποπέσει σε πλάνη εκτιμήσεως κρίνοντας ότι τα οικονομικά στοιχεία που είχαν προσκομίσει η thyssenkrupp και η TSE και τα οποία αφορούσαν την εξέλιξη του μεριδίου αγοράς της TSE κατά τα έτη 2012 έως 2017 δεν ήταν καθοριστικά για τον χαρακτηρισμό της εταιρίας αυτής ως «σημαντικού παράγοντα του ανταγωνισμού», μεταξύ άλλων, διότι, όπως προκύπτει από την αιτιολογική σκέψη 901 της επίδικης απόφασης, μετά την πραγματοποίηση των επενδύσεων, ορισμένα στοιχεία του ενεργητικού της TSE επρόκειτο κατά πάσα πιθανότητα να διατεθούν για τους σκοπούς της εκσυγχρονισμένης παραγωγής το νωρίτερο κατά τα έτη 2019 έως 2021.

226 Αφετέρου, στην εν λόγω σκέψη 482 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι, όπως προέκυπτε από την αιτιολογική σκέψη 901 της επίδικης απόφασης, η Επιτροπή δεν είχε υποθέσει ότι κατά την περίοδο 2019-2021 το μερίδιο αγοράς της TSE θα αυξανόταν.

227 Στο πλαίσιο αυτό, η thyssenkrupp διευκρινίζει ότι, εάν η Επιτροπή θεωρούσε ότι το μερίδιο αγοράς της TSE δεν είχε αυξηθεί σημαντικά στο παρελθόν διότι ορισμένα από τα στοιχεία του ενεργητικού της δεν είχαν ακόμη αρχίσει να χρησιμοποιούνται για τους σκοπούς της εκσυγχρονισμένης παραγωγής, θα έπρεπε να είχε υποθέσει ότι το μερίδιο αγοράς της TSE θα αυξανόταν μόλις άρχιζε η εκσυγχρονισμένη παραγωγή. Σε αντίθετη περίπτωση, δεν θα υπήρχε κανένα επιχείρημα βάσει του οποίου η Επιτροπή θα μπορούσε να χαρακτηρίσει την TSE ως «σημαντικό παράγοντα του ανταγωνισμού».

228 Επιπλέον, κατά την thyssenkrupp, το Γενικό Δικαστήριο δεν έλαβε υπόψη το επιχείρημά της ότι δεν ήταν δυνατό να προεξοφληθεί αύξηση της ανταγωνιστικότητας της TSE μετά την έναρξη της εκσυγχρονισμένης παραγωγής χωρίς να ληφθούν υπόψη τα αποτελέσματα αντίστοιχων γνωστών επενδύσεων που είχαν πραγματοποιήσει παράλληλα οι ανταγωνιστές της TSE.

229 Πέμπτον, η thyssenkrupp υποστηρίζει ότι, στη σκέψη 487 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο παρέλειψε να εξετάσει αυτοτελώς το επιχείρημά της ότι, κατ' ουσίαν, οι επενδύσεις της TSE είχαν ως μόνο σκοπό να καλύψουν την απόσταση από τις επενδύσεις των ανταγωνιστών της. Στο πλαίσιο αυτό, το Γενικό Δικαστήριο παραμόρφωσε και την αιτιολογική σκέψη 897 της επίδικης απόφασης, διαπιστώνοντας ότι η thyssenkrupp και η TSE είχαν παραδεχθεί ότι δεν διέθεταν αποδεικτικά στοιχεία προς στήριξη του ισχυρισμού τους. Στην πραγματικότητα, η thyssenkrupp και η TSE αναγνώρισαν απλώς ότι το γεγονός στο οποίο είχαν

στηριχθεί συναφώς δεν αναφερόταν ρητώς στα προσκομισθέντα από αυτές αποδεικτικά στοιχεία. Επιπλέον, όπως ισχυρίζεται η thyssenkrupp, το Γενικό Δικαστήριο δεν εξέτασε τα αποδεικτικά στοιχεία που είχε στη διάθεσή του.

230 Έκτον, η thyssenkrupp υποστηρίζει ότι, στη σκέψη 490 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε το επιχείρημά της ότι η Επιτροπή δεν είχε λάβει υπόψη αποδεικτικά στοιχεία που είχαν προσκομίσει η thyssenkrupp και η TSE προκειμένου να αποδείξουν ότι ορισμένοι πελάτες και ανταγωνιστές δεν συμμερίζονταν τον χαρακτηρισμό της TSE ως «σημαντικού παράγοντα του ανταγωνισμού», χωρίς να προβεί σε ιδία ανάλυση και χωρίς να προσδιορίσει τις αιτιολογικές σκέψεις της επίδικης απόφασης που αφορούν την εξέταση των αποδεικτικών αυτών στοιχείων από την Επιτροπή.

231 Η Επιτροπή αντικρούει την επιχειρηματολογία της thyssenkrupp.

– *Εκτίμηση του Δικαστηρίου*

232 Όσον αφορά την πρώτη αιτίαση της thyssenkrupp με την οποία προβάλλεται, κατ' ουσίαν, ότι το Γενικό Δικαστήριο παρανόησε το περιεχόμενο της πρώτης αιτίασης του πέμπτου σκέλους του τρίτου λόγου ακυρώσεως και δεν προσδιόρισε ορθώς τα κρίσιμα κριτήρια για να εκτιμηθεί εάν η TSE μπορούσε να χαρακτηριστεί ως «σημαντικός παράγοντας του ανταγωνισμού», επισημαίνεται, πρώτον, ότι το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε την πρώτη αιτίαση του πέμπτου σκέλους του τρίτου λόγου ακυρώσεως στις σκέψεις 454 έως 464 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης.

233 Στις σκέψεις 454 έως 458 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο παρέθεσε την επιχειρηματολογία της thyssenkrupp. Από τα σημεία αυτά προκύπτει, κατ' ουσίαν, ότι, με την πρώτη αιτίαση του πέμπτου σκέλους του τρίτου λόγου ακυρώσεως, η εταιρία αυτή υποστήριξε ότι, στις αιτιολογικές σκέψεις 883 επ. της επίδικης απόφασης, η Επιτροπή δεν είχε εφαρμόσει ορθώς τα κριτήρια για τον ορισμό της έννοιας του «σημαντικού παράγοντα του ανταγωνισμού» που διαλαμβάνονται στα σημεία 37 και 38 των κατευθυντήριων γραμμών για τις οριζόντιες συγκεντρώσεις.

234 Όπως προκύπτει από τα σημεία 100 έως 102 του δικογράφου της προσφυγής, η thyssenkrupp επικαλέστηκε πράγματι ως κρίσιμα κριτήρια τις δύο περιπτώσεις που περιγράφονται στα σημεία 37 και 38 των κατευθυντήριων γραμμών για τις οριζόντιες συγκεντρώσεις και υποστήριξε ότι, στην επίδικη απόφαση, η Επιτροπή δεν είχε εξετάσει κατά πόσον είχαν εφαρμογή τα κριτήρια της έννοιας του «σημαντικού παράγοντα του ανταγωνισμού».

235 Επομένως, το Γενικό Δικαστήριο δεν παρανόησε το περιεχόμενο της πρώτης αιτίασης του πέμπτου σκέλους του τρίτου λόγου ακυρώσεως.

236 Δεύτερον, όσον αφορά την αιτίαση της thyssenkrupp ότι, κατ' ουσίαν, το Γενικό Δικαστήριο, αφενός, δεν προσδιόρισε ορθώς τα κρίσιμα κριτήρια προκειμένου να καθοριστεί εάν η TSE μπορούσε να χαρακτηριστεί ως «σημαντικός παράγοντας του ανταγωνισμού» και, αφετέρου, κακώς προέβη, στη σκέψη 463 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, σε ευρύτατη ερμηνεία της έννοιας του «σημαντικού παράγοντα του ανταγωνισμού», επισημαίνεται ότι, στις σκέψεις 460 και 461 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο υπενθύμισε το περιεχόμενο των σημείων 37 και 38 των κατευθυντήριων γραμμών για τις οριζόντιες συγκεντρώσεις τα οποία εισάγουν την έννοια αυτή.

237 Στη σκέψη 462 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε ότι οι δύο περιπτώσεις που εκτίθενται στα σημεία 37 και 38 των κατευθυντήριων γραμμών για τις οριζόντιες συγκεντρώσεις κατά τις οποίες, αφενός, μια επιχείρηση που έχει εισέλθει προσφάτως στην οικεία αγορά ενδέχεται να ασκήσει μελλοντικά σημαντική ανταγωνιστική πίεση στις άλλες επιχειρήσεις που δραστηριοποιούνται στην αγορά αυτή και, αφετέρου, μια επιχείρηση με σχετικά μικρό μερίδιο αγοράς μπορεί παρ' όλα αυτά να αποτελεί σημαντικό παράγοντα ανταγωνισμού εάν τα υπό ανάπτυξη προϊόντα της έχουν καλές προοπτικές, αποτελούν απλώς παραδείγματα καταστάσεων στις οποίες μπορεί να υφίσταται σημαντικός παράγοντας του ανταγωνισμού.

238 Επιπλέον, στη σκέψη 463 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι, όπως προκύπτει από το σημείο 37 των κατευθυντήριων γραμμών για τις οριζόντιες συγκεντρώσεις, η έννοια του «σημαντικού παράγοντα του ανταγωνισμού» επιτρέπει να λαμβάνονται υπόψη καταστάσεις στις οποίες τα μερίδια αγοράς ορισμένης επιχείρησης θα μπορούσαν να οδηγήσουν σε υποτίμηση της σημασίας της από απόψεως ανταγωνισμού. Κατά το Γενικό Δικαστήριο, η έννοια αυτή είναι συμβατή με το σημείο 14 των εν λόγω κατευθυντήριων γραμμών, κατά το οποίο τα μερίδια αγοράς, αν και κρίσιμα, παρέχουν απλώς μια χρήσιμη πρώτη ένδειξη για τη σημασία των παραγόντων της αγοράς από απόψεως ανταγωνισμού. Το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, επομένως, ότι εναπόκειται στην Επιτροπή να προβεί σε ενδελεχή ανάλυση των συνθηκών ανταγωνισμού λαμβάνοντας επίσης υπόψη παράγοντες άλλους πλην των μεριδίων αγοράς, όπως τα αποτελέσματα της συγκέντρωσης επί του μεταξύ των μετεχουσών στη συγκέντρωση επιχειρήσεων ανταγωνισμού και τις πιθανές αντιδράσεις των πελατών και των ανταγωνιστών.

239 Στο πλαίσιο αυτό, στις σκέψεις 464 έως 466 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε, κατ' ουσίαν, ότι η Επιτροπή είχε προβεί σε τέτοια λεπτομερή ανάλυση του ανταγωνισμού μεταξύ των μετεχουσών στη σχεδιαζόμενη συγκέντρωση επιχειρήσεων και της ανταγωνιστικής πίεσης που ασκούσε η TSE στην αγορά του Auto HDG. Ως εκ τούτου, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι το θεσμικό αυτό όργανο είχε αναλύσει τον ρόλο, τη συγκεκριμένη παραγωγική ικανότητα και τη θέση της TSE σε σχέση με άλλους παράγοντες και είχε διαπιστώσει ότι η TSE διέφερε από την πλειονότητα των άλλων αυτών παραγόντων.

240 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, σύμφωνα με τη συνδυασμένη ανάγνωση των σημείων 26, 37 και 38 των κατευθυντήριων γραμμών για τις οριζόντιες συγκεντρώσεις, η εξάλειψη ενός «σημαντικού παράγοντα ανταγωνισμού» είναι, κατ' αρχήν, μία από τις παραμέτρους που μπορούν να αυξήσουν την πιθανότητα εμφάνισης σημαντικών μη συντονισμένων αποτελεσμάτων από μια συγκέντρωση, βάσει των οποίων μπορεί να αξιολογηθεί, μεταξύ άλλων, εάν η συγκέντρωση θα είχε ως αποτέλεσμα την εξάλειψη των σημαντικών ανταγωνιστικών πιέσεων που ασκούνταν μεταξύ των μετεχουσών στη συγκέντρωση επιχειρήσεων (απόφαση της 13ης Ιουλίου 2023, Επιτροπή κατά CK Telecoms UK Investments, C-376/20 P, EU:C:2023:561, σκέψη 160).

241 Επιπλέον, από τη νομολογία προκύπτει ότι η έννοια του «σημαντικού παράγοντα ανταγωνισμού» δεν είναι δυνατόν να εφαρμόζεται αποκλειστικώς και μόνο σε επιχειρήσεις που επιδίδονται σε ιδιαίτερα επιθετικό ανταγωνισμό από απόψεως τιμών και ασκούν πιέσεις στους ανταγωνιστές τους στην αγορά ώστε να ευθυγραμμισθούν με τις τιμές τους ή σε επιχειρήσεις των οποίων η τιμολογιακή πολιτική θα ήταν ικανή να μεταβάλει σημαντικά τη δυναμική του ανταγωνισμού στη σχετική αγορά (απόφαση της 13ης Ιουλίου 2023, Επιτροπή κατά CK Telecoms UK Investments, C-376/20 P, EU:C:2023:561, σκέψη 166).

242 Κατ' αυτόν τον τρόπο, το Δικαστήριο έχει ήδη κρίνει ότι, για να χαρακτηρισθεί μια επιχείρηση ως «σημαντικός παράγοντας ανταγωνισμού», αρκεί, όπως εκτίθεται στο σημείο 37 των κατευθυντήριων γραμμών για τις οριζόντιες συγκεντρώσεις, να έχει μεγαλύτερη επιρροή στην ανταγωνιστική διαδικασία απ' όσο δείχνουν τα μερίδια αγοράς της ή άλλοι ανάλογοι δείκτες (απόφαση της 13ης Ιουλίου 2023, Επιτροπή κατά CK Telecoms UK Investments, C-376/20 P, EU:C:2023:561, σκέψη 167).

243 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Γενικό Δικαστήριο δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κατά το μέρος που προσδιόρισε τα κρίσιμα κριτήρια προκειμένου να καθοριστεί εάν η TSE μπορούσε να χαρακτηριστεί ως «σημαντικός παράγοντας του ανταγωνισμού», ερμήνευσε την έννοια του «σημαντικού παράγοντα του ανταγωνισμού» ως περιλαμβάνουσα επίσης καταστάσεις στις οποίες τα μερίδια αγοράς θα μπορούσαν να οδηγήσουν σε υποτίμηση της σημασίας ορισμένης επιχείρησης και έκρινε ότι εναπόκειτο στην Επιτροπή να προβεί σε ενδελεχή ανάλυση των συνθηκών ανταγωνισμού λαμβάνοντας υπόψη και άλλους παράγοντες, όπως τα αποτελέσματα της συγκέντρωσης επί του μεταξύ των οικείων επιχειρήσεων ανταγωνισμού και τις πιθανές αντιδράσεις των πελατών και των ανταγωνιστών.

244 Επομένως, η πρώτη αιτίαση πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη.

245 Η δεύτερη αιτίαση περιλαμβάνει έξι κύρια επιχειρήματα.

246 Όσον αφορά το πρώτο επιχείρημα που προβάλλεται στο πλαίσιο της δεύτερης αιτίασης, περί του οποίου γίνεται λόγος στη σκέψη 222 της παρούσας απόφασης, υπενθυμίζεται ότι η έκταση του ελέγχου νομιμότητας τον οποίο προβλέπει το άρθρο 263 ΣΛΕΕ καλύπτει όλα τα στοιχεία των αποφάσεων της Επιτροπής, τον εμπεριστατωμένο έλεγχο των οποίων διασφαλίζει το Γενικό Δικαστήριο, τόσο από νομικής όσο και από πραγματικής απόψεως, υπό το πρίσμα των λόγων που προβάλλει ο προσφεύγων και λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των στοιχείων που αυτός υποβάλλει στην κρίση του (πρβλ. απόφαση της 26ης Σεπτεμβρίου 2018, Infineon Technologies κατά Επιτροπής, C-99/17 P, EU:C:2018:773, σκέψη 48).

247 Επομένως, η έκταση του ελέγχου που ασκεί το Γενικό Δικαστήριο οριοθετείται από τους λόγους ακυρώσεως που προβάλλει ο προσφεύγων, εξαιρουμένων των λόγων δημοσίας τάξεως.

248 Αφενός, από τη σκέψη 468 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, την οποία δεν αμφισβητεί η thyssenkrupp, προκύπτει ότι η εταιρία αυτή περιορίστηκε, πρωτοδίκως, να δηλώσει ότι δεν αντιλαμβανόταν σαφώς σε ποια στοιχεία στήριξε η Επιτροπή τη διαπίστωσή της ότι η TSE είχε πραγματοποιήσει επενδύσεις άνω του μέσου όρου και είχε επικεντρωθεί στην αύξηση του μεριδίου της αγοράς στον τομέα του Auto HDG. Επιπλέον, η thyssenkrupp προσήψε στην Επιτροπή ότι είχε απορρίψει, με την αιτιολογική σκέψη 896 της επίδικης απόφασης, τα στοιχεία που είχαν προσκομίσει η thyssenkrupp και η TSE για να αποδείξουν ότι άλλοι προμηθευτές Auto HDG βρίσκονταν σε διαδικασία πραγματοποίησης επενδύσεων ανάλογων με εκείνες της TSE στον τομέα αυτόν, με την αιτιολογία ότι τα αποδεικτικά αυτά στοιχεία έρχονταν σε αντίθεση με τις απαντήσεις των ίδιων των προμηθευτών και των πελατών του λόγω τομέα.

249 Εξετάζοντας τις αιτιάσεις αυτές στις σκέψεις 475 έως 479 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, κατ' ουσίαν, ότι, αντιθέτως προς όσα υποστήριζε η thyssenkrupp, η επίδικη απόφαση περιείχε δέσμη ενδείξεων που καταδείκνυαν ότι η TSE είχε πραγματοποιήσει επενδύσεις άνω του μέσου όρου σε σχέση με τον Auto HDG και είχε επικεντρωθεί στην αύξηση του μεριδίου της αγοράς στον τομέα του Auto HDG. Ειδικότερα, στη σκέψη 476 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι δεν μπορούσε να προσαφθεί

στην Επιτροπή ότι δεν είχε παραθέσει τα αποδεικτικά στοιχεία στα οποία είχε στηριχθεί, δεδομένου ότι, όπως προκύπτει ιδίως από τις αιτιολογικές σκέψεις 884 έως 892, 948 και 954 της επίδικης απόφασης, η Επιτροπή είχε στηριχθεί στα εσωτερικά έγγραφα της thyssenkrupp και της TSE, καθώς και στις απαντήσεις των ανταγωνιστών και των πελατών στο πλαίσιο της διεξαχθείσας από αυτήν έρευνας αγοράς.

250 Επιπλέον, στις σκέψεις 477 και 478 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε ότι, όσον αφορά την αιτίαση της thyssenkrupp ότι η Επιτροπή δεν μπορούσε να απορρίψει, στην αιτιολογική σκέψη 896 της επίδικης απόφασης, τα αποδεικτικά στοιχεία που είχαν προσκομίσει η thyssenkrupp και η TSE για να αποδείξουν ότι άλλοι προμηθευτές Auto HDG βρίσκονταν επίσης σε διαδικασία πραγματοποίησης επενδύσεων ανάλογων με εκείνες της TSE, η Επιτροπή είχε επισημάνει, στην εν λόγω αιτιολογική σκέψη 896, ότι είχε στηριχθεί στην έρευνά της αγοράς για να τα απορρίψει.

251 Αφετέρου, στις σκέψεις 484 έως 486 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε τις αιτιάσεις της thyssenkrupp ότι η Επιτροπή δεν είχε συγκρίνει τις επενδύσεις της TSE με εκείνες των ανταγωνιστών της ούτε είχε λάβει υπόψη τις δαπάνες έρευνας και ανάπτυξης ή τα σχέδια εσωτερικής στρατηγικής των ανταγωνιστών αυτών.

252 Εντούτοις, από τις σκέψεις 484 έως 486 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης προκύπτει σαφώς ότι το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε τις αιτιάσεις αυτές και επισήμανε ότι, εν προκειμένω, η Επιτροπή είχε προβεί, στις αιτιολογικές σκέψεις 883 έως 966 της επίδικης απόφασης, σε λεπτομερή ανάλυση του ρόλου, της θέσης και της συγκεκριμένης παραγωγικής ικανότητας της TSE σε σχέση με άλλους παράγοντες της σχετικής αγοράς και διαπίστωσε ότι η TSE διέφερε από την πλειονότητα των άλλων αυτών παραγόντων. Στις σκέψεις 485 και 486 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο διευκρίνισε ότι, κατά την ανάλυσή της, η Επιτροπή είχε λάβει υπόψη, μεταξύ άλλων, τις επενδύσεις και τα σχέδια επέκτασης τεσσάρων ανταγωνιστών της TSE.

253 Υπό τις συνθήκες αυτές, η αιτίαση που διατυπώνει η thyssenkrupp κατά των σκέψεων 476, 478, 484 και 486 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης δεν είναι βάσιμη.

254 Όσον αφορά το δεύτερο επιχείρημα που προβάλλεται στο πλαίσιο της δεύτερης αιτίασης, περί του οποίου γίνεται λόγος στη σκέψη 223 της παρούσας απόφασης, αρκεί η επισήμανση ότι η thyssenkrupp δεν απέδειξε για ποιον λόγο το Γενικό Δικαστήριο δεν έπρεπε να είχε δώσει προτεραιότητα στις δηλώσεις άλλων προμηθευτών πλην της TSE όταν, όπως είχε επισημάνει η Επιτροπή, αυτοί βρίσκονταν σε καλύτερη θέση από την thyssenkrupp να αναλύσουν τα δικά τους επενδυτικά σχέδια.

255 Συνεπώς, το επιχείρημα αυτό της thyssenkrupp πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.

256 Όσον αφορά το τρίτο επιχείρημα που προβάλλεται στο πλαίσιο της δεύτερης αιτίασης, περί του οποίου γίνεται λόγος στη σκέψη 224 της παρούσας απόφασης, επισημαίνεται, αφενός, ότι, στη σκέψη 478 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο επιχειρεί να δώσει απάντηση στο επιχείρημα της thyssenkrupp με το οποίο η τελευταία προσάπτει στην Επιτροπή ότι δεν παρέθεσε τα αποδεικτικά στοιχεία στα οποία είχε στηριχθεί για να χαρακτηρίσει την TSE ως «σημαντικό παράγοντα του ανταγωνισμού».

257 Η thyssenkrupp δεν αμφισβητεί την εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου στη σκέψη 479 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης ότι η ίδια δεν απέδειξε ότι η Επιτροπή δεν ήταν σε θέση να στηριχθεί σε δέσμη πραγματικών, αξιόπιστων και συγκλινουσών ενδείξεων ικανών να στηρίξουν τα συμπεράσματα που είχαν διατυπωθεί συναφώς στις αιτιολογικές σκέψεις 883 έως 966 της επίδικης απόφασης.

258 Αφετέρου, στη σκέψη 485 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο επιχειρεί να δώσει απάντηση στο επιχείρημα της thyssenkrupp ότι η Επιτροπή δεν προέβη σε σύγκριση των επενδύσεων της TSE με εκείνες των ανταγωνιστών της προκειμένου να χαρακτηρίσει την TSE ως «σημαντικό παράγοντα του ανταγωνισμού».

259 Πάντως, ακόμη και αν υποτεθεί ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν έπρεπε να παραπέμψει στην αιτιολογική σκέψη 1079 της επίδικης απόφασης, δεδομένου ότι η αιτιολογική αυτή σκέψη δεν εντάσσεται στο τμήμα της απόφασης αυτής που αφορά ειδικώς το εάν η TSE αποτελεί σημαντικό παράγοντα του ανταγωνισμού, επισημαίνεται ότι, εν πάση περιπτώσει, το Γενικό Δικαστήριο στηρίχθηκε σε άλλες αιτιολογικές σκέψεις της εν λόγω απόφασης από τις οποίες προκύπτει ότι η Επιτροπή είχε όντως προβεί σε τέτοια σύγκριση.

260 Συγκεκριμένα, από τη σκέψη 484 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης προκύπτει ότι, στις αιτιολογικές σκέψεις 883 έως 966 της επίδικης απόφασης, η Επιτροπή ανέλυσε τον ρόλο και τη συγκεκριμένη παραγωγική ικανότητα της TSE καθώς και τη θέση της τελευταίας σε σχέση με άλλους παράγοντες της αγοράς και διαπίστωσε ότι η TSE διέφερε από την πλειονότητα των άλλων αυτών παραγόντων.

261 Από την αιτιολογική σκέψη 896 της επίδικης απόφασης, η οποία εξετάστηκε από το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 477 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, προκύπτει ότι η Επιτροπή είχε εξετάσει τον ισχυρισμό των μετεχουσών στη σχεδιαζόμενη συγκέντρωση επιχειρήσεων ότι οι ανταγωνιστές της TSE πραγματοποιούσαν οι ίδιοι επενδύσεις ανάλογες με εκείνες της TSE και είχε διαπιστώσει ότι ο ισχυρισμός αυτός ερχόταν σε αντίθεση με τις πληροφορίες που η ίδια είχε λάβει από τους εν λόγω ανταγωνιστές και τους καταναλωτές των επίμαχων προϊόντων.

262 Υπό τις συνθήκες αυτές, η επιχειρηματολογία της thyssenkrupp πρέπει να απορριφθεί ως αλυσιτελής.

263 Όσον αφορά το τέταρτο επιχείρημα που προβάλλεται στο πλαίσιο της δεύτερης αιτίασης, περί του οποίου γίνεται λόγος στις σκέψεις 225 έως 228 της παρούσας απόφασης, αρκεί η επισήμανση ότι το επιχείρημα αυτό αφορά επάλληλη αιτιολογία της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης. Δεδομένου ότι οι αιτιάσεις που στρέφονται κατά επάλληλης αιτιολογίας περιλαμβανόμενης σε απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου δεν επισύρουν την αναίρεση της απόφασης αυτής και είναι, ως εκ τούτου, αλυσιτελείς (απόφαση της 13ης Ιουλίου 2023, Επιτροπή κατά CK Telecoms UK Investments, C-376/20 P, EU:C:2023:561, σκέψη 96 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία), το επιχείρημα αυτό πρέπει να απορριφθεί ως αλυσιτελές.

264 Όσον αφορά το πέμπτο επιχείρημα που προβάλλεται στο πλαίσιο της δεύτερης αιτίασης, περί του οποίου γίνεται λόγος στη σκέψη 229 της παρούσας απόφασης, πρέπει να γίνει δεκτό ότι, ακόμη και αν υποτεθεί ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν συνόψισε ορθώς, στη σκέψη 487 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, την αιτιολογική σκέψη 897 της επίδικης απόφασης, ένα τέτοιο σφάλμα ουδεμία σχέση έχει με τον ισχυρισμό της thyssenkrupp ότι το Γενικό Δικαστήριο παρέλειψε να εξετάσει αυτοτελώς τον ισχυρισμό της ότι οι επενδύσεις της TSE αποσκοπούσαν απλώς στην κάλυψη της διαφοράς με τους ανταγωνιστές της. Πράγματι, στη σκέψη 488 της

απόφασης αυτής, την οποία δεν αμφισβητεί η thyssenkrupp, το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε ότι, εν πάση περιπτώσει, η Επιτροπή είχε απορρίψει τον ισχυρισμό αυτόν στις αιτιολογικές σκέψεις 920 έως 932 της επίδικης απόφασης και ότι η thyssenkrupp δεν είχε προσκομίσει κανένα αρκούντως πειστικό περί του αντιθέτου αποδεικτικό στοιχείο ικανό να ανατρέψει τις εκτιμήσεις στις οποίες προέβη η Επιτροπή στις εν λόγω αιτιολογικές σκέψεις.

265 Υπό τις συνθήκες αυτές, το πέμπτο επιχείρημα που προβλήθηκε στο πλαίσιο της δεύτερης αιτίασης, περί του οποίου γίνεται λόγος στη σκέψη 229 της παρούσας απόφασης, πρέπει να απορριφθεί.

266 Όσον αφορά το έκτο επιχείρημα που προβλήθηκε στο πλαίσιο της δεύτερης αιτίασης, περί του οποίου γίνεται λόγος στη σκέψη 230 της παρούσας απόφασης, διαπιστώνεται ότι το επιχείρημα αυτό της thyssenkrupp στηρίζεται σε εσφαλμένη ερμηνεία της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης.

267 Όπως προκύπτει από τις σκέψεις 473 και 490 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, οι οποίες περιέχουν σύνοψη των αιτιάσεων της thyssenkrupp, η εταιρία αυτή περιορίστηκε να υποστηρίξει ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου ότι η Επιτροπή είχε αγνοήσει τα εν λόγω αποδεικτικά στοιχεία. Το γεγονός αυτό επιβεβαιώνεται από την ανάγνωση του σημείου 107 του δικογράφου της προσφυγής.

268 Στο πλαίσιο αυτό, στη σκέψη 490 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε ακριβώς την αιτίαση αυτή και, παραπέμποντας στις αιτιολογικές σκέψεις 883 έως 966 της επίδικης απόφασης, διαπίστωσε ότι, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η thyssenkrupp, η Επιτροπή είχε λάβει υπόψη, στο πλαίσιο της εκ μέρους της εξέτασης του συνόλου των αποδεικτικών στοιχείων που είχε στη διάθεσή της, τα αποδεικτικά αυτά στοιχεία, πλην όμως έκρινε ότι δεν ήταν αρκούντως πειστικά ώστε να μεταβάλει την εκτίμησή της συναφώς.

269 Επομένως, δεν μπορεί να προσαφθεί στο Γενικό Δικαστήριο ότι δεν εκτίμησε το ίδιο τα αποδεικτικά στοιχεία που είχαν προσκομίσει οι μετέχουσες στη σχεδιαζόμενη συγκέντρωση επιχειρήσεις ή ότι δεν προσδιόρισε τις αιτιολογικές σκέψεις της επίδικης απόφασης στις οποίες η Επιτροπή είχε εξετάσει τα αποδεικτικά αυτά στοιχεία.

270 Υπό τις συνθήκες αυτές, η δεύτερη αιτίαση του δευτέρου σκέλους του τρίτου λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη.

271 Ως εκ τούτου, το δεύτερο σκέλος του τρίτου λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.

Επί του τρίτου σκέλους του τρίτου λόγου αναιρέσεως

– *Επιχειρήματα των διαδίκων*

272 Η thyssenkrupp υποστηρίζει ότι, αντιθέτως προς τα συμπεράσματα που απορρέουν από τις σκέψεις 227 επ. της απόφασης της 28ης Μαΐου 2020, CK Telecoms UK Investments κατά Επιτροπής (T-399/16, EU:T:2020:217), το Γενικό Δικαστήριο δεν απαίτησε από την Επιτροπή να αποδείξει έναν ιδιαίτερο βαθμό αμεσότητας μεταξύ της thyssenkrupp και της TSE, τόσο όσον αφορά την αγορά Auto HDG όσο και την αγορά του χάλυβα συσκευασίας. Επομένως, κατά την thyssenkrupp, το Γενικό Δικαστήριο προέβη σε εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή της έννοιας του όρου «άμεσοι ανταγωνιστές» που περιλαμβάνεται στο σημείο 28 των κατευθυντήριων γραμμών για τις οριζόντιες συγκεντρώσεις.

273 Πρώτον, στη σκέψη 532 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, με την οποία ολοκληρώνεται το τμήμα που αφορά τον Auto HDG, το Γενικό Δικαστήριο αναφέρθηκε στη διαπίστωση της Επιτροπής ότι η ανταγωνιστική σχέση μεταξύ της thyssenkrupp και της TSE είναι «άμεση» και όχι «ιδιαίτερα» άμεση. Η προσέγγιση όμως που ακολούθησε το Γενικό Δικαστήριο στις σκέψεις 513, 520 και 521 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης καταδεικνύει, κατά την άποψή της, ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν απαίτησε από την Επιτροπή να αποδείξει ότι η ανταγωνιστική σχέση μεταξύ των δύο αυτών εταιριών είναι ιδιαίτερα άμεση.

274 Δεύτερον, στο σύνολο του τμήματος της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης που αφορά τον χάλυβα συσκευασίας, ιδίως στις σκέψεις 740 έως 745 και 750 έως 752 της απόφασης αυτής, το Γενικό Δικαστήριο χαρακτήρισε τις μετέχουσες στη σχεδιαζόμενη συγκέντρωση επιχειρήσεις ως «άμεσους» ανταγωνιστές. Ειδικότερα, από τις εκτιμήσεις του Γενικού Δικαστηρίου στις σκέψεις 735, 739, 747 και 751 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης προκύπτει σαφώς ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν αναγνωρίζει ότι η αμεσότητα της ανταγωνιστικής σχέσης, κατά την έννοια των σημείων 28 επ. των κατευθυντηρίων γραμμών για τις οριζόντιες συγκεντρώσεις, απαιτεί ιδιαίτερο βαθμό αμεσότητας. Επομένως, κατά την άποψή της, από τις σκέψεις αυτές της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης προκύπτει ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν εφάρμοσε το κατάλληλο κριτήριο περί ενός ιδιαίτερου βαθμού αμεσότητας της ανταγωνιστικής σχέσης.

275 Η Επιτροπή αμφισβητεί τόσο το παραδεκτό όσο και το βάσιμο της επιχειρηματολογίας της thyssenkrupp.

276 Με το υπόμνημά της απαντήσεως, η thyssenkrupp αντιτείνει ότι το σκέλος αυτό είναι παραδεκτό, αφενός, για τον λόγο ότι, μολονότι η ίδια δεν χρησιμοποίησε τον όρο «ιδιαίτερα άμεση ανταγωνιστική σχέση» στο δικόγραφο της προσφυγής της, εντούτοις, μεταξύ άλλων από το σημείο 161 του δικογράφου αυτού προκύπτει ότι είχε παραπέμψει στο σημείο 28 των κατευθυντήριων γραμμών για τις οριζόντιες συγκεντρώσεις, καθώς και στο γεγονός ότι η Επιτροπή δεν είχε εφαρμόσει το ορθό κριτήριο του κατά πόσον οι μετέχουσες στη σχεδιαζόμενη συγκέντρωση επιχειρήσεις προσέφεραν προϊόντα τα οποία ένας πολύ μεγάλος αριθμός πελατών θεωρούσαν ότι αποτελούν την πρώτη ή τη δεύτερη επιλογή τους, όπερ θα καταδείκνυε την ύπαρξη ιδιαίτερα άμεσης ανταγωνιστικής σχέσης. Αφετέρου, υποστηρίζει ότι η ίδια είχε θέσει το ζήτημα αυτό κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.

– *Εκτίμηση του Δικαστηρίου*

277 Συναφώς, υπενθυμίζεται, όπως επισημάνθηκε στη σκέψη 123 της παρούσας απόφασης, ότι, κατά το άρθρο 170, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, η αίτηση αναιρέσεως δεν μπορεί να μεταβάλει το αντικείμενο της ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου δίκης. Όταν έχει ασκηθεί αναίρεση, η αρμοδιότητα του Δικαστηρίου περιορίζεται στον έλεγχο της νομικής λύσης που δόθηκε κατόπιν της εξέτασης των ισχυρισμών που προβλήθηκαν πρωτοδίκως. Συνεπώς, οι διάδικοι δεν επιτρέπεται να προβάλουν για πρώτη φορά ενώπιον του Δικαστηρίου λόγο που δεν είχαν προβάλει ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, διότι άλλως θα τους παρεχόταν η δυνατότητα να υποβάλουν στην κρίση του Δικαστηρίου, του οποίου η αρμοδιότητα στις αναιρετικές διαδικασίες είναι περιορισμένη, διαφορά με αντικείμενο ευρύτερο της διαφοράς που εκδίκασε το Γενικό Δικαστήριο.

278 Εν προκειμένω, από το δικόγραφο της προσφυγής, και ειδικότερα από το σημείο 161 του δικογράφου αυτού, προκύπτει ότι, μολονότι η thyssenkrupp παρέπεμψε στο σημείο 28 των κατευθυντήριων γραμμών για τις οριζόντιες συγκεντρώσεις, εντούτοις δεν προσήψε στην Επιτροπή ότι είχε υποπέσει σε πλάνη διότι, κατά τον προσδιορισμό της αμεσότητας της

ανταγωνιστικής σχέσης μεταξύ της thyssenkrupp και της TSE, είχε εφαρμόσει ένα κριτήριο λιγότερο αυστηρό από εκείνο κατά το οποίο η ανταγωνιστική σχέση μεταξύ των δύο αυτών επιχειρήσεων έπρεπε να χαρακτηριστεί ως «ιδιαίτερα άμεση». Στην πραγματικότητα, η thyssenkrupp αρκέστηκε να δηλώσει ότι η εκτίμηση περί αμεσότητας της ανταγωνιστικής σχέσης συνίσταται κατ' ουσίαν σε οικονομική εκτίμηση της δυνατότητας υποκατάστασης των προϊόντων των μετεχουσών στη σχεδιαζόμενη συγκέντρωση επιχειρήσεων και ότι οι ερωτήσεις που είχε θέσει η Επιτροπή στους πελάτες προκειμένου να καθοριστεί η αμεσότητα της ανταγωνιστικής σχέσης μεταξύ μετεχουσών στη σχεδιαζόμενη συγκέντρωση επιχειρήσεων ήταν εσφαλμένες.

279 Όσον αφορά την επιχειρηματολογία της thyssenkrupp ότι, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, η εταιρία αυτή είχε ρητώς δηλώσει, παραπέμποντας στην απόφαση της 28ης Μαΐου 2020, CK Telecoms UK Investments κατά Επιτροπής (T-399/16, EU:T:2020:217), ότι η Επιτροπή όφειλε να είχε αποδείξει ότι η ανταγωνιστική σχέση μεταξύ της thyssenkrupp και της TSE είναι «ιδιαίτερα άμεση» όσον αφορά τόσο την αγορά Auto HDG όσο και την αγορά του χάλυβα συσκευασίας, αρκεί η διαπίστωση ότι η thyssenkrupp δεν προσκόμισε κανένα αποδεικτικό στοιχείο ικανό να στηρίξει την επιχειρηματολογία αυτή.

280 Επομένως, το τρίτο σκέλος του τρίτου λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.

281 Συνεπώς, το τρίτο σκέλος του τρίτου λόγου αναιρέσεως απορρίπτεται.

Επί του τετάρτου σκέλους του τρίτου λόγου αναιρέσεως

– *Επιχειρήματα των διαδίκων*

282 Πρώτον, η thyssenkrupp προσάπτει, κατ' ουσίαν, στο Γενικό Δικαστήριο ότι δεν εξέτασε, στις σκέψεις 279 έως 287 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, την επιχειρηματολογία της εταιρίας αυτής, όπως εκτίθεται στα σημεία 63 έως 68 του δικογράφου της προσφυγής. Κατά την thyssenkrupp, το Γενικό Δικαστήριο αρκέστηκε να επαναλάβει τα αποδεικτικά στοιχεία στα οποία είχε στηριχθεί η Επιτροπή στην επίδικη απόφαση.

283 Δεύτερον, η thyssenkrupp προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι επιβεβαίωσε, κατ' ουσίαν, ιδίως στη σκέψη 285 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, τις εκτιμήσεις της Επιτροπής ότι οι αυξήσεις των τιμών μετά τη σχεδιαζόμενη συγκέντρωση θα στηρίζονταν αποκλειστικώς και μόνο στην απειλή αντιποίνων εκ μέρους της προκύπτουσας από τη συγκέντρωση αυτή οντότητας σε περίπτωση που η AM δεν προσαρμοζόταν στις αυξήσεις των τιμών. Κατά την thyssenkrupp, η προσέγγιση αυτή, χωρίς να εντοπίζονται συντονισμένα αποτελέσματα, θα επέτρεπε στην Επιτροπή να διαπιστώνει την ύπαρξη σημαντικών παρακωλύσεων στον αποτελεσματικό ανταγωνισμό σε κάθε συγκέντρωση. Η thyssenkrupp διευκρινίζει ότι κάθε συγχωνευόμενη επιχείρηση θα είχε πράγματι κίνητρο να αυξήσει τις τιμές εάν μπορούσε να απειλήσει σοβαρά με αντίποινα τους ανταγωνιστές που δεν προσαρμόζονταν.

284 Τρίτον, η thyssenkrupp προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι περιορίστηκε, στις σκέψεις 611, 612, 615, 617 και 619 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, χωρίς να προβεί σε ιδία ανάλυση περί του εάν η AM αποτελούσε βιώσιμη εναλλακτική λύση για τους αγοραστές TP ή ECCS, να συνοψίσει την επίδικη απόφαση, διαπιστώνοντας ότι η οικονομική ανάλυση της Επιτροπής ήταν «συνεπής», «ιδιαιτέρως βάσιμη» και «αξιόπιστη».

285 Επιπλέον, κατά την thyssenkrupp, η εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου στη σκέψη 615 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης σχετικά με την ενδεχόμενη συμπεριφορά της AM κατόπιν αυξήσεως των τιμών εκ μέρους της προκύπτουσας από τη συγκέντρωση οντότητας είναι εσφαλμένη, καθόσον το Γενικό Δικαστήριο παρέβλεψε το γεγονός ότι ένας ανταγωνιστής θα έβλεπε αύξηση στη ζήτηση των προϊόντων του μόνον εάν δεν ακολουθούσε την (υποθετική) αύξηση των τιμών εκ μέρους της προκύπτουσας από τη συγκέντρωση οντότητας.

286 Επιπλέον, η thyssenkrupp προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι παρέλειψε να εξετάσει, στις σκέψεις 613 επ. της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, ποια πλεονάζουσα παραγωγική ικανότητα μπορούσε να θεωρηθεί «επαρκής».

287 Η Επιτροπή αντικρούει την επιχειρηματολογία της thyssenkrupp.

– *Εκτίμηση του Δικαστηρίου*

288 Όσον αφορά, πρώτον, την αιτίαση της thyssenkrupp ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν εξέτασε, στις σκέψεις 279 έως 287 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, την επιχειρηματολογία της εταιρίας αυτής που εκτίθεται στα σημεία 63 έως 68 του δικογράφου της προσφυγής, διαπιστώνεται ότι η αιτίαση αυτή απορρέει από εσφαλμένη ερμηνεία της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης.

289 Η επιχειρηματολογία της thyssenkrupp που περιλαμβάνεται στα σημεία 63 έως 68 του δικογράφου της προσφυγής και συνοψίζεται στις σκέψεις 270 και 271 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, απερρίφθη στις σκέψεις 282 έως 290 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης. Ειδικότερα, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 282, 283, 285 και 287 έως 289 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε ότι η Επιτροπή είχε στηριχθεί σε διάφορα αποδεικτικά στοιχεία, στην πραγματική και ουσιαστική συμπεριφορά της AM στην αγορά Auto HDG καθώς και στα οικονομικά στοιχεία που είχαν προσκομίσει η thyssenkrupp και η TSE προκειμένου να αποδείξουν ότι η AM δεν θα είχε κίνητρο να αντιμετωπίσει τις αυξήσεις των τιμών εκ μέρους της προκύπτουσας από τη σχεδιαζόμενη συγκέντρωση οντότητας με αύξηση της παραγωγής της. Επιπλέον, όπως προκύπτει από τη σκέψη 288 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο επικύρωσε τα συμπεράσματα της Επιτροπής στηριζόμενο σε ιδία εξέταση των εν λόγω αποδεικτικών στοιχείων.

290 Δεύτερον, όσον αφορά την επιχειρηματολογία της thyssenkrupp ότι, κατ' ουσίαν, το Γενικό Δικαστήριο κακώς επικύρωσε, μεταξύ άλλων, στη σκέψη 285 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, τα συμπεράσματα της Επιτροπής ότι οι αυξήσεις τιμών μετά τη σχεδιαζόμενη συγκέντρωση θα στηρίζονταν αποκλειστικώς και μόνο στην απειλή αντιποίνων εκ μέρους της προκύπτουσας από τη συγκέντρωση αυτή οντότητας σε περίπτωση που η AM δεν προσαρμοζόταν στις αυξήσεις τιμών, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η επιχειρηματολογία αυτή στηρίζεται επίσης σε εσφαλμένη ερμηνεία της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης.

291 Αφενός, όπως προκύπτει από τη σκέψη 266 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε την επιχειρηματολογία της thyssenkrupp ότι η Επιτροπή είχε καταλήξει, εμμέσως, στο συμπέρασμα ότι υπήρχαν συντονισμένα οριζόντια αποτελέσματα, διότι, κατά το εν λόγω θεσμικό όργανο, η AM θα συντόνιζε τις τιμές της με την προκύπτουσα από τη σχεδιαζόμενη συγκέντρωση οντότητα και η τελευταία θα λάμβανε υπόψη τον συντονισμό αυτόν για να καθορίσει τις σχετικές με τις τιμές αποφάσεις της μετά τη σχεδιαζόμενη συγκέντρωση. Στις σκέψεις 268 και 269 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την

επιχειρηματολογία αυτή της thyssenkrupp και διαπίστωσε, κατ' ουσίαν, ότι η Επιτροπή δεν είχε κάνει λόγο, έστω και εμμέσως, για ύπαρξη συντονισμένων οριζόντιων αποτελεσμάτων μεταξύ της AM και της προκύπτουσας από τη συγκέντρωση αυτή οντότητας.

292 Αφετέρου, στις σκέψεις 282 έως 290 της ίδιας απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την επιχειρηματολογία της thyssenkrupp ότι, κατ' ουσίαν, η επίδικη απόφαση ενέχει πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως όσον αφορά τα στοιχεία που ελήφθησαν υπόψη για να αποδειχθεί ότι η AM δεν είχε κίνητρο, παρά την τεράστια παραγωγική ικανότητά της, να ασκήσει πίεση στην αύξηση των τιμών μετά τη σχεδιαζόμενη συγκέντρωση.

293 Στο πλαίσιο της εκτίμησής του, το Γενικό Δικαστήριο ουδόλως διαπίστωσε ότι οι αυξήσεις των τιμών μετά τη σχεδιαζόμενη συγκέντρωση θα στηρίζονταν αποκλειστικώς και μόνο στην απειλή αντιποίνων εκ μέρους της προκύπτουσας από τη συγκέντρωση οντότητας σε περίπτωση που η AM δεν προσαρμοζόταν στις αυξήσεις τιμών.

294 Τρίτον και τελευταίον, όσον αφορά την επιχειρηματολογία της thyssenkrupp περί της οποίας γίνεται λόγος στις σκέψεις 284 έως 286 της παρούσας απόφασης, επισημαίνεται ότι, όσον αφορά τις σκέψεις 611, 612, 615, 617 και 619 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, οι σκέψεις αυτές αφορούν την εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου εξέταση του τρίτου σκέλους του τετάρτου λόγου ακυρώσεως, το οποίο αφορά πλάνη περί το δίκαιο και πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως όσον αφορά τη δυνατότητα των πελατών να αλλάξουν προμηθευτή εντός του ΕΟΧ.

295 Από τις σκέψεις 611 έως 620 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης προκύπτει με επαρκή σαφήνεια ότι, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η thyssenkrupp, το Γενικό Δικαστήριο όχι μόνον απέρριψε την αιτίαση της εταιρίας αυτής ότι η Επιτροπή δεν είχε αποδείξει επαρκώς κατά νόμον ότι, μετά τη σχεδιαζόμενη συγκέντρωση, η AM δεν θα αποτελούσε βιώσιμη εναλλακτική λύση για τους αγοραστές TP ή ECCS, αλλά προέβη και σε ιδία εκτίμηση των συμπερασμάτων της Επιτροπής.

296 Συγκεκριμένα, αφού διαπίστωσε, ιδίως στις σκέψεις 612 και 616 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, ότι, όσον αφορά τόσο την αγορά TP όσο και την αγορά ECCS, η Επιτροπή είχε επιβεβαιώσει την ανάλυσή της προοπτικών σχετικά με τα κίνητρα της AM να αντιμετωπίσει ενδεχόμενη αύξηση τιμών εκ μέρους της προκύπτουσας από τη σχεδιαζόμενη συγκέντρωση οντότητας, το Γενικό Δικαστήριο προέβη, κατ' αρχάς, στη σκέψη 614 της απόφασης αυτής, σε εξακρίβωση του κατά πόσον η ανάλυση αυτή ήταν σύμφωνη με τα σημεία 32 έως 35 των κατευθυντήριων γραμμών για τις οριζόντιες συγκεντρώσεις υπό τον τίτλο «Οι ανταγωνιστές δεν είναι πιθανόν να αυξήσουν την προσφορά τους αν αυξηθούν οι τιμές». Μετά το πέρας της εξετάσεώς του, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η αύξηση της προσφοράς ήταν απίθανη, ιδίως, αφ' ης στιγμής οι ανταγωνιστές αντιμετώπιζαν περιορισμούς ως προς την παραγωγική ικανότητα, όπως εν προκειμένω η AM σε σχέση με τον TP.

297 Εν συνεχεία, όπως προκύπτει από τη σκέψη 615 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε την ανάλυση των προοπτικών εξέλιξης της αγοράς εκ μέρους της Επιτροπής και διαπίστωσε ότι υπήρχε μεγάλη πιθανότητα, λόγω της ενδεχόμενης αύξησης των τιμών εκ μέρους της προκύπτουσας από τη σχεδιαζόμενη συγκέντρωση οντότητας, όσοι πελάτες επιχειρούσαν να στραφούν σε ανταγωνιστή, όπως η AM, η οποία είναι ο μόνος άλλος σημαντικός παράγοντας στη σχετική αγορά, να έρθουν επίσης αντιμέτωποι με αυξήσεις τιμών.

298 Συγκεκριμένα, κατά το Γενικό Δικαστήριο, όταν η ζήτηση των προϊόντων ενός τέτοιου ανταγωνιστή αυξάνεται, ο ίδιος έχει μονομερώς κίνητρο να αυξήσει τις τιμές και όχι να τις διατηρήσει σταθερές ή να τις μειώσει προκειμένου να αποκτήσει νέους πελάτες, δεδομένου ότι

κάτι τέτοιο θα ήταν αντίθετο προς τη βελτιστοποίηση των κερδών του. Ως εκ τούτου, το Γενικό Δικαστήριο επικύρωσε την ανάλυση των προοπτικών εξέλιξης της αγοράς εκ μέρους της Επιτροπής ως συνεπή και ιδιαιτέρως βάσιμη και, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η thyssenkrupp, δεν μπορεί να προσαφθεί στο Γενικό Δικαστήριο ότι καθόρισε εσφαλμένως, στη σκέψη 615 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, την ενδεχόμενη συμπεριφορά της AM σε περίπτωση αύξησης των τιμών εκ μέρους της προκύπτουσας από τη σχεδιαζόμενη συγκέντρωση οντότητας, λαμβανομένων υπόψη, μεταξύ άλλων, των περιορισμών ως προς την παραγωγική ικανότητα της εταιρίας αυτής περί των οποίων έγινε λόγος στη σκέψη 613 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης.

299 Επιπλέον, στη σκέψη 617 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η συλλογιστική που εκτίθεται στις σκέψεις 612 επ. της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης σχετικά με την αγορά TP ίσχυε, κατ' ουσίαν, και για την αγορά ECCS. Επιβεβαίωσε, κατ' αυτόν τον τρόπο, ότι η ανάλυση των προοπτικών εξέλιξης της αγοράς εκ μέρους της Επιτροπής, κατά την οποία η AM δεν θα είχε κίνητρο να αντιμετωπίσει ενδεχόμενη αύξηση των τιμών του ECCS μετά τη σχεδιαζόμενη συγκέντρωση, αλλά μάλλον να την ακολουθήσει και να επωφεληθεί από αυτήν, ήταν πράγματι εξίσου συνεπής και ιδιαιτέρως βάσιμη, λαμβανομένου επίσης υπόψη του γεγονότος ότι η ολιγοπωλιακή διάρθρωση της αγοράς ECCS πιθανότατα θα ενισχυόταν ακόμη περισσότερο κατόπιν της συγκέντρωσης αυτής.

300 Τέλος, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, στη σκέψη 619 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, ότι η ανάλυση των προοπτικών εξέλιξης της αγοράς εκ μέρους της Επιτροπής, η οποία περιλαμβάνεται στις αιτιολογικές σκέψεις 1288 και 1289 καθώς και στις αιτιολογικές σκέψεις 1294 επ. της επίδικης απόφασης, στηριζόταν πράγματι σε τεκμηριωμένη οικονομική ανάλυση της αντίδρασης της AM σε μια ενδεχόμενη αύξηση των τιμών εκ μέρους της προκύπτουσας από τη συγκέντρωση οντότητας στις αγορές TP και ECCS.

301 Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν μπορεί να προσαφθεί στο Γενικό Δικαστήριο ότι δεν εξέτασε το ίδιο την εκτίμηση της Επιτροπής ως προς το εάν η AM αποτελούσε βιώσιμη εναλλακτική λύση για τους αγοραστές TP ή ECCS. Επομένως, η εν λόγω αιτίαση της thyssenkrupp απορρέει από εσφαλμένη ερμηνεία της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης.

302 Το ίδιο ισχύει όσον αφορά την αιτίαση ότι το Γενικό Δικαστήριο παρέλειψε να αξιολογήσει, στις σκέψεις 613 επ. της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, την πλεονάζουσα παραγωγική ικανότητα που μπορούσε να θεωρηθεί «επαρκής». Συναφώς, αρκεί να σημειωθεί, αφενός, ότι ούτε από το σημείο 136 του δικογράφου της προσφυγής ούτε από τη σκέψη 601 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, στην οποία εκτίθεται η πρωτοδίκως προβληθείσα επιχειρηματολογία της thyssenkrupp, προκύπτει ότι η εταιρία αυτή είχε προβάλει τέτοιο επιχείρημα ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, όπερ καθιστά την αιτίαση αυτή προδήλως απαράδεκτη. Αφετέρου, το Γενικό Δικαστήριο έλαβε υπόψη την πλεονάζουσα παραγωγική ικανότητα της AM καθόσον, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 612, 613, 618 και 619 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο παρέπεμψε στην αιτιολογική σκέψη 1289 της επίδικης απόφασης, η οποία περιέχει εκτίμηση περί της πλεονάζουσας παραγωγικής ικανότητας των ανταγωνιστών της προκύπτουσας από τη σχεδιαζόμενη συγκέντρωση οντότητας και ιδίως της σχετικής ικανότητας της AM.

303 Κατά συνέπεια, το τέταρτο σκέλος του τρίτου λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως εν μέρει απαράδεκτο και εν μέρει αβάσιμο.

Επί του πέμπτου σκέλους του τρίτου λόγου αναιρέσεως

– *Επιχειρήματα των διαδίκων*

304 Με την πρώτη αιτίασή της, η thyssenkrupp προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο, πρώτον, ότι παρέλειψε να επισημάνει ότι δεν ήταν δυνατόν να συναχθεί, βάσει της υφιστάμενης στρατηγικής της TSE, ότι οι εγκατεστημένοι στον ΕΟΧ πελάτες δεν αποτελούσαν στρατηγικό στόχο για τους Ασιάτες προμηθευτές Posco, Hyundai Steel και Baosteel, χωρίς να ερωτηθούν απευθείας οι επιχειρήσεις αυτές σχετικά με τον στρατηγικό στόχο τους. Δεύτερον, η thyssenkrupp φρονεί ότι η σκέψη 545 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης ενέχει αντίφαση, δεδομένου ότι, στη σκέψη αυτή, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, αφενός, ότι η Posco, η Hyundai Steel και η Baosteel κατάφερναν να καλύπτουν σημαντικό μέρος των αναγκών ορισμένων πελατών και, αφετέρου, ότι «οι ίδιοι οι πελάτες είχαν εκφράσει σαφή προτίμηση εφοδιασμού εντός του ΕΟΧ». Τρίτον, η thyssenkrupp θεωρεί ότι, στη σκέψη 545 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο κακώς απαίτησε από την εταιρία αυτή να αποδείξει ότι όλοι οι πελάτες μπορούσαν σε μεγάλο βαθμό να εφοδιάζονται από εισαγωγείς. Τέταρτον, η thyssenkrupp υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο παρέβλεψε τα κρίσιμα αποδεικτικά στοιχεία, κατά το μέρος που, στη σκέψη 545 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, έκρινε ότι οι λόγοι που προβλήθηκαν προς αιτιολόγηση του γεγονότος ότι η Fiat Chrysler Automobiles NV (στο εξής: FCA) κάλυπτε τις εφοδιαστικές ανάγκες της μέσω εισαγωγών δεν ίσχυαν για τους λοιπούς πελάτες.

305 Με τη δεύτερη αιτίασή της, η thyssenkrupp ισχυρίζεται, πρώτον, ότι, στη σκέψη 645 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο δεν προέβη σε ιδία ανάλυση των επιχειρημάτων της σχετικά με το γεγονός το ότι η Επιτροπή είχε προσδώσει υπέρμετρη βαρύτητα σε ορισμένες δηλώσεις πελατών σε σχέση με περιορισμούς που φέρεται να οφείλονται στη μεταβλητότητα της ζήτησης, αλλά απλώς περιέγραψε την προσέγγιση της Επιτροπής και παρέπεμψε στις απαντήσεις που δόθηκαν στο ερωτηματολόγιο 13, χωρίς να παράσχει περαιτέρω εξηγήσεις.

306 Δεύτερον, κατά την thyssenkrupp, στη σκέψη 646 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο αντέστρεψε το βάρος αποδείξεως κρίνοντας ότι η αιτίαση της thyssenkrupp ότι η Επιτροπή είχε αγνοήσει το γεγονός ότι οι ίδιες οι μετέχουσες στη συγκέντρωση επιχειρήσεις πωλούσαν σημαντικές ποσότητες σε πελάτες εγκατεστημένους εκτός του ΕΟΧ είχε ελάχιστη σημασία για την ανάλυση των επίμαχων αγορών και της αντίδρασης των εγκατεστημένων εντός του ΕΟΧ πελατών δεδομένου ότι η thyssenkrupp δεν είχε αποδείξει το αντίθετο.

307 Τρίτον, η thyssenkrupp υποστηρίζει, αφενός, ότι, στη σκέψη 647 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο παραμόρφωσε τα αποδεικτικά στοιχεία που είχε στη διάθεσή του και παρέθεσε αντιφατική αιτιολογία. Η thyssenkrupp εκτιμά πράγματι ότι, μολονότι το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε ότι τα εσωτερικά έγγραφα της εταιρίας αυτής, τα οποία αναπαράγονται στις εικόνες 200 και 201 της επίδικης απόφασης, «επιβεβαιώνουν» τις διαπιστώσεις της Επιτροπής σχετικά με τη σημασία των χρόνων παράδοσης, η εσφαλμένη ερμηνεία των εσωτερικών αυτών εγγράφων από την Επιτροπή είχε κατ' ανάγκην αντίκτυπο στην εκτίμηση της τελευταίας.

308 Αφετέρου, όσον αφορά την ποιότητα των εισαγωγών, η thyssenkrupp προσήψε, κατ' ουσίαν, στην Επιτροπή ότι, στις αιτιολογικές σκέψεις 1312 έως 1316 της επίδικης απόφασης, είχε επιλέξει αποσπάσματα από την έρευνά της αγοράς, αγνοώντας πληροφορίες από τις μετέχουσες στη συγκέντρωση επιχειρήσεις ή από την έρευνα οι οποίες έρχονταν σε αντίθεση με τα αποσπάσματα

αυτά. Συναφώς, η thyssenkrupp εκτιμά ότι από τη σκέψη 649 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης προκύπτει ότι το Γενικό Δικαστήριο αρκέστηκε να αναφερθεί στις απαντήσεις που δόθηκαν στην ερώτηση 63 του ερωτηματολογίου 4 χωρίς να προβεί σε ιδία ανάλυση.

309 Η Επιτροπή αμφισβητεί τόσο το βάσιμο της επιχειρηματολογίας της thyssenkrupp όσο και το παραδεκτό ορισμένων από τα επιχειρήματά της.

– *Εκτίμηση του Δικαστηρίου*

310 Όσον αφορά την πρώτη αιτίαση της thyssenkrupp σχετικά με την επιρροή που ασκούν οι εισαγωγές προϊόντων Auto HDG στον ανταγωνισμό, επισημαίνεται ότι το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε το έβδομο σκέλος του τρίτου λόγου ακυρώσεως στις σκέψεις 534 έως 551 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης.

311 Κατ' αρχάς, στις σκέψεις 541 έως 544 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε την αιτίαση της thyssenkrupp ότι η Επιτροπή δεν είχε αξιολογήσει επαρκώς το κατά πόσον οι εισαγωγές θα ασκούσαν πίεση στις μετέχουσες στη σχεδιαζόμενη συγκέντρωση επιχειρήσεις μετά την υλοποίηση της τελευταίας.

312 Συναφώς, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, κατ' ουσίαν, ότι, όπως προκύπτει από την αιτιολογική σκέψη 974 της επίδικης απόφασης, η διεξαχθείσα από την Επιτροπή έρευνα αγοράς είχε καταδείξει ότι οι πιθανές μελλοντικές ροές εισαγωγών Auto HDG προς τον ΕΟΧ ήταν ελάχιστες και ότι οι εισαγωγές ασκούσαν περιορισμένη πίεση λόγω παραγόντων διαρθρωτικού και κανονιστικού χαρακτήρα, όπως οι μεγαλύτεροι χρόνοι παράδοσης, η απουσία αντίδρασης εκ μέρους των εισαγωγέων, ο κίνδυνος πρόκλησης ζημιών κατά τη μεταφορά, η έλλειψη τεχνικών ικανοτήτων των εγκατεστημένων εκτός του ΕΟΧ προμηθευτών, η απουσία εμπορικής παρουσίας στον ΕΟΧ, καθώς και τα προσφάτως επιβληθέντα μέτρα εμπορικής άμυνας στις εισαγωγές προϊόντων Auto HDG.

313 Εν συνεχεία, στις σκέψεις 545 και 546 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, κατ' ουσίαν, ότι το ιδιαίτερο παράδειγμα της FCA ως πελάτη που καλύπτει τις εφοδιαστικές ανάγκες του μέσω εισαγωγών, το οποίο επικαλείται η thyssenkrupp, δεν μπορεί αφ' εαυτού να αναιρέσει το γεγονός ότι η συντριπτική πλειονότητα των πελατών του τομέα της αυτοκινητοβιομηχανίας δεν εφοδιάζονται από προμηθευτές εγκατεστημένους εκτός του ΕΟΧ ή το πράττουν σε αμελητέο μόνο βαθμό, πράγμα που δεν πρόκειται να αλλάξει στο μέλλον, όπως προκύπτει από τις αιτιολογικές σκέψεις 974 και 981 της επίδικης απόφασης, τις οποίες δεν αμφισβήτησε η thyssenkrupp. Ειδικότερα, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι το γεγονός ότι ένας συγκεκριμένος πελάτης της αυτοκινητοβιομηχανίας καλύπτει τις εφοδιαστικές ανάγκες του μέσω εισαγωγών δεν σημαίνει ότι αυτό ισχύει για όλους τους πελάτες.

314 Επιπλέον, στις σκέψεις 547 έως 549 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε την αιτίαση της thyssenkrupp ότι η Επιτροπή, χωρίς να ρωτήσει την Posco, την Hyundai Steel και την Baosteel εάν ο στρατηγικός στόχος τους ήταν οι εγκατεστημένοι στον ΕΟΧ πελάτες, συνήγαγε, στην αιτιολογική σκέψη 1001 της επίδικης απόφασης, ότι από την υφιστάμενη στρατηγική της TSE προέκυπτε ότι οι εγκατεστημένοι στον ΕΟΧ πελάτες δεν αποτελούσαν στρατηγικό στόχο για τις εν λόγω εταιρίες.

315 Συναφώς, πρώτον, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι εταιρίες αυτές δεν εστίαζαν τις στρατηγικές τους στους πελάτες εντός του ΕΟΧ, διότι η μεταφορά προϊόντων σε παγκόσμια κλίμακα ήταν δύσκολη και δαπανηρή. Δεύτερον, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε ότι η Επιτροπή είχε

στηριχθεί στον πίνακα 8 της επίδικης απόφασης, ο οποίος είχε καταρτιστεί βάσει στοιχείων προσκομισθέντων από τις μετέχουσες στη σχεδιαζόμενη συγκέντρωση επιχειρήσεις, για να υποστηρίξει ότι ο περιορισμένος όγκος εισαγωγών στον ΕΟΧ υποδήλωνε ότι οι εισαγωγές αυτές συνιστούσαν περιορισμένη πίεση για τους εγκατεστημένους εντός του ΕΟΧ προμηθευτές. Τρίτον, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η έρευνα αγοράς της Επιτροπής είχε καταδείξει ότι οι ίδιοι οι πελάτες είχαν εκφράσει σαφή προτίμηση εφοδιασμού εντός του ΕΟΧ. Επομένως, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι, ακόμη και αν υποτεθεί ότι η Επιτροπή δεν είχε συναγάγει από την υφιστάμενη στρατηγική της TSE ότι οι πελάτες της εταιρίας αυτής δεν αποτελούσαν στρατηγικό στόχο για την Posco, την Hyundai Steel και την Baosteel, το θεσμικό αυτό όργανο θα είχε κατ' ανάγκην καταλήξει στην ίδια διαπίστωση, ήτοι ότι οι εν λόγω πελάτες δεν αποτελούσαν στρατηγικό στόχο για τις εταιρίες αυτές.

316 Τέλος, στη σκέψη 550 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε ότι η Posco έχει περιορισμένη σημασία ως ανταγωνιστής της thyssenkrupp και της TSE στην αγορά Auto HDG του ΕΟΧ. Η thyssenkrupp δεν αμφισβήτησε τη διαπίστωση αυτή ενώπιον του Δικαστηρίου.

317 Ως εκ τούτου, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε, στη σκέψη 551 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, ότι, λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των εκτιμήσεων που περιλαμβάνονται στις σκέψεις 540 έως 550 της απόφασης αυτής, η thyssenkrupp δεν μπορούσε βασίμως να προσάψει στην Επιτροπή ότι είχε υποπέσει, στις αιτιολογικές σκέψεις 967 έως 1033 της επίδικης απόφασης, σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως θίγουσα το συμπέρασμα ότι οι εισαγωγές συνιστούσαν περιορισμένη ανταγωνιστική πίεση για τους προμηθευτές του ΕΟΧ στον τομέα Auto HDG εντός του ΕΟΧ.

318 Στο πλαίσιο αυτό, πρέπει, πρώτον, να εξεταστεί το τρίτο επιχείρημα που προβλήθηκε στο πλαίσιο της πρώτης αιτίασης της thyssenkrupp, κατά το οποίο, στη σκέψη 545 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο κακώς απαίτησε από την εταιρία αυτή να αποδείξει ότι όλοι οι πελάτες μπορούσαν σε μεγάλο βαθμό να εφοδιάζονται από εισαγωγείς.

319 Διαπιστώνεται, συναφώς, ότι ο ισχυρισμός αυτός απορρέει από εσφαλμένη ερμηνεία της εν λόγω σκέψης 545.

320 Ασφαλώς, στην σκέψη 545 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι «το γεγονός ότι ένας συγκεκριμένος πελάτης της αυτοκινητοβιομηχανίας καλύπτει τις εφοδιαστικές ανάγκες του μέσω εισαγωγών δεν σημαίνει ότι αυτό ισχύει για όλους τους πελάτες». Εντούτοις, η εκτίμηση αυτή δεν σημαίνει ότι το Γενικό Δικαστήριο απαίτησε από την thyssenkrupp να αποδείξει ότι όλοι οι πελάτες μπορούσαν σε μεγάλο βαθμό να εφοδιάζονται από εισαγωγείς. Συγκεκριμένα, το Γενικό Δικαστήριο διευκρίνισε ότι, «[ε]ν πάση περιπτώσει, ένα μόνο παράδειγμα, ή ακόμη και αρκετά μεμονωμένα παραδείγματα, δεν μπορούν αφ' εαυτών να αναιρέσουν το γεγονός ότι η συντριπτική πλειονότητα των πελατών του τομέα της αυτοκινητοβιομηχανίας δεν εφοδιάζονται από προμηθευτές εγκατεστημένους εκτός του ΕΟΧ ή το πράττουν σε αμελητέο μόνο βαθμό». Επομένως, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το Γενικό Δικαστήριο απλώς διευκρίνισε ότι δεν ήταν δυνατό από μεμονωμένα παραδείγματα να συναχθεί γενικό συμπέρασμα.

321 Δεύτερον, πρέπει να εξεταστεί το τέταρτο επιχείρημα που προβλήθηκε στο πλαίσιο της πρώτης αιτίασης της thyssenkrupp, κατά το οποίο, στη σκέψη 545 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο δεν έλαβε υπόψη τα κρίσιμα αποδεικτικά στοιχεία όταν έκρινε ότι οι λόγοι για τους οποίους η FCA καλύπτει τις εφοδιαστικές ανάγκες της μέσω εισαγωγών δεν ίσχυαν για τους λοιπούς πελάτες.

322 Συναφώς, δεδομένου ότι η thyssenkrupp δεν αμφισβητεί, επί της ουσίας, την εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου στη σκέψη 545 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης ότι «ένα μόνο παράδειγμα, ή ακόμη και αρκετά μεμονωμένα παραδείγματα, δεν μπορούν αφ' εαυτών να αναιρέσουν το γεγονός ότι η συντριπτική πλειονότητα των πελατών του τομέα της αυτοκινητοβιομηχανίας δεν εφοδιάζονται από προμηθευτές εγκατεστημένους εκτός του ΕΟΧ ή το πράττουν σε αμελητέο μόνο βαθμό», η επιχειρηματολογία της thyssenkrupp σχετικά με την FCA πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της ως αλυσιτελής.

323 Τρίτον, πρέπει να εξεταστεί το δεύτερο επιχείρημα που προβλήθηκε στο πλαίσιο της πρώτης αιτίασης της thyssenkrupp, κατά το οποίο η σκέψη 545 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης ενέχει αντίφαση, δεδομένου ότι το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, αφενός, ότι η Posco, η Hyundai Steel και η Baosteel κατάφεραν να καλύπτουν σημαντικό μέρος των αναγκών ορισμένων πελατών και, αφετέρου, ότι «οι ίδιοι οι πελάτες είχαν εκφράσει σαφή προτίμηση εφοδιασμού εντός του ΕΟΧ».

324 Ωστόσο, και το επιχείρημα αυτό στηρίζεται σε εσφαλμένη ερμηνεία της σκέψης 545 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης. Πράγματι, στην εν λόγω σκέψη 545, το Γενικό Δικαστήριο ουδόλως έκρινε ότι η Posco, η Hyundai Steel και η Baosteel μπορούσαν να καλύπτουν σημαντικό μέρος των αναγκών ορισμένων ή όλων των εγκατεστημένων στον ΕΟΧ πελατών. Τουναντίον, όπως υπομνήσθηκε στη σκέψη 313 της παρούσας απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε, κατ' ουσίαν, ότι το ιδιαίτερο παράδειγμα της FCA που επικαλείται η thyssenkrupp δεν μπορούσε αφ' εαυτού να αναιρέσει το γεγονός ότι η συντριπτική πλειονότητα των εγκατεστημένων στον ΕΟΧ πελατών του τομέα της αυτοκινητοβιομηχανίας δεν εφοδιάζονταν από προμηθευτές εγκατεστημένους εκτός του ΕΟΧ ή το έπρατταν σε αμελητέο μόνο βαθμό. Ειδικότερα, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι το γεγονός ότι ένας συγκεκριμένος πελάτης της αυτοκινητοβιομηχανίας καλύπτει τις εφοδιαστικές ανάγκες του μέσω εισαγωγών δεν σημαίνει ότι αυτό ισχύει για όλους τους πελάτες. Η εκτίμηση αυτή συνάδει με τη διαπίστωση ότι οι πελάτες αυτοί δεν αποτελούσαν στρατηγικό στόχο για τους εγκατεστημένους εκτός του ΕΟΧ προμηθευτές.

325 Τέταρτον και τελευταίον, πρέπει να εξεταστεί το πρώτο επιχείρημα που προβλήθηκε στο πλαίσιο της πρώτης αιτίασης της thyssenkrupp, με το οποίο η εν λόγω εταιρία υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν μπορούσε, χωρίς να ερωτηθούν απευθείας η Posco, η Hyundai Steel και η Baosteel σχετικά με τον στρατηγικό στόχο τους, να κρίνει, βάσει των πληροφοριών που είχε στη διάθεσή του, ότι οι εγκατεστημένοι στον ΕΟΧ πελάτες δεν αποτελούσαν στρατηγικό στόχο για τους εν λόγω Ασιάτες προμηθευτές.

326 Το επιχείρημα αυτό πρέπει επομένως να απορριφθεί ως αλυσιτελές. Πράγματι, είναι άνευ σημασίας εάν οι εγκατεστημένοι στον ΕΟΧ πελάτες αποτελούσαν στρατηγικό στόχο για την Posco, την Hyundai Steel και την Baosteel, δεδομένου ότι, αφενός, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 541 έως 544 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, η έρευνα αγοράς που διεξήγαγε η Επιτροπή κατέδειξε ότι οι πιθανές μελλοντικές ροές εισαγωγών Auto HDG προς τον ΕΟΧ ήταν ελάχιστες και ότι οι εισαγωγές ασκούσαν περιορισμένη πίεση λόγω παραγόντων διαρθρωτικού και κανονιστικού χαρακτήρα, όπως οι μεγαλύτεροι χρόνοι παράδοσης, η απουσία αντίδρασης εκ μέρους των εισαγωγέων, ο κίνδυνος πρόκλησης ζημιών κατά τη μεταφορά, η έλλειψη τεχνικών

ικανοτήτων των εγκατεστημένων εκτός του ΕΟΧ προμηθευτών, η απουσία εμπορικής παρουσίας στον ΕΟΧ, καθώς και τα προσφάτως επιβληθέντα μέτρα εμπορικής άμυνας στις εισαγωγές προϊόντων Auto HDG.

327 Αφετέρου, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 545 και 546 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε ότι η συντριπτική πλειονότητα των εγκατεστημένων στον ΕΟΧ πελατών του τομέα της αυτοκινητοβιομηχανίας δεν εφοδιάζονταν από προμηθευτές εγκατεστημένους εκτός του ΕΟΧ ή το έπρατταν σε αμελητέο μόνο βαθμό, πράγμα που δεν επρόκειτο να αλλάξει στο μέλλον, όπως προκύπτει από τις αιτιολογικές σκέψεις 974 και 981 της επίδικης απόφασης, τις οποίες δεν αμφισβήτησε η thyssenkrupp.

328 Επομένως, ακόμη και αν υποτεθεί ότι η Επιτροπή είχε εσφαλμένως συναγάγει από την υφιστάμενη στρατηγική της TSE ότι οι πελάτες αυτοί δεν συνιστούσαν στρατηγικό στόχο για τους εν λόγω προμηθευτές, μια τέτοια ενδεχόμενη πλάνη δεν μπορεί να επηρεάσει την κρίση του Γενικού Δικαστηρίου, στη σκέψη 551 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, ότι, λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των εκτιμήσεων που περιλαμβάνονται στις σκέψεις 540 έως 550 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, η thyssenkrupp δεν μπορούσε βασίμως να προσάψει στην Επιτροπή ότι είχε υποπέσει, στις αιτιολογικές σκέψεις 967 έως 1033 της επίδικης απόφασης, σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως θίγουσα το συμπέρασμα ότι οι εισαγωγές συνιστούσαν περιορισμένη ανταγωνιστική πίεση για τους προμηθευτές του ΕΟΧ στον τομέα Auto HDG εντός του ΕΟΧ.

329 Επομένως, η πρώτη αιτίαση πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη.

330 Όσον αφορά το πρώτο από τα τρία επιχειρήματα που προβάλλονται στο πλαίσιο της δεύτερης αιτίασης, περί του οποίου γίνεται λόγος στη σκέψη 305 της παρούσας απόφασης, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το επιχείρημα αυτό στηρίζεται σε εσφαλμένη ερμηνεία της σκέψης 645 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης. Στη εν λόγω σκέψη 645, το Γενικό Δικαστήριο διευκρίνισε ότι «από τη διεξαχθείσα από την Επιτροπή έρευνα αγοράς και, ιδίως, από τις απαντήσεις στο ερωτηματολόγιο 13 (παράρτημα A.4h) προκύπτει σαφώς ότι η Επιτροπή δεν προσέδωσε, όπως ισχυρίζεται η [thyssenkrupp], υπέρμετρη βαρύτητα σε ορισμένες δηλώσεις πελατών. Πράγματι, τα συμπεράσματα της Επιτροπής, στις αιτιολογικές σκέψεις 1307 έως 1309 της [επίδικης] απόφασης, αντανακλούν σε ικανοποιητικό βαθμό τις απαντήσεις αυτές». Προσθέτει «ότι, μολονότι η Επιτροπή δεν μνημονεύει, στην [επίδικη] απόφαση, τις δηλώσεις πελατών που επιβεβαίωναν τη χρήση αποθεμάτων επί παρακαταθήκη εντός του ΕΟΧ ή το γεγονός ότι οι τελευταίοι υφίσταντο μεγάλες καθυστερήσεις, τούτο δεν σημαίνει κατ' ανάγκην ότι η Επιτροπή τις αγνόησε. Εν προκειμένω, η Επιτροπή απλώς εκτίμησε, όπως προκύπτει ιδίως από την αιτιολογική σκέψη 1311 της επίδικης απόφασης, ότι οι δηλώσεις αυτές δεν ήταν αρκούντως αντιπροσωπευτικές ή κρίσιμες μεταξύ του συνόλου των απαντήσεων που έδωσαν οι πελάτες στο πλαίσιο της έρευνάς της αγοράς». Υπογραμμίζει, τέλος, «ότι, από την ανάγνωση των απαντήσεων στο εν λόγω ερωτηματολόγιο 13, προκύπτει ότι τούτο πράγματι συνέβη».

331 Από τη σκέψη αυτή προκύπτει με επαρκή σαφήνεια ότι, όταν το Γενικό Δικαστήριο αναφέρεται στην έρευνα αγοράς που διεξήγαγε η Επιτροπή και, ειδικότερα, στις απαντήσεις στο ερωτηματολόγιο 13, και συνάγει εξ αυτών ότι η Επιτροπή δεν είχε προσδώσει υπέρμετρη βαρύτητα στις δηλώσεις πελατών, το δικαστήριο αυτό προβαίνει σε ιδία εξέταση των αποδεικτικών στοιχείων. Η διενέργεια της εν λόγω εξέτασης επιβεβαιώνεται, περαιτέρω, αφενός, από τη δεύτερη περίοδο της σκέψης 645 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, με την οποία το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι οι διαπιστώσεις της Επιτροπής «αντανακλούν σε ικανοποιητικό

βαθμό τις απαντήσεις αυτές» και, αφετέρου, από την τελευταία περίοδο της ίδιας σκέψης από την οποία προκύπτει, χωρίς καμία αμφισημία, ότι το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε το ίδιο τις απαντήσεις αυτές.

332 Υπό τις συνθήκες αυτές, το πρώτο επιχείρημα της thyssenkrupp στο πλαίσιο της δεύτερης αιτίασης πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.

333 Όσον αφορά το δεύτερο επιχείρημα που προβλήθηκε στο πλαίσιο της δεύτερης αιτίασης, περί του οποίου γίνεται λόγος στη σκέψη 306 της παρούσας απόφασης, αρκεί η επισήμανση ότι το επιχείρημα αυτό απορρέει από εσφαλμένη ερμηνεία της σκέψης 646 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, δεδομένου ότι, όπως προκύπτει από τη σκέψη αυτή, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, στην πραγματικότητα, ότι η εν λόγω αιτίαση είναι ουσιαστικά αλυσιτελής όσον αφορά την ανάλυση της Επιτροπής σχετικά με την ανταγωνιστική πίεση των εισαγωγών επί της προκύπτουσας από τη συγκέντρωση οντότητας. Επομένως, το εν λόγω επιχείρημα πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.

334 Όσον αφορά το τρίτο επιχείρημα που προβάλλεται στο πλαίσιο της δεύτερης αιτίασης, περί του οποίου γίνεται λόγος στη σκέψη 307 της παρούσας απόφασης, αρκεί η διαπίστωση, όσον αφορά την προβαλλόμενη παραμόρφωση των αποδεικτικών στοιχείων, ότι, εν προκειμένω, η thyssenkrupp περιορίζεται σε μια γενική κριτική των εκτιμήσεων του Γενικού Δικαστηρίου, χωρίς ωστόσο να αποδεικνύει ότι η συλλογιστική του στηρίζεται σε παραμόρφωση συγκεκριμένων αποδεικτικών στοιχείων από την οποία να προκύπτει προδήλως ότι το δικαστήριο αυτό υπερέβη καταφανώς τα όρια εύλογης εκτιμήσεως των εν λόγω στοιχείων. Ως εκ τούτου, και κατά το μέτρο αυτό, η επιχειρηματολογία της thyssenkrupp πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη, δεδομένου ότι δεν είναι σύμφωνη με τις απαιτήσεις που υπομνήσθηκαν στη σκέψη 102 της παρούσας απόφασης.

335 Στο μέτρο που η thyssenkrupp ισχυρίζεται επιπλέον ότι η συλλογιστική που εκτίθεται στη σκέψη 647 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης είναι αντιφατική, επισημαίνεται ότι η επιχειρηματολογία της απορρέει από εσφαλμένη ερμηνεία της σκέψης αυτής. Συγκεκριμένα, στην εν λόγω σκέψη 647, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι οι διαπιστώσεις της Επιτροπής σχετικά με τη σημασία των χρόνων παράδοσης ως παράγοντα κρίσιμου για την εκτίμηση του κατά πόσον οι εισαγωγές θα ασκούσαν ανταγωνιστική πίεση στην προκύπτουσα από τη σχεδιαζόμενη συγκέντρωση επιχείρηση στον τομέα του επιμεταλλωμένου χάλυβα συσκευασίας εντός του ΕΟΧ είχαν αποδειχθεί δεόντως και επαρκώς, στις αιτιολογικές σκέψεις 1307 έως 1309 και 1311 της επίδικης απόφασης.

336 Ως εκ τούτου, το Γενικό Δικαστήριο κατέληξε στο συμπέρασμα ότι το ζήτημα του κατά πόσον η Επιτροπή είχε σφάλει κατά την ερμηνεία των εσωτερικών εγγράφων, τα οποία αναπαράγονται στις εικόνες 200 και 201 της επίδικης απόφασης και απλώς «επιβεβαιώνουν» τις διαπιστώσεις της Επιτροπής, δεν ασκεί αποφασιστική επιρροή στην ανάλυση της Επιτροπής η οποία τεκμηριώνεται επαρκώς με άλλα αποδεικτικά στοιχεία.

337 Υπό τις συνθήκες αυτές, η επιχειρηματολογία της thyssenkrupp περί αντιφατικής αιτιολογίας στη σκέψη 647 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη.

338 Τέλος, όσον αφορά το επιχείρημα ότι, στη σκέψη 649 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο αρκέστηκε να αναφερθεί στις απαντήσεις που δόθηκαν σε ερώτηση ερωτηματολογίου της Επιτροπής χωρίς να προβεί σε ιδία ανάλυση, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το επιχείρημα αυτό προκύπτει επίσης από εσφαλμένη ερμηνεία της εν λόγω σκέψης 649.

339 Πράγματι, από την εν λόγω σκέψη 649 προκύπτει ότι το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι έπρεπε να απορριφθεί η επιχειρηματολογία της thyssenkrupp ότι λιγότεροι από τους μισούς πελάτες των οποίων ζητήθηκε η γνώμη δήλωσαν ότι υπήρχαν διαφορές μεταξύ προμηθευτών εγκατεστημένων εντός του ΕΟΧ και εισαγωγέων εγκατεστημένων εκτός του ΕΟΧ όσον αφορά την ικανότητά τους να ανταποκριθούν στη ζήτηση εκ μέρους των πελατών. Προκειμένου να δικαιολογήσει την εκτίμηση αυτή, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η thyssenkrupp προέβη σε αποσπασματική και μεροληπτική ανάγνωση των απαντήσεων που είχαν δώσει οι πελάτες στο επίμαχο ερώτημα. Όπως προκύπτει από την τρίτη περίοδο της σκέψης 649 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο προέβη κατ' ανάγκην σε ιδία εξέταση των απαντήσεων που είχαν δοθεί στην ερώτηση αυτή του ερωτηματολογίου καθόσον διαπίστωσε ότι, αντιθέτως προς όσα ισχυρίζεται η thyssenkrupp, από τις εν λόγω απαντήσεις προκύπτει ότι η πλειονότητα των πελατών που είχαν απαντήσει στην ερώτηση αυτή αναφέρθηκαν στην ύπαρξη τέτοιων διαφορών.

340 Κατά συνέπεια, η δεύτερη αιτίαση του πέμπτου σκέλους πρέπει να απορριφθεί ως εν μέρει απαράδεκτη και εν μέρει αβάσιμη.

341 Κατόπιν του συνόλου των προεκτεθέντων, το πέμπτο σκέλος του τρίτου λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως εν μέρει απαράδεκτο και εν μέρει αβάσιμο.

Επί του έκτου σκέλους του τρίτου λόγου αναιρέσεως

– *Επιχειρήματα των διαδίκων*

342 Η thyssenkrupp υποστηρίζει ότι, στις σκέψεις 377 έως 384 και 594 έως 597 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο παραμόρφωσε τα αποδεικτικά στοιχεία που είχε στη διάθεσή του και υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κατά τον δικαστικό έλεγχο του υπολογισμού του HHI στον οποίον είχε προβεί η Επιτροπή όσον αφορά τις αγορές του HDG, του TP και του ECCS.

343 Εν προκειμένω, η thyssenkrupp υποστηρίζει ότι οι HHI, όπως υπολογίστηκαν από την Επιτροπή για τις αντίστοιχες σχετικές αγορές, ήταν τεχνητά αυξημένοι και ότι το Γενικό Δικαστήριο θα έπρεπε να είχε κρίνει ότι τα προδήλως εσφαλμένα αριθμητικά αυτά στοιχεία δεν μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν για να αποδειχθεί η ύπαρξη ενδεχόμενης σημαντικής παρακώλυσης του αποτελεσματικού ανταγωνισμού στις οικείες αγορές. Συγκεκριμένα, το Γενικό Δικαστήριο εσφαλμένως έκρινε ότι οι εν λόγω HHI ουδόλως επηρέασαν την εκτίμηση της Επιτροπής και ότι η εφαρμογή των ορθών HHI θα οδηγούσε το θεσμικό αυτό όργανο στο ίδιο αποτέλεσμα, ήτοι στη διαπίστωση σημαντικής παρακώλυσης του αποτελεσματικού ανταγωνισμού.

344 Η Επιτροπή αντικρούει την επιχειρηματολογία της thyssenkrupp.

– *Εκτίμηση του Δικαστηρίου*

345 Όσον αφορά, πρώτον, την αγορά του HDG, επισημαίνεται ότι, στις σκέψεις 370 έως 384 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε τις αιτιάσεις της thyssenkrupp όσον αφορά τον υπολογισμό του HHI πριν και μετά την υλοποίηση της σχεδιαζόμενης συγκέντρωσης.

346 Στο πλαίσιο της εξέτασής του, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, κατ' ουσίαν, στις σκέψεις 379 και 381 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, ότι, ακόμη και αν υποτεθεί ότι έπρεπε να γίνει δεκτός ο προτεινόμενος από την thyssenkrupp υπολογισμός, κατά τον οποίον ο HHI της αγοράς του HDG θα ήταν 1 821 πριν από τη σχεδιαζόμενη συγκέντρωση και 2 013 μετά την εν λόγω συγκέντρωση, με δέλτα 192, τα επίπεδα και η αύξηση του HHI για την αγορά του HDG υπερέβαιναν τα όρια που καθορίζονται στα σημεία 19 έως 21 των κατευθυντήριων γραμμών για τις οριζόντιες συγκεντρώσεις πέραν των οποίων θα μπορούσαν να ανακύψουν οριζόντια προβλήματα ανταγωνισμού στη σχετική αγορά, όπως συμβαίνει και στην περίπτωση του υπολογισμού της Επιτροπής.

347 Επιπλέον, από τη σκέψη 381 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης προκύπτει ότι το Γενικό Δικαστήριο είχε υπογραμμίσει ότι, τόσο κατά τον υπολογισμό της Επιτροπής όσο και κατά τον υπολογισμό της thyssenkrupp, το δέλτα ήταν το ίδιο, πράγμα που σημαίνει ότι δεν υπήρχε διαφορά ούτε ως προς το ζήτημα αυτό μεταξύ των δύο υπολογισμών του HHI.

348 Όσον αφορά, δεύτερον, τις αγορές TP και ECCS, από τις σκέψεις 594 έως 596 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης προκύπτει ότι, μολονότι η thyssenkrupp προσήψε, κατ' ουσίαν, στην Επιτροπή ότι είχε υποπέσει στην ίδια πλάνη υπολογισμού με εκείνη στην οποία είχε υποπέσει για την αγορά Auto HDG, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την αιτίαση αυτή ως αλυσιτελή για τους ίδιους λόγους.

349 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, χωρίς να υποπέσει σε πλάνη περί το δίκαιο, ότι η επιχειρηματολογία της thyssenkrupp, η οποία βασιζόταν σε σφάλματα κατά τον υπολογισμό του HHI, έπρεπε να απορριφθεί ως αλυσιτελής.

350 Συγκεκριμένα, από τα σημεία 16 και 21 των κατευθυντηρίων γραμμών για τις οριζόντιες συγκεντρώσεις προκύπτει ότι το απόλυτο επίπεδο του HHI μπορεί να αποτελέσει μια πρώτη ένδειξη των ανταγωνιστικών πιέσεων που πρόκειται να ασκηθούν στην αγορά μετά την υλοποίηση της σχεδιαζόμενης συγκέντρωσης. Επιπλέον, το δέλτα χρησιμοποιείται από την Επιτροπή ως χρήσιμος δείκτης για τη μεταβολή του βαθμού συγκέντρωσης που θα προκύψει απευθείας από τη συγκέντρωση αυτή. Εν πάση περιπτώσει, οι τιμές αυτές δεν δημιουργούν τεκμήριο για την ύπαρξη ή την απουσία τέτοιων προβλημάτων.

351 Στο μέτρο, όμως, που οι τιμές του HHI και του δέλτα υπερβαίνουν τα όρια που προβλέπονται στο σημείο 20 των κατευθυντηρίων γραμμών για τις οριζόντιες συγκεντρώσεις, το γεγονός αυτό θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί ως ένδειξη των δυνητικά αντίθετων προς τον ανταγωνισμό αποτελεσμάτων της οικείας συγκέντρωσης.

352 Επομένως, δεδομένου ότι η thyssenkrupp δεν αμφισβητεί το γεγονός ότι, ανεξαρτήτως της εφαρμοστέας μεθόδου υπολογισμού (συμπεριλαμβανομένης της μεθόδου υπολογισμού που προτείνει η thyssenkrupp), οι HHI και το δέλτα υπερβαίνουν τα κατώτατα όρια που προβλέπονται στο σημείο 20 των κατευθυντήριων γραμμών για τις οριζόντιες συγκεντρώσεις, το έκτο σκέλος του τρίτου λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αλυσιτελές.

353 Όσον αφορά το επιχείρημα της thyssenkrupp περί παραμορφώσεως ορισμένων αποδεικτικών στοιχείων της δικογραφίας που είχε στη διάθεσή του το Γενικό Δικαστήριο, το επιχείρημα αυτό πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτο, δεδομένου ότι η εταιρία αυτή δεν προσδιορίζει επακριβώς τα αποδεικτικά αυτά στοιχεία.

354 Κατά συνέπεια, το έκτο σκέλος του τρίτου λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως εν μέρει απαράδεκτο και εν μέρει αβάσιμο.

355 Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των προεκτεθέντων, ο τρίτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως εν μέρει απαράδεκτος και εν μέρει αβάσιμος.

Επί του τετάρτου λόγου αναιρέσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

356 Με την πρώτη αιτίασή της, η thyssenkrupp προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι παραμόρφωσε, στις σκέψεις 300 έως 303 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, ορισμένα αποδεικτικά στοιχεία και, κατά συνέπεια, δεν αποφάνθηκε επί της επιχειρηματολογίας της στο πλαίσιο της τρίτης αιτίασης του δευτέρου σκέλους του τρίτου λόγου ακυρώσεως, με την οποία υποστήριξε ότι η Επιτροπή είχε κοινοποιήσει στις μετέχουσες στη σχεδιαζόμενη συγκέντρωση επιχειρήσεις τη νέα οικονομική ανάλυσή της, όπως αυτή εκτίθεται στην αιτιολογική σκέψη 1095 της επίδικης απόφασης, μόλις κατά το στάδιο της τελικής απόφασης.

357 Η thyssenkrupp υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι το Γενικό Δικαστήριο παραμόρφωσε τα αποδεικτικά στοιχεία της δικογραφίας κατά τρόπο προδήλως αντίθετο προς την ορθή ερμηνεία της εν λόγω αιτιολογικής σκέψης. Η εταιρία αυτή παρατηρεί ότι, στις σκέψεις 301 και 302 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο αρκέστηκε να παραπέμψει στην έκθεση πραγματικών περιστατικών και έκρινε εσφαλμένως ότι η Επιτροπή ουδόλως είχε μεταβάλει την οικονομική ανάλυση που η ίδια είχε εκθέσει στην εν λόγω αιτιολογική σκέψη.

358 Με τη δεύτερη αιτίασή της, η thyssenkrupp ισχυρίζεται ότι, καθόσον η αιτιολογική σκέψη 1095 της επίδικης απόφασης περιέχει νέα οικονομική ανάλυση της Επιτροπής, η οποία της κοινοποιήθηκε για πρώτη φορά με την επίδικη απόφαση, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο στις σκέψεις 300 έως 303 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης διαπιστώνοντας ότι η Επιτροπή δεν είχε προσβάλει τα δικαιώματα άμυνας της thyssenkrupp. Ειδικότερα, η εταιρία αυτή δεν είχε τη δυνατότητα, κατά τη διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας, να διατυπώσει τις αντιρρήσεις της σχετικά με την ανάλυση αυτή, πράγμα που συνιστά, κατά την thyssenkrupp, προσβολή των δικαιωμάτων της άμυνας που απορρέουν από το άρθρο 18, παράγραφος 3, του κανονισμού 139/2004 και από το άρθρο 13, παράγραφος 2, του κανονισμού 802/2004, όπως τροποποιήθηκε με τον εκτελεστικό κανονισμό 1269/2013.

359 Η Επιτροπή αντικρούει την επιχειρηματολογία της thyssenkrupp.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

360 Όσον αφορά την πρώτη αιτίαση της thyssenkrupp περί παραμορφώσεως ορισμένων αποδεικτικών στοιχείων της δικογραφίας που είχε στη διάθεσή του το Γενικό Δικαστήριο, υπενθυμίζεται ότι, όπως επισημάνθηκε στη σκέψη 102 της παρούσας απόφασης, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να παραθέτει επακριβώς τα επικρινόμενα σημεία της απόφασης της οποίας ζητείται η αναίρεση, καθώς και τα νομικά επιχειρήματα που στηρίζουν κατά τρόπο συγκεκριμένο το αίτημα αυτό. Επομένως, ο αναιρεσείων ο οποίος προβάλλει παραμόρφωση αποδεικτικών στοιχείων

υποχρεούται να προσδιορίσει επακριβώς τα στοιχεία που, κατ' αυτόν, παραμόρφωσε το Γενικό Δικαστήριο και να καταδείξει τα σφάλματα ανάλυσης τα οποία, κατά την εκτίμησή του, οδήγησαν το Γενικό Δικαστήριο στην παραμόρφωση αυτή.

361 Εν προκειμένω, όμως, η thyssenkrupp απλώς προσάπτει κατ' ουσίαν στο Γενικό Δικαστήριο ότι παραμόρφωσε τα αποδεικτικά στοιχεία που περιλαμβάνονται στον φάκελό της και, κατά συνέπεια, ότι κακώς έκρινε, στις σκέψεις 300 έως 302 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, ότι η αιτιολογική σκέψη 1095 της επίδικης απόφασης δεν περιείχε καμία νέα οικονομική ανάλυση της Επιτροπής.

362 Η εταιρία αυτή δεν προσδιορίζει ωστόσο τα σφάλματα ανάλυσης τα οποία οδήγησαν το Γενικό Δικαστήριο, κατά την εκ μέρους του εκτίμηση του επίμαχου στην αίτηση αναιρέσεως εγγράφου, στην προβαλλόμενη παραμόρφωση. Η thyssenkrupp περιορίζεται σε μια γενική κριτική των διαπιστώσεων του Γενικού Δικαστηρίου, χωρίς ωστόσο να αποδεικνύει ότι η συλλογιστική του στηρίζεται σε παραμόρφωση συγκεκριμένων αποδεικτικών στοιχείων ούτε ότι προκύπτει προδήλως ότι το Γενικό Δικαστήριο υπερέβη καταφανώς τα όρια εύλογης εκτιμήσεως.

363 Επομένως, η πρώτη αιτίαση του τετάρτου λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

364 Όσον αφορά τη δεύτερη αιτίαση της thyssenkrupp περί προσβολής των δικαιωμάτων της άμυνας καθόσον η εταιρία αυτή δεν είχε τη δυνατότητα, κατά τη διοικητική διαδικασία, να διατυπώσει τις αντιρρήσεις της σχετικά με τη φερόμενη ως νέα οικονομική ανάλυση που περιλαμβάνεται στην αιτιολογική σκέψη 1095 της επίδικης απόφασης, από τη σκέψη 302 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης προκύπτει ότι το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η αιτιολογική αυτή σκέψη δεν περιείχε καμία νέα οικονομική ανάλυση της Επιτροπής.

365 Κατά συνέπεια, δεδομένου ότι, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 361 και 362 της παρούσας απόφασης, η thyssenkrupp δεν απέδειξε ότι το Γενικό Δικαστήριο είχε παραμορφώσει τα αποδεικτικά στοιχεία καταλήγοντας σε μια τέτοια διαπίστωση, η δεύτερη αιτίαση του τετάρτου λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη.

366 Επομένως, ο τέταρτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως εν μέρει απαράδεκτος και εν μέρει αβάσιμος.

Επί του πέμπτου λόγου αναιρέσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

367 Με τον πέμπτο λόγο αναιρέσεως, η thyssenkrupp ισχυρίζεται, πρώτον, ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν αποφάνθηκε επί του εβδόμου λόγου ακυρώσεως διότι δεν τον είχε κατανοήσει ορθώς.

368 Με τον έβδομο αυτό λόγο ακυρώσεως, η thyssenkrupp ισχυρίστηκε απλώς ότι η Επιτροπή είχε υποπέσει σε διαδικαστικό σφάλμα παραλείποντας να κάνει χρήση των εκτελεστικών εξουσιών της για να λάβει μεγαλύτερο αριθμό απαντήσεων στις απλές αιτήσεις παροχής πληροφοριών που είχε αποστείλει σύμφωνα με το άρθρο 11 του κανονισμού 139/2004. Πράγματι, με τον έβδομο λόγο ακυρώσεως η thyssenkrupp υποστήριξε επίσης, κατ' ουσίαν, ότι η Επιτροπή δεν έπρεπε να προσδώσει αποδεικτική αξία στις τυχαίες και ελλιπείς απαντήσεις που είχε λάβει κατά τη

διοικητική διαδικασία, ιδίως διότι λιγότεροι από τους μισούς αποδέκτες στους οποίους η Επιτροπή είχε κρίνει αναγκαίο να αποστείλει απλές αιτήσεις παροχής πληροφοριών είχαν πράγματι απαντήσει.

369 Κατά την thyssenkrupp, στο μέτρο που η Επιτροπή έκρινε ότι έπρεπε να λάβει τις αναγκαίες πληροφορίες, κατά την έννοια του άρθρου 11 του κανονισμού 139/2004, δεν μπορούσε να αποστείλει απλές αιτήσεις παροχής πληροφοριών, διότι μια τέτοια διαδικαστική προσέγγιση θα ήταν παράνομη. Επομένως, λόγω του μικρού αριθμού των απαντήσεων που ελήφθησαν, οι απαντήσεις αυτές δεν μπορούσαν να θεωρηθούν ικανές να αντιπροσωπεύσουν την άποψη όλων των παραγόντων της αγοράς ή, τουλάχιστον, όλων των παραγόντων της αγοράς στους οποίους απευθύνθηκε αίτηση παροχής πληροφοριών. Κατά συνέπεια, οι απαντήσεις που έλαβε εν προκειμένω η Επιτροπή δεν μπορούσαν να δικαιολογήσουν την απόφαση να απαγορευτεί η σχεδιαζόμενη συγκέντρωση.

370 Δεύτερον, η thyssenkrupp ισχυρίζεται ότι, στη σκέψη 956 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο εσφαλμένως έκρινε ότι υπήρχε ένα συγκεκριμένο ποσοστό απαντήσεων στις αιτήσεις παροχής πληροφοριών βάσει του οποίου μπορούσε να υπολογιστεί κατά τρόπο αξιόπιστο η αντιπροσωπευτικότητα της οικείας αγοράς. Ειδικότερα, η thyssenkrupp φρονεί ότι δεν έχει σημασία εάν το ποσοστό των απαντήσεων που ελήφθησαν από τους ανταγωνιστές είναι ανώτερο ή κατώτερο ενός «ορίου 50 %» του συνολικού αριθμού των αιτήσεων παροχής πληροφοριών που είχε αποστείλει η Επιτροπή, δεδομένου ότι δεν υφίσταται τέτοιο όριο και ότι ο αριθμός των απαντήσεων που ελήφθησαν εν προκειμένω ήταν καταφανώς πολύ μικρός.

371 Επιπλέον, η thyssenkrupp εκτιμά ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη διαπιστώνοντας, στη σκέψη 956 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, ότι δεν μπορούσε να αμφισβητηθεί η αξιοπιστία του ισχυρισμού της Επιτροπής ότι υπήρξε υπέρβαση του ορίου του 50 % των απαντήσεων.

372 Η Επιτροπή θεωρεί ότι η επιχειρηματολογία της thyssenkrupp είναι απαράδεκτη και, εν πάση περιπτώσει, αβάσιμη.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

373 Όσον αφορά το παραδεκτό του πέμπτου λόγου αναιρέσεως της thyssenkrupp, διαπιστώνεται ότι, αντιθέτως προς ό,τι υποστηρίζει η Επιτροπή, ο λόγος αυτός με τον οποίο προσάπτεται στο Γενικό Δικαστήριο, αφενός, παράλειψη εξέτασης του εβδόμου λόγου ακυρώσεως και, αφετέρου, επιβολή ορίου βάσει του οποίου μπορεί να υπολογιστεί κατά τρόπο αξιόπιστο η αντιπροσωπευτικότητα της οικείας αγοράς εγείρει νομικά ζητήματα και δεν μπορεί να απορριφθεί ως απαράδεκτος.

374 Όσον αφορά, πρώτον, το βάσιμο της επιχειρηματολογίας της thyssenkrupp ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν αποφάνθηκε επί του εβδόμου λόγου ακυρώσεως διότι δεν κατανόησε ορθώς τον λόγο αυτό, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η επιχειρηματολογία αυτή στηρίζεται σε εσφαλμένη ερμηνεία της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης.

375 Προκαταρκτικώς, επισημαίνεται ότι από το δικόγραφο της προσφυγής προκύπτει ότι ο έβδομος λόγος ακυρώσεως επιγραφόταν «Διαδικαστικό σφάλμα λόγω μη επιβολής υποχρέωσης απάντησης στις αιτήσεις παροχής πληροφοριών». Επομένως, ο λόγος αυτός ακυρώσεως αφορούσε ενδεχόμενο διαδικαστικό σφάλμα της Επιτροπής.

376 Από το περιεχόμενο του λόγου αυτού και, ειδικότερα, από τα σημεία 197 έως 199 του δικογράφου της προσφυγής προκύπτει επίσης ότι η thyssenkrupp περιορίστηκε να επικρίνει το γεγονός ότι, εν προκειμένω, η Επιτροπή είχε απευθύνει στους παράγοντες της σχετικής αγοράς απλές αιτήσεις παροχής πληροφοριών και, επομένως, δεν είχε απαιτήσει από τους αποδέκτες των αιτήσεων αυτών να απαντήσουν στις τελευταίες, μολονότι είχε την εξουσία να επιβάλλει υποχρέωση απάντησης στις αιτήσεις της παροχής πληροφοριών δυνάμει των άρθρων 11, 14 και 15 του κανονισμού 139/2004. Κατά συνέπεια, όπως προκύπτει από το σημείο 198 του δικογράφου της προσφυγής, η thyssenkrupp ήταν της γνώμης ότι η δοκιμή αγοράς που διενήργησε η Επιτροπή μέσω των απαντήσεων που έλαβε στις ερωτήσεις αυτές ήταν ανίσχυρη λόγω διαδικαστικού σφάλματος, ιδίως διότι επρόκειτο για κατάσταση στην οποία «[…] οι μισοί ή περισσότεροι από τους ερωτώμενους δεν απαντούν [στις αιτήσεις παροχής πληροφοριών της Επιτροπής], χωρίς να προβλέπεται συναφώς κάποιο μέτρο εξαναγκασμού».

377 Στο πλαίσιο αυτό, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι στη σκέψη 947 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης αποτυπώνεται πιστά η επιχειρηματολογία της thyssenkrupp, όπως αυτή εκτίθεται στα σημεία 197 έως 199 του δικογράφου της προσφυγής.

378 Στις σκέψεις 950 έως 955 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την επιχειρηματολογία της thyssenkrupp ότι η Επιτροπή δεν είχε διεξαγάγει τις δοκιμές αγοράς κατά τον προσήκοντα από διαδικαστικής απόψεως τρόπο.

379 Κατ’ αρχάς, μετά από υπόμνηση, στη σκέψη 950 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, του άρθρου 11, παράγραφος 1, του κανονισμού 139/2004, το Γενικό Δικαστήριο ορθώς προέβη σε διάκριση μεταξύ των αιτήσεων της Επιτροπής περί παροχής πληροφοριών αναλόγως του εάν απευθύνονται με απλή αίτηση ή βάσει απόφασης. Στο πλαίσιο αυτό, στις σκέψεις 951 και 952 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο διευκρίνισε ότι, εάν οι αποδέκτες δεν παράσχουν τις ζητηθείσες πληροφορίες εντός της ταχθείσας προθεσμίας, η Επιτροπή δύναται, μόνον όσον αφορά τις αιτήσεις παροχής πληροφοριών που απευθύνονται βάσει απόφασης, να επιβάλει πρόστιμο δυνάμει του άρθρου 14, παράγραφος 1, στοιχείο γ′, του κανονισμού 139/2004 ή χρηματική ποινή βάσει του άρθρου 15, παράγραφος 1, στοιχείο α′, του κανονισμού αυτού.

380 Στη συνέχεια, στις σκέψεις 953 έως 955 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε ότι, εν προκειμένω, η Επιτροπή ανέφερε ότι είχε απευθύνει απλές αιτήσεις παροχής πληροφοριών, αποστέλλοντας συστηματικώς υπενθυμίσεις στους αποδέκτες που δεν είχαν απαντήσει εντός της ταχθείσας προθεσμίας, πράγμα το οποίο δεν αμφισβήτησε η thyssenkrupp. Όσον αφορά την αιτίαση της εταιρίας αυτής ότι η Επιτροπή όφειλε να είχε εκδώσει αποφάσεις βάσει του άρθρου 11, παράγραφος 3, του κανονισμού 139/2004 και, στη συνέχεια, να κινήσει ενδεχομένως τις διαδικασίες επιβολής προστίμων ή χρηματικών ποινών για κάθε περίπτωση μη απαντήσεως εκ μέρους παράγοντα της αγοράς, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι οι εν λόγω αιτήσεις παροχής πληροφοριών δεν ήταν συμβατές με την επιτακτική ανάγκη ταχύτητας που χαρακτηρίζει τη γενική οικονομία του κανονισμού 139/2004 και επιβάλλει στην Επιτροπή την τήρηση αυστηρών προθεσμιών για την έκδοση της τελικής απόφασης. Επομένως, λαμβανομένης υπόψη της ευρείας εξουσίας εκτιμήσεως που διαθέτει η Επιτροπή στο πλαίσιο της εφαρμογής των άρθρων 11, 14 και 15 του κανονισμού 139/2004, δεν μπορεί να της προσαφθεί ότι, εκτός των υπενθυμίσεων που είχε αποστείλει σε όσους αποδέκτες δεν είχαν απαντήσει εντός της ταχθείσας προθεσμίας, δεν είχε απαιτήσει, δυνάμει των διατάξεων αυτών, από όλους ή, τουλάχιστον από αρκετούς από αυτούς, να απαντήσουν στις αιτήσεις παροχής πληροφοριών.

381 Τέλος, όσον αφορά την επιχειρηματολογία της thyssenkrupp που περιλαμβάνεται στο σημείο 198 του δικογράφου της προσφυγής ότι «[ε]φόσον μέχρι και οι μισοί ή περισσότεροι από τους ερωτώμενους δεν απαντούν, χωρίς να προβλέπεται συναφώς κάποιο μέτρο εξαναγκασμού, το αποτέλεσμα της έρευνας αγοράς είναι ήδη ανίσχυρο από απόψεως διαδικασίας», το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, στη σκέψη 956 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, ότι, εν προκειμένω, η Επιτροπή είχε ισχυριστεί ότι το μέσο ποσοστό απάντησης στα ερωτηματολόγια που είχαν αποσταλεί στους παράγοντες των σχετικών αγορών υπερέβαινε το 50 % και ότι το ποσοστό αυτό δεν μπορούσε να θεωρηθεί ως ανεπαρκώς αντιπροσωπευτικό. Επιπλέον, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε ότι η thyssenkrupp δεν είχε αποδείξει το αντίθετο.

382 Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν μπορεί να προσαφθεί στο Γενικό Δικαστήριο ότι δεν κατανόησε ορθώς τον έβδομο λόγο ακυρώσεως ούτε ότι δεν αποφάνθηκε επ' αυτού.

383 Όσον αφορά, δεύτερον, την επιχειρηματολογία της thyssenkrupp ότι το Γενικό Δικαστήριο εσφαλμένως έκρινε, στη σκέψη 956 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, ότι υφίστατο συγκεκριμένο ποσοστό απάντησης στις αιτήσεις παροχής πληροφοριών βάσει του οποίου μπορούσε να υπολογιστεί κατά τρόπο αξιόπιστο η αντιπροσωπευτικότητα της σχετικής αγοράς, επισημαίνεται ότι το επιχείρημα αυτό στηρίζεται επίσης σε εσφαλμένη ερμηνεία της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης.

384 Βεβαίως, το Γενικό Δικαστήριο αναφέρθηκε σε ένα «όριο του 50 %» όταν διαπίστωσε ότι, εν προκειμένω, το μέσο ποσοστό απάντησης στα ερωτηματολόγια υπερέβαινε το ποσοστό αυτό.

385 Εντούτοις, το Γενικό Δικαστήριο αναφέρθηκε στο εν λόγω όριο προκειμένου να απαντήσει στο συγκεκριμένο επιχείρημα της thyssenkrupp ότι η Επιτροπή δεν έπρεπε να είχε λάβει υπόψη τις απαντήσεις που είχαν δοθεί στις αιτήσεις παροχής πληροφοριών κατά τη διοικητική διαδικασία, δεδομένου ότι το 50 %, ή και περισσότερο, των επιχειρήσεων που ερωτήθηκαν δεν ανταποκρίθηκαν στις αιτήσεις αυτές.

386 Πράγματι, όπως προκύπτει, μεταξύ άλλων, από το σημείο 197 του δικογράφου της προσφυγής και από το σημείο 65 του πρωτοδίκως υποβληθέντος υπομνήματος απάντησης της thyssenkrupp, η αναιρεσείουσα, ήτοι η εταιρία αυτή, ήταν εκείνη που επικαλέστηκε το ποσοστό αυτό ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.

387 Το γεγονός αυτό επιβεβαιώνεται στη σκέψη 947 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης στην οποία το Γενικό Δικαστήριο συνόψισε τα κύρια επιχειρήματα της thyssenkrupp. Από τη σκέψη αυτή προκύπτει ότι η εν λόγω εταιρία ήταν της γνώμης ότι, «ελλείψει πιέσεως εκ μέρους της Επιτροπής […] για να λάβει τις ελλείπουσες απαντήσεις από τους ερωτηθέντες παράγοντες και λαμβανομένου υπόψη του μέσου ποσοστού απάντησης κάτω του 50 %, όπως προκύπτει από τη δικογραφία, κανένα συμπέρασμα δεν μπορούσε να συναχθεί, στην επίδικη απόφαση, από τις απαντήσεις που δόθηκαν ως προς το εάν η πλειονότητα των πελατών ή των ανταγωνιστών συμμερίζονταν ή όχι κάποια άποψη».

388 Στο πλαίσιο αυτό, πρέπει να γίνει δεκτό ότι, στη σκέψη 956 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο αναφέρθηκε στο ποσοστό αυτό απλώς και μόνο για να απαντήσει στην επιχειρηματολογία της thyssenkrupp.

389 Επομένως, δεν μπορεί να προσαφθεί στο Γενικό Δικαστήριο ότι συνήγαγε κάποιον κανόνα κατά τον οποίο, προκειμένου οι απαντήσεις στις απλές αιτήσεις παροχής πληροφοριών που απευθύνονται στους παράγοντες της σχετικής αγοράς να μπορούν να ληφθούν υπόψη από την Επιτροπή κατά την εκ μέρους της εξέταση ορισμένης συγκέντρωσης, είναι αναγκαίο, τουλάχιστον, το 50 % των αποδεκτών των αιτήσεων αυτών να έχουν απαντήσει.

390 Τέλος, όσον αφορά το επιχείρημα της thyssenkrupp ότι το Γενικό Δικαστήριο εσφαλμένως διαπίστωσε, στη σκέψη 956 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, ότι δεν μπορούσε να αμφισβητηθεί η αξιοπιστία του ισχυρισμού της Επιτροπής ότι εν προκειμένω υπήρξε υπέρβαση του ορίου του 50 % των απαντήσεων, αρκεί να σημειωθεί ότι, μολονότι η thyssenkrupp αμφισβητεί τη φερόμενη αυτή διαπίστωση, εντούτοις η εταιρία αυτή ουδόλως αμφισβητεί ότι το μέσο ποσοστό απάντησης στα σχετικά ερωτηματολόγια που είχαν αποσταλεί στους παράγοντες των αγορών σε σχέση με τις οποίες η Επιτροπή είχε διαπιστώσει σημαντική παρακώλυση του αποτελεσματικού ανταγωνισμού, ήτοι των αγορών του Auto HDG και του χάλυβα συσκευασίας (TP, ECCS και ελασματοποιημένου χάλυβα), ήταν πράγματι ανώτερο του ορίου του 50 %, όπως επισήμανε το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 956 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης. Υπό τις συνθήκες αυτές, η επιχειρηματολογία της thyssenkrupp κατά της φερόμενης αυτής διαπίστωσης είναι αλυσιτελής.

391 Κατά συνέπεια, ο πέμπτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

392 Δεδομένου ότι κανένας από τους λόγους που προέβαλε η thyssenkrupp προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως δεν έγινε δεκτός, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

393 Κατά το άρθρο 184, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, όταν η αίτηση αναιρέσεως απορρίπτεται ως αβάσιμη, το Δικαστήριο αποφαίνεται επί των δικαστικών εξόδων. Κατά το άρθρο 138, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, το οποίο εφαρμόζεται στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου.

394 Εν προκειμένω, δεδομένου ότι η Επιτροπή ζήτησε την καταδίκη της αναιρεσείουσας στα δικαστικά έξοδα και η αναιρεσείουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα έξοδα που αφορούν την υπό κρίση αίτηση αναιρέσεως.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (πρώτο τμήμα) αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.

2) Καταδικάζει την thyssenkrupp AG στα δικαστικά έξοδα.

(υπογραφές)